

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Den sidste Dans (A.W. Sandberg, DK, 1923)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1857/a (pdf: p. 2–81)

Ns 1857/b (pdf: p. 82–154)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

~~En Lektion.~~

Filmsskuespil i 5 Akter
efter
Walter Christmas' Komædie
af samme Navn.

Hovedpersonerne:

Grev Wrangel til Wrangelsborg.
Kontesse Polly, hans Datter
Kaptajn, Baron Erik Dangel, hans Neve
Oberst Brülle
Forstjunker v. Schneppen.
Herredsfoged Barth
Søren Bastrup.
Gamle Bastrup, Skovfoged, hans Far.
Madam Bastrup, hans Mor.
Stella Mignon.
Aggi, hendes Veninde.
Ludvigsen, Tjener paa Wrangelsborg.

Optakten -

1.
En køn og frejdig 10-årig Knægt er ivrigt gaaet af at plukke Blomster i den lille Have, der er foran Huset, og grupperer Blomsterne malerisk i en lille Kurv med Trigt eller Jordbær. ... Han har en hjemmelavet Indianerpyntelse - nogle lange Krage- og Faraufjer på Hovedet, - har et Spyd stukket i Jorden, en Flintbue og Pile, og en Trække liggende ved siden af sig.

2.

Tekst: Det var gamle Skovfoged Bastrups Søn, Søren, der var saa tidlig paa Færde.....

(Nærb. af Søren), der har uhyre travlt med at faa Kurven til at tage sig saa dekorativ ud som muligt.

3.

(Nærb. ved Døren til Huset) Skovfogden - den stovte Lars Bastrup, kommer ud, fulgt af sin Kone. Han har Bøssen paa Nakken, tager Afsked med Konen og skal til at gaa, da de faar Øje paa Søren:.....De kalder paa ham.

4.

(I Havegangen) Søren ser hen mod Forældrene, bliver lidt be-
 novet over at være blevet opdaget, - men rejser sig dog lydigt
 og gaar - med Kurven i Favnen - hen til Forældrene.

5.

(Foran Huset) Søren kommer, - maa vise Forældrene den smukke
 Kurv, og da Faderen forhører ham om, hvad han skal med den,
 siger han, - undrende og lidt forarget:

Tekst: Ved I ikke det...at det er Pollys Fødselsdag
 i Dag!

De to Gamle kan ikke andet end more sig over Knægtens Iver, -
 men saa kommer Moderen i Tanker om, at hans Paaklædning lader no-
 get tilbage at ønske...Hun henter hans Hue og Trøje, ~~og~~ ~~under~~

han ser længselstjult på Indiansdragten og beder
 Moderen så mindeligt, om han ikke må få lov til
 at tage Fjerene på. Det afslår, - og modvillig
 lader han sig føre den mere moderne Pæklæd-
 ning. - Afblænding.

6.

Tekst: Nævnte Polly var født Komtesse og Datter af
 Skovfogdens "Herskab", - Grev Wrangel til Wrang-
 gelsborg....

(Idyllisk Barneverelse. Nærb. ved en morsom Barneseng)

Forhængen er trukket halvt for...I Sengen ligger en yndig, lille
 6-Aars Pige i tryk Søvn. Paa Tæppet slumrer hendes Ven og Be-
 skytter, en lille Hund...Den har boret Snuden ind i hendes Haand...
 Bill. toner over i:

6a.

(Hele Barneverelset) Grev Wrangel, en fornem og elskelig Herre
 i Slutningen af 40'erne, kommer sagte ind. Han følges af Pollys
 Barnepige, der bærer et Bord, paa hvilket Fødselsdagsbarnets Ga-
 ver ligger. - Greven gaar hen til Sengen og betyder Pigen, at
 hun skal trække Gardinerne fra Vinduerne.....

7.

(Nærb. ved Sengen) Greven betræfter glad og bevæget sin lille
 Pige - og trækker saa Sengeforhængen saa meget til Side, at Solen

3.

skinner Polly lige i Ansigtet... Hun misser med Øjnene, vaagner helt op og slynger saa jublende Arme om Halsen paa Faderen, der har bøjet sig over hende... Gratulationer og Kys...

8.

(Barnværelset) Greven vender sig fra Sengen og lader Barnepigen kære Gavebrevet hen til Fødselsdagsbarnet.--- Polly jubler over de mange dejlige Ting, - men en primitiv Tømre og Pisk er hun dog mest begejstret for. Hun springer ud af Sengen og vil absolut lege Hest med Barnepigen. - Greven kysser snilende sin ivrige, lille Datter og går.

9.

(Slottet paa nogen Afstand) Søren skyndersig op mod Slottet - med sin Kurv i Havnen. Han løber op mod Gavlen, hen til et af de Vinduer, der hører til Riddersalen.

10.

(Ved Gavlen) Drengen ser sig om med vægtsomme Øjne...Vej, der er vist ingen, der iagttager ham... Saa sætter han varsomt Kurven fra sig, finder sin Kniv frem og stikker den ind et bestemt Sted mellem Vindusrammen og Karmen.

11.

Tekst: Selvfølgelig kunde han have afleveret Gaven til en af Tjenerne... eller han kunde have ladet sig melde... Men det var ikke romantisk nok... hverken for ham selv eller for Polly...

(Riddersalen. Nærbillede ved et af Vinduerne) Kniven kører til Synet og faar paa en eller anden Maade en Hasp til at løsne sig

12.

(Uden for Vinduet) Søren faar Vinduet op, stikker Kniven i Munden paa "Indiamorvis", tager sin Kurv og entrer op...

13.

(Riddersalen) Søren ind ad Vinduet...Han sniger sig gennem Sal-
len paa samme Maade, som han tænker sig, at en Indianer paa Krigs-
stien vilde liste sig frem, og forsvinder ud i Hall'en.

14.

(Hall'en) Søren kommer til Syne, kryber i Skjul, da en Tjener
passerer Hall'en, og begynder saa at liste op ad Trappen.

15.

(Barneværelset) Barnepigen er træt af at lege Hest og mener, at det
nu er paa Tide, at Polly faar gjort Toilette. Fødselsdagsbarnet er
ikke videre begejstret derfor...

16.

(Gang uden for Pollys Dør) Søren kommer listende, lytter, stiller
varsomt Kurven foran Døren og stikker saa Kniven, han stadig har i
Munden, i Lommen. - Saa udstøder han et dæmpet Ugleskrig.

17.

(Del af Pollys Værelse) Polly sidder med en melankolsk Mine og la-
der Pigen børste hendes Haar...Men pludselig stråler hun over hele
Ansigtet, og hun raaber:

Tekst: Et Ugleskrig!...Det er Søren!

og hun slider sig ud af Hænderne paa Pigen...

18.

(Gangen) Søren forsvinder i vildt Løb henad Gangen og kryber i
Skjul ved Trappen, der fører ned til Hall'en...Polly kommer frem i
Døren, jubler, da hun ser Kurven, spejder efter Søren, men da hun
ikke kan faa Øje paa ham, skynder hun sig ind i Værelsetigen med den
sidste Gave.

19.

(Nærbillede af Søren ved Trappen) Han er lykkelig over, at hans
Gave er blevet saa vel modtaget.

20.

(Del af Barneværelset) Polly viser glad og triumferende Barnepigen Kurven og dens virkningsfulde Arrangement af Frugt og Blomster. - Barnepigen røber sin Mangel paa poetisk Sans ved at mumle noget om "Tossestregere og fjollede Drengene" - og fortsætter saa sit Arbejde med at arrangere Pollys viltre Krøller.

21.

(Nærbillede af Søren ved Trappen - som 19) Glæden slukkes i hans Øjne...Nu er det lille Eventyr forbi!...Og langsomt og bedrøvet begynder han Tilbageetoget, uden at vende sig og med Blikket rettet mod Gangen deroppe...Det kunde jo være, at Polly viste sig...

22.

(Hall'en) Søren er i Færd med sin baglæns Nedstigning af Trappen, da Greven kommer fra et af Værelserne nedenunder. Han betragter overrasket Drengen og gaar saa stille hen ved Foden af Trappen.

23.

(Ved Foden af Trappen) Søren havner i Grevens Arme, læmmes et Øjeblik helt af Skræk over at være grebet paa forsk Gerning, men da han saa vover at kaste et forskræmt Blik op i Slotsherrens venlige og muntre Ansigt, beroliges han og fatter Mod igen...Han forklarer frejdigt, hvorfor han er kommen, og Greven nikker glad og rørt...

24.

(Hall'en) Greven lægger sin Arm om Drengens Skulder og tager ham med sig ud paa Terrassen.

25.

(Terrassen) Her er den stilfulde og korrekte Tjener, Ludvigsen, i Færd med at dække Chokoladebord til Fødselsdagsbarnet. - Greven kommer med Søren, der er meget betaget af Arrangementet. - Drengen faar en Kage og svarer kvikt og beskedent paa de venlige Spørgsmaal, Greven kommer med...

26.

(Hall'en) Polly kommer - i sit fineste Puds - stormende ned ad Trappen. Sørens Kurv samt Tømmen og Pисken har hun i Favnen - og Hunden i Helene.

27.

(Terrassen) Polly kommer stormende ud, viser Faderen Kurven og takker Søren og lægger Armene om hans Hals... Saa fjerner hun Blomsterne paa Bordet og giver Sørens Kurv Høderspladsen. - Ludvigsen faar Ordre til ogsaa at dække til Søren og gaar, efter at Greven med et Nik har givet sit Sæmtykke. - Polly vil fordrive Ventetiden med at lege Hypnøst, Søren faar Tømmen paa, og ned ad Trappen gaar det, medens Polly knælder med Pисken. Afblænding.

28.

(Parken) Opblænding. Børnene ned fra Terrassen... Polly bruger Pисken, og Søren strækker ud. Pollys lille Hund danner Bagtroppen.

29.

(Mellem Træene) Birnene kommer løbende, - og Polly giver Søren et Rap af Pисken, så Søren rækker mer hans ene Ben. Han standser, tager sig til Benet, - seende bebrejdede på hende. Hun bliver ked af det.

29^a

(Nærb. af Søren) Han rejser sig op i Billedet. Munden er sammenbitt, men Træerne strømmer ned ad Kinderne

29^b

(Pollys Ansigt) Hun er meget ulykkelig, - spørger Tekst: Hvilken Søren, gjorde det godt? - Gæder Du?

29^c

(Nærb. af Søren) Han rykker på Hovedet, - stæder: Tekst: En ægte Dunderjæner græder ikke! Han tørrer sine Øjne. Polly kommer ind i Billedet, - spidser Munden og siger smilende:

Tekst: Du kysser jeg Dig, Loren, liv om
Prinsessen og Sine drengen!

Han ser intet på hende, - siger så:

Tekst: Je' er ingen Sine dreng, og Du -
ja Du - er jo Kantele L!
Hun kysser ham.

30.

(Teraxen) Chokoladen står på Bordet, - og Ju-
ven begynder at blive utålmodig. Han kal-
der på Boine.

31.

(Boine under Træet) De står seende på
hinanden. Det er som om de allerede nu be-
gynder at føle det Stalg, der ^{med sine} ^{meser} ~~taber~~ sig imel-
lem ^{deres} for hver Dag, der går. - Pludselig lyt-
ter de begge, rejser Hovederne, råber, ta-
ger hinanden i Hænder, løber ud af
Billedet. Sorgen er glemt. --- Afblænding.

ste
1 - Akt.

32

Tekst: Tiden svandt...Børnene blev voksne, og i adskillige Aar havde Komtesse Polly maattet undvære sin Fødselsdagskurv. Men det var jo heller ikke en Gave for^{svaa} fornem og forvent, ung Damer....

(Idyl ved en Sø i Parken paa Wrangelsborg) Opblanding. - Komtesse Polly sidder ved Bredden og læser i en Bog. - Et Par Svaner nærmer sig, vover sig helt i Land og afkræver Polly de Lækkerier, hun plejer at have med til dem. - Hun tager Brød fra en lille Kurv og fodrer sine Venner...Afblønding.

33.

Tekst: Søren færdedes ikke mere i Wrangelsborgs udstrakte Skove...Han var i Hovedstaden, hvor han aftjente sin Vernepligt...

(Gadebillede) Opblønding.- Vagtparaden trækker op, paa alle Sider omgivet af en taknemlig Skare Tilhørere.

34.

(Præsentationsbillede af Søren Bastrup) Han er Underkorporal i Garden. Høj, køn og mandig er han at se til, og et karakterfast Ansigt har han.

35.

Tekst: Selv i hans nuværende Stilling var han ikke uden Tilknætningspunkter til Wrangelsborg... Komtesse Pollys Fætter, Baron Erik^v Dangell, var nemlig Kaptajn i Garden...

(Præsentationsbillede af Dangell) Han er ganske køn, - men ikke helt ung, og hans Ansigt bærer Præg af, at han har levet stærkt.--- Han ser ind mod Fortovet og veksler en forborgens Hilsen og et underfundigt Smil med en eller flere derude.

36.

(Paa Fortovet) Man ser, at det er to smukke, fikse Pigebørn, han sender det kælne Øjekast. Den ene af dem, Stella Mignon, en frisk

og livsglad ung Skønhed, besvarer diskret hans Hilsen. Veninden, Aggi, er ikke helt saa "diskret" i sin Udtryksmaade.

37.

(Analienborg Plads) Vagtparaden svinger ind, - og dens Publikum slaar Kreds om den.

38.

(Nærb. - af de to unge Piger) De iagttager interessert, hvad der foregaar. - Aggi faar sin Veninde til at se i en bestemt Retning.

39.

(Del af Slotspladsen) Afløsningen sker - Søren fører (eller er med i) Vagtholdet.

40.

(Nærb. af de to unge Piger) Aggi udtaler sig i begejstrede Vendinger om den flotte Underkorporal. - Stella tysser paa hende...Det er da ikke noget at staa og raabe saa højt om. -
Afblanding.

41.

Tekst: Søren vidste ikke, hvilken Opmærksomhed han var Genstand for. Han passede sine militære Pligter, og om Aftenen sad han som sædvanlig i Vagtstuen....

(Vagtstuen) Nogle Gardister sidder og ryger og spiller Kort... Søren tager ikke Del i Kammeraternes Adspredelser, men sidder i en Krog og læser uden at lade sig forstyrre af de andres Tilraab og godmodige Drillerier.

42.

(Nærb. af Søren) Han lader Avisen synke ned paa Bordet og stirrer frem for sig med et drømmende Blik. - Han er ikke glad for at være i Hovedstaden, og hans Tanker gaar paa Langfart... Ind over Bill. toner:

42a.

(Afstandsbillede af det idylliske, gamle Skovfogedhus),

der atter toner over i:

42b.

(Vagtstuen. Nærb. af Søren) Han sukker, og hans Blik røber en heftig Længsel.....

Tekst: For nogle Maaneder siden var hans gamle Fa'r død, og det var Sørens inderligste Ønske at komme til at udfylde hans Plads...Men han var vel for ung og for uprøvet...i alt Fald var han for stolt til at henvende sig til Greven eller Komtessen.....

For at aflede sine Tanker griber han igen Avisen, men i det samme bliver der Liv paa Vagtstuen.

43.

(Vagtstuen) En skulderbred, jovial Underkorporal træder ind, hilst af Spillernes muntre Tilraab. Den Nyankomne hænger sin Frakke og Hue fra sig og faar Ild paa en svulmende Cigar... En af Spillerne, der damper paa en beskeden Shagpipe, raaber drillende til ham:

Tekst: -Du er ikke nem at konkurrere med, Janzen, efter at du er blevet Første-Kraft i "Alhambra"... Altid ~~Lang~~ Cigar i Munden...!

Janzen puster Cigarrøgen ind i Ansigtet paa den Talende, da han passerer ham, og gaar uanfægtet af Drillerierne videre hen til Sørens Bord.

44.

(Ved Sørens Bord) Janzen nikker gemytligt til Søren, sætter sig over for ham, byder ham en Cigar og siger lidt efter:

Tekst: -Du kunde gøre mig en Tjeneste....Du ved, jeg er Statist i "Alhambra", men skal hjem paa en Uges Orlov...Og jeg maa jo have en Stedfortræder saa længe derude!

Søren ryster paa Hovedet...Ikke Tale om det!...Han er ikke fri for at være forarget over, at den anden kan tro, at han vil have med saadan noget at gøre....Janzen forsøger dog at overtale ham, tager et Program frem og viser ham et Billede i det.

45.

(Programbillede) En Statist (Janzen) i en eller anden fantastisk Uniform bærer en skøn, ung Kvinde (Stella Mignon), der er iført et eller andet raffineret Kostume, bort i sine Arme.

46.

(Ved Søren's Bord) Men Billedet faar ikke Søren's Interesse for

Foretagendet de at stige, ~~og gaaer ned at blive~~
 han rykker på Hovedet og siger:

Tekst: Jeg kan ikke lide den Slags Gøgl, og jeg kan forresten ikke se noget dejligt ved et kridket Digebarau!

En stor, tyk Legeant siger grimeude:

Tekst: Søren Bartrup er et Skovmeensk, - en Kraugtæg. Na, lad mig gå derud!

Han markerer ved en eller anden fabelig Rekvirit, at han holder et Digebarau i Armen.
 - Man maa sig larmende.

47.

(Tagestuen) En Hjemstegierende Officer kommer ind, - kaller Søren hen til sig og giver ham et Par Breve, - siger:

Tekst: Et Regimentbefaling og et Privatbrev til Kaptajn P. Dalgell! ... Du kan ikke på dit Hotel, kan du sikkert finde ham på "Kystol-Terrassen".

3 Søren "træder af", - bliver til at gå. - Afblænding.

48.

(Afstandsbillede af "Kystol-Terrassen") Afblænding. - I den mindste Restaurant går Botterne højt. Orkestret spiller, og der danser mellem Bordene. - Billedet tones over i:

(Værb. ved et Bord) r. Dargell, Oberst Brülle
 & Fortjunker r. Schueppen, Stella & Agzi sid-
 der i godt Stemning ved det veldekkede,
 halvt afspiste Bord. Agzi er en temmelig
 sikker Dame, - en typisk Korpige, som bruger
 sine gamle Arme & dets Gule på en meget
 købt Måde. Stella er friskere & ikke så café-
 tant. Der er meget uskyldigt over beide, & hun
 er i Grunde mere optaget af Gæstene end af
 Hverne. Hun spiser med en vis indtagende
 Grådighed. Dargell betragter beide smilende,
 siger:

Tekst: Holder De meget af Gæster, lille
 Frøken Stella?

Hun nikker ivrigt, ^{med trindene fids-} spiser Gæsterne & svarer narvt:

Tekst: Ja, eller vad jeg skaber ikke her!
 Der bliver almindelig latter over det forty-
 dige svar. Agzi nyter overlegent med kunst-
 let Frangelte på Hovedet.

48^b

(Orkerket) Et kort glimt, - idet Dirigenten
 slår an til en Foxtrott.

49.

(Værb. af Brülle & Schueppen) De lytter begge,
 nigger ivilkårligt. Takt til Musikken. Schuep-
 pen

Tekst: Sikken Melodi - Gud Fader betæner!
 Obersten nikker med et fjent Blik.

Sta. 49^a

(Værb. af Stella & r. Dargell) Hun spørger,
 grinsende på et stykke rødt Fæderklud:

Tekst: Er det Wagner?

Dargell, som sidder ved siden af beide, svarer
 leende:

Tekst: Nej, det er Foxtrott -
 Stella skylles Brødet ned med Champagne,

13
- siger med lidt påtaget Blavethed:
Tekst: Ham kender jeg ikke!
De bliver almindelig latter.

50.

(Ved Dangelles Bord) v. Schnerpen inklinerer for Aggi, og de to valser ud. - Baron Dangell vil danse med Stella, men hun betyder ham leende, at saa længe der er en Østers tilbage, rører hun sig ikke ud af Pletten.

51.

(Del af Restauranten set fra Indgangsdøren) Søren kommer orienterer sig og gaar saa tøvende hen mod Baronens Bord.

52.

(Ved Dangelles Bord) Søren kommer, går Ret og afleverer Brevet. Stella behagte ham en lille Smule ugenert, - ser på Dangell og lader igen Blikket sandre til Søren og bændte sig hurtigt. Søren ser skuffende på hende.

53.

(Ved Dangelles Bord) Han kaster et Blik i Regimentets befalingens, læser i Privatbrevet, der er fra hans Kusine, Komtesse Polly, der skriver, at han selvfølgelig er velkommen paa Wrangelsborg, saasnart han faar Orlov. De Fremtidsmuligheder....Familiekombinationer, som han skriver, at han og Greven, hendes Fa'r, har drøftet, er hun vel ikke indforstået med endnu, men hun skal i alt Fald ikke have noget imod, at han kommer ud og gør Kur til hende....Dangell nikker tilfreds og stikker Brevet til sig.

54.

(Ved Dangelles Bord, direkte Forts. af 52) Stella får en Idé, springer op, strækker Armen ud mod Søren og siger:

Tekst: Skal vi danse?

Søren, der stadig står Ret, stikker lige ud i Luften. Dangell ser på Stella, nyter misbilligende på Hovedet, smiler stadt og trækker blidt Stella

ned på Stolen. Han betyder Løien, at han kan gå. - Stella ser forlydelig på Dauge, siger: Tekst: Skal Postbuddet ikke have et Glas vin?

Dauge synes slet ikke om hendes Interesse for Løien, - han rækker opgivnet, siger nej, - det går ikke. Stella rejser sig med spids Trutmund, meget foruroliget, ser med en komisk hidsig Betagelse på Dauge til Løien, som ikke har særlig Jag med at komme af Sted, - rækker op og det Glas foruden i sit eget, rækker med en trodsig ~~hidsig~~ lille Betagelse Glasset mod Løien, som ikke gør Mine til at tage det. Dauge er indertid inde gal over hendes Opførelse, men afreuter smilende, hvad der vil ske. Stella gør et lille Kast med Hovedet, - siger til Dauge:

Tekst: Og De sagde for to Minutter siden, at De et likede mig, og så må jeg ikke en Gang gå Soldaten et Glas vin.

Dauge ~~begynder~~ begynder at more sig lidt, - han sed jo, at Løien ikke tør drikke. - Så springer Stella op på en Stol, bøjer sig over Løien, lægger sin ene Arm om hans Hals og presser Glasset mod hans Mund. Løien må drikke for ikke at få det hele ned over sig.

Hun er foruroliget. - Brille kommer i det samme med sin Dame, - standser forbavset og giver sig til at le. Der er ikke andet for Dauge at gøre end at le med. Han nikker kort til Løien, som gør Humør og går.

55.

(Fjernere Billede ved Bordet) Løien forvinder.

56.

(Ved Dauge's Bord) Stella ser efter Løien, drikker Resten i Glasset, påster... Siger:

Tekst: Han var pæn!

Dauge rejser sig, - danser ind med hende.

15

(NB: Det er vist væde klømt - gæde
et vandre dette Ark om, - valedet
at Ark 14 o.r.v. kan blive stående
vnm det er.

A.)

57.

(Restauranten. Ved Dørene, der fører ud) Søren kommer, vender sig og kaster et Blik tilbage i Restauranten.

58.

(Dansebillede af Stella og Dangell) Over sin Kavalers Skulder kaster den unge Pige et Blik til Søren....et skælnsk, underfundigt Smil og et lille mantert Nik.

59.

(Nærb. af Søren inden for Dørene) Søren's lidt tunge Ansigt

klarer op, og han kan ikke andet end smile igen....Han stirrer betaget efter Stella...grunder og lader til at fatte en pludselig Beslutning....Billedet blændes langsomt af.

60.

Tekst: Han kunde ikke faa det friske Ungpigeansigt ud af sine Tanker....Han længtes efter at se det igen....længtes afsindigt, og det var Grunden til, at han alligevel besluttede at vikariere for sin Kammerat.....

Afblanding.

(Fælles Paaklædningsværelse for en Del Statister) Opblending.

I Forgrunden sidder Søren og bliver sminket. Regissøren staar ved hans Side og forklarer ham, hvad han har at gøre paa Scenen, og fører ham saa ud.

61.

(Bag Kulisserne) Stella staar i Skjul bag en Soffit og afventer det Øjeblik, hun skal ind paa Scenen. Hun er i sin Page-dragt (eller det mere moderne Kostume, der skal afløse denne). Søren kommer, bliver helt fortunlet over det Liv, der rører sig bag Kulisserne, men lytter dog opmærksomt til Regissørens videre Forklaringer. - Saa faar han Øje paa Stella, og han stirrer paa hende, baade betaget og forarget. Hun lægger dog ikke Mærke til ham. - Paa Scenen er imidlertid udspillet en Scene mellem "Rivalinden" og "Helten", der brutalt afviser den djævelske Kvindes Kærlighedserklæringer...Damen forsvinder harnfnysende, og "Helten" forlader ogsaa Scenen. - Saa springer Stella ind.

62.

(En Loge i Varieteen) Dangell, Brülle og v. Schneppen klapper begejstret.

63.

(Paa Scenen) Stella synger og danser Pagevisen. Statistindekoret danser ind...deres Bevægelser falder sammen med Sangens Rytme.

64.

(I Kulisserne. Nærb. af Søren) Hans Øjne er ikke fra Stella.....Hans Øjne røber, hvor betaget han er af hende, men hans Mine er bister, og han bider Læberne haardt sammen. For han er ikke alene betaget, men ogsaa forarget.

65.

(Paa Scenen) Stella synger de sidste Linier af sin Vise, og Koret danser ud...Stella slutter af og løber ud af Scenen.

66.

(Publikum eller Dangelles Loge) Bifaldet larmer, og Buketter smides op....

67.

(Scenen) Stella ind, kvitterer for Bifaldet og forsvinder saa igen med Blomsterne. - Straks efter kommer "Helten", ringer, og Pagen (alias Stella) kommer ind med Forfriskninger. - "Helten" betragter hende overrasket, hun river Baretten af Hovedet, og Krøllerne vælter ned over hendes Hals. "Helten" trykker hende jublende i sine Arme og kysser hende. Han har fundet sin Elskede igen! - "Rivalinden" viser sig, fulgt af 3 Medsammensvorne, af hvilke Søren er den ene. Paa et Tegn fra hende kaster Mændene sig over det elskende Par...Søren griber Stella i sine Arme og bærer hende ud, medens de to andre overmander "Helten".

68.

(Bag Kulisserne) Søren ud med Stella i sine Arme. Han

ser længe på hende, inden han går Mine til at slippe hende. Hun spæller sig ud med ~~Søren~~ Tekst: Søren kunde næsten ikke slippe hende. Det var alt for dejligt at have hendes Arm omkring sin Hals....

Hun griber fat i Skægget og nikker i det. Det går af. Hun stirrer forbavset på Søren, og bryder:

Tekst: Men - det er jo - Postbruddet! Søren lader hende gløde ud og nikker smilende. Man ser, at hun ikke kan skjule sin Glæde. Hun ser med den værdige barmhjertige

18

Primodighed, der er hende egen, i haur Gæse, ta-
ger haur så rigeligt under Armen og drager
af med haur. Haur går med Skægget i Hæn-
den.

69.

(En eller anden Krog bag Kulisserne) Her staar en Bank eller
en gammel Sofa, paa hvilken Stella har lagt de Buketter, hun
fik...Hun kommer, fulgt af Søren, tager Blomsterne i Favnen,
sætter sig og betyder Søren, at han ogsaa skal tage Plads.
...Hun iagttager ham, kan ikke lade være at more sig over
hans mutte Mine og hans Generthed og siger saa endelig i en
utaalmodig Tone:

Tekst: -Jamen, saa fortæl dog, hvordan det er gaaet
til, at De pludselig dukker op her, - De...
De, Træmand!

Søren bliver forlegen, - viddet og plukker:
Skægget og kan ikke rigtig få det fortalt.
Hun tager Skægget fra haur, - siger:

Tekst: Nu De bauge for mig? - Tan
De, jeg er en Bærremand?

Hun hielder Skægget op under sin Hage; bøjer
sig hen imod haur og siger "Bäh". Haur kan
ikke lade være at le og derefter får haur
Tvingen på Gled.

Tekst: Haur fortalte så, hvordan det
saa gæst te, at haur var "gæst te Scenen."
Haur fortæller.

70.

(Andet Sted bag Kulisserne) Nogle Korpiger kommer driven-
de, bliver staaende og morer sig over Stella og Søren.

71.

(Værelse af Søren og Stella) I det Søren er ved
at slutte sin Beretning, får Stella Gæ på
de frivillige Kammerater. Haur ser på
dem med en Primadonnaminne, som klæder haur

de, men som ikke gør det ringest Indtryk. Saa drejer hun sig om, tager Søren under Armen. Titel: Naa, men det var altsaa kun for at gøre Deres Kammerat en Tjeneste, De kom herud, - og ikke for at - for at - for at se mig.² Han kan ikke spille det ringeste Komedie, det kan den gode Søren ikke. Han bliver derfor blot forlegen, ser interesseret paa sine Fingre, tørrer dem af paa Benklæderne, sketter til hende, slaar Øjnene ned. Hans Forlegenhed² gør ogsaa hende lidt forlegen. Hun giver sig til at læse Visitkortene paa Buketterne. Som han sidder og ser nedad, kommer han til at se paa et af dem. Det er Dangelis. Det vises i et kort Glimt. Han tager Buketten, ser paa Stella, alverligt og tungt. Titel: Han - Dangelis, - vil Dem vist ikke noget godt.

72. (Nærbillede af Stella.) Der kommer en utaalmedig Trækning i hendes Ansigt, saa klarer det op. Stella er en lille Pige, som ikke kan fordrage at tænke alverligt. Kiggende op mod Snoreloftet siger hun, Titel: Han danser storartet, - og han - er saamænd meget sjov!

73. (Nærbillede af Søren.) Han ser længe paa hende, saa veksler der noget brutalt op i ham. Med sammentrukne Øjenbryn siger han, Titel: Det kan godt være, at han danser udmærket, - og at han er meget sjov, - men han hører til de Idieter, der render rundt og anskyder Vildt, - saa at det ligger og dør inde i Tykningen!

74. (Nærbillede af Søren og Stella.) Hun ser paa ham, forbavset. Forstaar han ikke. Han ser forpint ned for sig. Uden at se paa hende² strækker han sin Haand ud, griber om hendes Arm. Uden at se paa hende² siger han, Titel: Jeg vilde ønske, at jeg - ikke holdt af Dem, - men jeg - holder af Dem! Uden at se paa hende² rejser han sig og gaar. Hun sidder tilbage, midt i sine Blomster, seende, næsten maabende efter ham.

75. (Ved Prosceniumskulissen.) Søren kommer ind i Billedet, idet Manden, der passer Fortæppet, lader det gaa op. Da det er sket, vender Manden sig grinende mod Søren. Titel: Nu er Tæppet oppe, Hrr. Skersant! Søren ser dumpt paa ham, nikker grundende. Vender sig og gaar.

76. (Nærbillede af Stella.) Hun sidder mellem sine mange Blomster. Hun ser ud for sig, rejser sig, staar et Øjeblik, samler saa Blomsterne sammen i en stor Armbevægelse og gaar med dem. Afblænding.

~~79. Titel: Det var en Aften ved Forestillingens Slutning, nogen Tid senere.
..... (Billedet som i M/S)~~

86. I Stedet for Titlen: Nej, jeg kommer her ikke mere o.s.v. indsættes en saalydende Titel: Jeg vilde ønske, - at jeg aldrig havde set Dem, Stella. - Det Liv, De lever, det - - det fører til Fordærvelse! Hendes Ansigt bliver haardt, hun river sin Haand til sig, stirrer ham næsten ondt i Ansigtet og siger saa, Titel: Hvem har sat Dem til Dommer over mig? - Hvad vedkommer mit Liv Dem? - Hvad kender De til mit Liv? Hendes Øjne fyldes med Taarer, baade af Sorg og af Harm. Hun vender sig halvt fra ham. Hans Fasthed forsvinder. Han kan ikke taale at se hende græde, han lægger blidt sin Haand paa hendes Arm, bøjer sig over hende, Hører pludselig Stemmer, han kender, drejer Hovedet. Hans Ansigt bliver atter haardt.

87. som M/S.

88. Stella, som ikke har bemærket de Ankommende, drejer langsomt sit Hoved imod ham. Der er noget usigeligt bedende og blidt i Udtrykket i hendes taarefyldte Øjne. Søren drejer sit Ansigt imod hende, det er haardt og koldt. Stellas Ansigtsudtryk skifter lynsnart. Hendes Trods er atter vakt, hun ser Dangell, og uden at skænke Søren et Blik, gaar hun forbi ham.

89. Titlen ændres til: Mit skønne Barn! Et skoldnød Hjerter og Masser af iskolde Flasker venter Dem om en Time paa Krystalterassen.

~~90. Titlen udgaar.~~

91. Titel foran Billedet: Paa Krystalterassen ventede man - paa Vildtet.

104. XXXXXXXXXXXXXXXsidste Titel ændres til: Ærligt talt, Far. - Jeg trænger til en god Jagtkammerat, een, jeg kan stole paa - i enhver Henseende.

Tekst: Det var en Aften ved Forestillingens Slutning... en Uges Tid efter nogen Tid senere... (Bag Kulisse) Loreu står og stirrer ind over Scenen, hvor Slutningsgæstet findes sted... Han er sit civile Antak, der er meget uroligt og uvirket over ham, - meget forpint.

2. 80

(Glimt af Manden, der passer Fortæppet) En eller anden mand som Type, der med stor Alvor passer sin Gjerning. Tæppet dirigeres ned, - op igen og atter ned.

3. 81

(Bag Kulisse) Stella kommer fra Scenen... Da hun får Øje på Loreu, der stadig har Blikket rettet mod hende, standser hun. Hun har en Følelse af, at der venter hende noget ubehageligt, at der er et eller andet tungt Regnskabe, der skal gøres op, og denne Følelse slækker Smilet i hendes Øjne og får hende til lige som at sætte sig i Fortærrstilling. - Loreu går langsomt hen til hende.

4. 82

(Værk af de to) Ingen af dem siger straks noget, Stella giver sig med påtaget Ro til et ordre et eller andet ved sit Kortime - og så med et ^{spørgende} Smil, der skal være forbudsblyt, går mod Loreu. Han tager et Øjeblik og siger så kort:

Tekst: - Jeg vilde... bare sige Farvel!... Jeg kommer her ikke mere!

Straks bliver den unge Pige alvorlig, men Lynet af hende hænder, forstenede Ansigt, bringer atter det kunstlede, irriterede Smil frem nu hender Læber, og med nogle ligegyldige Ord rækker hun ham sin Hånd til Farvel. - Loreu kvinger ~~hænder~~ Hænderne så voldsmot i sin, at det gør ondt, og han bøjer sig frem mod hende og siger med en Hefthighed, der er ham ganske uledsagelig:

Tekst: - Nej, jeg kommer her ikke mere, - og jeg vilde ønske, jeg aldrig var kommet her... det er de Skyld i... de, der har stjålet min

Obs.

Se
Kudryene

(17)

Ro min Glæde og mit Mod!

Hansen blinde og; Stella - hun føler sig krænk
og miskendt, og fortryt river hun sin Hånd til
sig... Deres Blikke mødes som Klunger, der kryd-
des... den ene vil ikke lade den anden få Overta-
get, og Stellas Ord er ikke mindre heftige og bitre
end Soens. Hun siger:

Tekst: - De er ond, en De... rigtig ond og styg...
Pint mig og været mig har De fra den første
Aften. Det gør mig, som var jeg en ren Forbey-
der... og talt til mig, som var De en Dommer, der
havde Ret til at domme...

Beregelsen overmander hende... og hun er ved at
græde. --- Soens Ansigt skifter Udtryk, det hår-
de og kolde går af det, og han bøjer sig mod Stella.
Huden kan få sagt noget, hører han imid-
tid ugen komme, og han drejer Hovedet til Siden og
ser:

5. 84

(Ved en eller anden Dugang til Scenerummet) Regi-
søren får i krybende blødsindighed Baron Dau-
gell og Oberst Brille ind.

6. 84

(Nærb. af Soen og Stella) Stella følger Retningen
af Soens Blik og ser på ham. Men nu har
han igen det fjendtlige, hårde og kolde Udtryk
i Ansigtet, og det får alle Vreden og Trodsen
til at blivst og i hende. Med et skideligt
Nik går hun fra ham og hen til Herrerne.

7. 84

(Nærb. Kulisseen) Stella hen til Daggell og Bril-
le, der står i Forgrunden. Regisøren fjerner sig.
Baronen kysser Stellas Hånd og siger:

Tekst: - I Aften må De ikke vigte os, Stella.

... Vi skal feste som aldrig før!

Stella tører et Øjeblik - og kaster på et Blik hen
mod Soen.

8. 84

(Nærb. af Soens Ansigt) Han ser på Stella med
det uventede, bebrejdede Blik, der altid har ir-

Obs!!

Se

Se

Andryene

~~Noter~~
~~act 1-5~~
~~act 6-7~~
~~act 8-9~~

Obs.

Se

Andryene

Obs!

Se Andryene

riteret hende.

9. 85

(Bag Kulisserne) Stella bider Læberne sammen og
læger i Trods mod Herrens Duritation. - Min-
ker og smiler, i et Fold tilsvindende og uik-
ker. Hun "På Jern" de Kavallerer og favori-
der så ud i Gaderobeganger... Obersten vender
sig mod Herren og siger:

Tekst-Charmant... virkelig charmant!... Et
prægtigt Stykke Kildt, det nok er værd at jage!

10. 86

(Nærb. of Løien) Han knytter Hænderne, hamdirren-
de... Han har bitt Replikken... Han grunder et
Øjeblik, - nikker så besluttet... Nu ved han, hvad
han vil... Billedet blander af.

11. 87

(Nærb. of Stella i hendes Påklædningsværelse) Ø-
blending... Hun sidder paa Toilet-spejlet og er
ved at tøre Sminken af sit Ansigt. - Hun end-
nu i sit Scene kostume. --- Hun er ked af det, hen-
der Øjne er fugtige af Tårer... Hun hører nogen
komme - og ser hen mod Døren.

12. 88

(Påklædningsværelset ved Døren) Den åbnes, og Løien
træder ind. Hans Mine er fast og besluttet, og han
går hurtigt bort fra Døren.

13. 89

(Hele Påklædningsværelset) Man ser nu, at Stella
deleer det med en 5-6 andre, der imidlertid er smil-
tet ind ~~ind~~ de Kammeraterne i det tilsvindende På-
klædningsværelse, de hvilket Døren står åben, og
hvor der er en Blidhed og Trivsel... Løien går hen
og nikker Døren og vender sig så mod Stella, der
undrende og ræddet har set ham komme.

14. 90

(Nærb. of Løien og Stella) Han tvinger hendes Blik
ind i sit og siger så roligt og indtrængende:

Tekst: ~~Jeg vil~~ De skal forstå mig, Stella...
Jeg er ikke ond... jeg vil jo kun adtage Dem... værne
Dem... Forstå De da ikke, at den fine Baron og

de andre er Dees værste Fjender... at de vil frek-
ke Dem ned... gåe Dem til Dees Legetøj!
Stella kæmper med sin Berøgelser, bliver dog så meget
Herre over sig selv, at hun kan sige:

Tekst: - Nu skal De gå, Loren Bastrop... Jeg sy-
ner, at vi to har gjort hinanden Fødsel nok
... Gå nu, - at jeg ikke skal komme til et hade
Dem...

Hendes Ord tager Modet og Sikkerheden fra ^{ham} Loren...
Han rækker, undirlyst og fortvivlet... og går væk.
15. 94

(Påklædningsstøulset) Han går langsomt og med
svækket Hoved hen mod Døren... Og når han det
forti med Stellas så nøjsommelig Alkæmpede Føl-
ning... Hun brister i Gråd.
16. 94

(Værb. ved Døren) Loren ser henimod hende, og
han er fortvivlet over, at det er hende, der har
døret Gråden frem i hendes Øjne... Han siger
blidt og skælvende:

Tekst: - Tilgiv mig, Stella, hvis jeg har været
ond og uretfærdig... Jeg synker jo, at jeg havde Ret
til at tale... For jeg holder jo af Dem... holder
af Dem, - som jeg aldrig har troet, man kun-
de komme til at holde af noget Menneske!
17. 94

(Værb. af Stella) Hun hører sit jagende Au-
sigt... tudeende og brivende, og det er lige som
der tander et Råd i hendes Øjne... Da hun ser, at
Loren vender sig for at gå, råber hun hjertesagt:
Tekst: - Loren... Loren!

(Påklædningsstøulset) Loren vender sig fra Døren, og
dirrende af Forventning... Og et Øjeblik efter
er Stella borte hos ham... I hans Arme.
19. 94

(Værb. af Loren og Stella) Han klinger hende ind
til sig og med sine Arme om hans Hals... og leen-
de og glædende betragter hun ham, at hun har
holdt af ham... længe, længe, og at netop derfor

han him lidt under hans Kilde og Hårdbed...
Søren kaster sig beude om og kyster beude...
Bill. blander af.

Oles!
Se Tit. i
Ondringer.

20. 96

(Del af "Kryстал-Terrassen") Gbldning. - Dau-
gell, Brille, og v. Schneppen og Agge sidder ved
et Bord, der bigner af alskens Heiligbeder.
Selskabet venter utålmodigt på Stella, * Navn
hij Baronen er længselstid.

21. 99

(Audekdel af Restauranten) En lille køb og nærv,
uniformeret Garderobe-boy kommer snækket
de med et Brev i Hænderne... Han kigger og spejder
- og finder så endelig den, han søger.

22. 99

(Ved Dauge's Bord) Boy'en afleverer Brevet til
Baronen og trækker sig tilbage med en mindelig
Dansk. - Dauge åbner med bange Ansigelse
Brevet og læser det. Det er en lille, snarlig Skrivelse
fra Stella, der fortæller, at hun har forelovet sig med
Søren Bastrop, * at hun derfor siger Varetæen, Dau-
gell og de andre Farvel, * og at hun gør det med
Glæde... Dauge bader fælt og ruder til
at lade Nyheden gå videre... v. Schneppen
sparrer Munden op og fremgræber:

Tekst: - Hudekorporalen!... Gud Fader betaler!
og med lange Ansigter sin Selskabets Medlem-
mer på hinanden. --- Afblænding!

23. 99

(Ved en Gadedør) Gbldning... Søren er ved at
lukke Gadedøren op for Stella, * da hun kyster ham
omt - og siger: /

Tekst: - Jeg lover Dig, Søren, at jeg skal gøre alt
for at blive Dig en god Kone. Du skal lade mig... og
lede mig. og jeg er jo ikke så slemt, når jeg blot
bliver taget med det gode!

Søren nikker og kyster beude betaget. Og vi far vi
der him mid ad Gadedøren. --- Bill. tøner af.

24. 100

Tekst: Noget Dage efter fik Kontesse Polly et

være synderlig begejstret for Ideen. -- Ideen at
sige uget, rakker Polly ham Fatterens Brev,
han læser det, men forstår ikke, hvad det
han med hendes Forslag at gøre... Så forkla-
rer hende:

Tekst: - Erik skal ikke straffet have lov til
at bagraske et Memorie, han ved, jeg sæt-
ter Pris på... For Søren er god nok. Han er
mig kofast og hengiven, og jeg har ikke for
mange Venner!

} Oles!
} Se
} Sindrigen

Greven betragter forskende sin Datter, og da
han ser, at det er hende meget om at gøre at
ja han har Samtykke, nikker han iudrimeende.
- Og Polly kysser ham taknemligt. -- Af-
blending.

29. 105

Tekst: En Mandstid efter var Søren Skovfo-
ged i Rism Skov... Og det var en glad og lyk-
kelig Mand, der en Dag gik op mod Wrangels-
borg...

(Afstandsbillede af Slottet) Opblending. -- Sø-
ren, der er i sin flunkende nye Skovfogedens Uni-
form, går op mod Slottet.

30. 106

(Billandsrelse på "Wrangelsborg") Komtesse
og Baron Daugell er ved at slutte et Parti, til
 hvilket Greven er Tilskuer. -- Polly er Fatteren
helt overlegen og er af den Grund noget kore-
rende og spydig. -- Den aldrende dindigsen, hvem
Baronen har gjort endnu mere stilsiddig og værdig,
kommer ind, og siger:

Tekst: - Den nye Skovfoged er her...

Greven ser spørgende på Datteren, der nikker og
betyder dindigsen, at han kan lade ham
komme, og hengiver sig så atter til Spillet.

31. 107

(Værelse ved Billandet) Et "egte rødt" går Polly
til Lejsherre... Hun smiler stolt og Daugell
bøjer berømmet Hovedet. -- Så vender de sig
begge mod Søren, og det lader sig, at Baronen

blive højst ilde te Mode.

32. 108

(Billardstørelset) Ludvigsen blikker Loren ind og favner den så... Den unge Skorfoged hilser med en ærbødig Hovedbøjning på Greven og Komtesse og møder roligt og lidenskabsløst Barons flakkende Blik. Greven går hen til Loren og hilser ventligt på ham.

33. 109

(Værelse af Polly og Dauge) Baronnen siger et skjult sin Angvild, og siger:

Tekst: - Jeg havde, jeg havde adtaut Dig med den Mand. Folk af hant Kaliber pynter ikke herude!...

Polly er ked at blive vred, men hun betoviger sig, kaster et Blik hen mod Loren og betragter så igen Fatteren, drillende og halvt medlidende. Og med et sarkastisk Smil siger hun:

Tekst: - Støt så kly... og erfaren Du er, Fatter... Men Du har jo også Alderen!... Du er i tværd Fald ved at blive så tyndhåret, at Du riktet går klojst i at fis med Hatten på!

Dauge smilende et Smil, og blikker med overdrevet Galanteri på sin spjædige Kvindesom Tegn på, at han opgiver Kampen mod Overmagten...

34. 110

(Billardstørelset) Dauge går hen og anvender Køen på dens Plads. Greven rækker Skorfogdens sin Hånd til Farvel, og Loren vil med et kejtet Blik på Komtesse - til at gå, da hun kalder ^{ham} hen til sig og med et strålende Smil giver ham Hånden. Baronnen går hen mod Loren, og han er i meget dårligt humør.

35. 111

(Ved Loren) Dauge går hen til Greven, kaster et ægerligt Blik hen mod Polly og Loren og betyder så sin Ankel, at de vist godt kan gå.

Greven betænker sig lidt - men følger så efter
Daugell.

36. 119

(Nærb. af Polly & Søren) Polly kaster et Blik
mod Søren & kigger så igen Søren sin Budsorser...
Hun betragter ham forstønde og siger im-
pulsivt:

Tekst: - Søren... Kan de hørte for gode Tænder
vi var engang? Kan de hørte, vi legede Hyp-
hest? De var Hest & jeg Kuddik. ^{slang} Har de glemt
alt fra den Gang? V

Søren, der hele Tiden har været alvorlig og generet,
undgår Kambesens ransagende Blik, & kan stå
rel forvædet:

Tekst: - Kambesen kan tro, at jeg intet har
glemt... Heller ikke, at Kambesen er blevet
en fornuftig Dame, & jeg din ~~Søren~~ ^{Søren} ~~Bartnup~~ ^{Bartnup} ~~et~~ ^{et} ~~et~~ ^{et}

Søren forvædet et Øjeblik fra Pollys Ansigt,
... Men så lægger hun sig ^{og} bøjer sig ^{og} taster hen
imod Søren og siger sagte & med varme i Stemmen:

Tekst: - Men den Gang var De jo også Søren
Bartnup & jeg Kambese Polly!
Så ser Søren uudeltig på hende, & smiler tungt og
bliver ikke staa skyldig:

Tekst: - Men jeg var også altid bød Hyphest!
Polly bider Læberne sammen... siger sig over, at
hun ikke vil forstå hende, & for at skjule sin
Uvirkelighed & Nervositet, tager hun sin Rø,
der endnu ligger på Billaudet... |

37. 118

(Billaudet) Hun går hen & sætter den
på Plads, & bliver et Øjeblik stående & be-
trakter forstønde Søren, der står med sænket
Hoved. Hun ryster på Hovedet, kan ikke for-
stå, hvad der går af ham, & hun går hurtig
hen til ham igen.

38. 119

(Nærb. af de to) Hun tager ham om Skuldrene
& siger iudtrængende & varmt:

Tekst: - Henegrid, Søren, fortæl De da ikke, at jeg tænker De et vide, at jeg har en ten, at De dog er søn, De holder af mig for min egen Skyld, som De gjorde, da vi var Børn!... Det var jo derfor, jeg fik Dem herind i Skovfogedhuset! De kommer uget hjælpeløst over Søren, og De har mig en temmelig overvældet ham, og han har været ved et pinde Ord. Men endelig får han da sagt:

Tekst: - Jeg holder jo også så meget af Roubertsen. Og jeg er ^{Kunsten} uendelig taknemlig. For han de jeg ikke først Pladde, havde jeg jo ikke så snart kunnet tænke på at gifte mig... Polly løfte overrasket Hovedet; hendes Hænder faldt slappe ned, og hun trak sig uvilkaarligt lidt tilbage.

39. 115

(Billardværelset) Hun siger at skjule sin Skuffelse og siger langsomt:

Tekst: - De tænker på at gifte Dem...? Søren nikker, og glæden lyser id af hans Ansigt. og henvi og med kunstlet Iverighed får Polly ham til at tage Plads og give ham Ordre til at gøre hende til sin Fortrolige.

40. 116

(Værelse af de to) Søren vil så upåslig rippe op i hele Historien, men Roubertsen er ubarmhjertig... Og så begynder han da at fortælle... Bill. Toner bort.

41. 117

Tekst: Medens Søren fortæller sin lille Kærligheds-historie, sad hans, der var dens anden Hovedfigur, hjemme i Skovfogedhuset og længet efter ham...

(Den store Stue i Skovfogedhuset) Opblandning - Søren skinner ind i den hyggelige Stue, hvor Stella sidder og venter på sit Udtryk, medens gamle Madame Bastien, der kan være uget biddsk og ivrig, er gystoget af at stoppe Strømper.

42. 178

(Værb. af Stella) Det kribler med at holde Du-
kerassen ved Arbejdet. Hun lægger efter Sø-
ren og kaster et Blik ud ad Vinduet, ved
hvilket hun sidder. - Skulde han nu ikke
komme?... Men der kommer ingen Søren, og
med et Suk kaster hun sig over Søjlet igen.
... Da hører hun en Lyd og ser hen mod Sri-
genmoderen.

43. 179

(Værb. af Madame Bartimp) Sønnen er ved at
overmande hende, og hun begynder at svorke.

44. 180

(Skorfoged-Stuen) Stellas Ansigt klæber go...
Når Srigenmoderen ser, får hun da Lirte af ud
og spejde efter Søren. ^{Lydløst} Hun ~~er~~ trykninger
hvir sig ud af Stuen... Madame Bartimps
Hovedet synker ned mod Brystet... Hun er blett
i Sønnen midt.

45. 181

(Idyl ved Skorfogedhuset) Stella kommer
fra Huset, spejder fremefter, men kan ikke
få Øje på nogen Søren. Så sætter hun
sig på en ^{smuk} Bank, der i Tårnet go mod et
gammelt Træ, og folder Hænderne over det
ene Kna og skæner længselsfuldt frem for
sig.... Afblænding.

46. 182

(Billard værelset. Værb. af Søren og Polly) Gæblæn-
ding... Søren er ved at slutte sin Betænkning, som
Polly lytter til med ~~en~~ kølig Interesse...
Søren slutter med et rige:

Tekst: Men nu er hun blevet en helt anden, -
lader sig ikke friste mere og kender kun mig!... og
Kombersen kan ikke tro, hvor jeg holder af
hende, ~~en~~ hvor vi holder af hinanden!

Polly smiler et overlegent og lidt ironisk Smil
og rejser sig væk. Søren rejser sig også, og Polly
drækker ham sin Hånd og siger, ~~uden~~ at Smilet
forlader hendes læber:

(27)

Tekst: -Ja, vi må man vel gratulere og hæbe,
et him stadig vil uordtå Tristekene!
Søren fastar meget godt Brodden; han har Aarsigt
blive hædt; han bøjer Hovedet de Hilsen og
går så.

47. 123

(Billardscenen) Søren går ind med faste, vikle
Skridt... Polly sætter sig langsomt og stimer
efterskrant frem for sig... Bill. Blander af.

48. 124

(Væb. of Stella på Bænken i Væb. of Iderførdhæst)
Him sidde stadig og drømme med åbne Øjne.
... Så høre him Skridt, og see den uord den Kom-
mende og fare jublende op.

49. 125

(Skridt) Søren udråber sig Bænken, og Stella
flyver ham i Møde og kaster sig om hans
Hals. De sætter sig ned på Bænken.

50. 126

(Ved Bænken) Him klynger sig ind til ham
og siger:

Tekst: -Du ved ikke, hvor jeg har været Dig, Sø-
ren!... Jeg kan ikke tale et ord alene... Så får
jeg så mange Tanker og har mest lyst til at græ-
de... ^{Him ude} Du er hos mig og er glad for
mig og god ved mig, og jeg helt mig selv!
Søren lyser hende om. Så får Stella Gje
på de mange Navne, der omlynges af Hjertet,
er indridet i Bænkens Ryg, og him vil end-
elig have, et hender og Søren Kametæk og
Skul og så der... Søren ler ad hender barnagtige
Pafund, men han kan ikke uordtå hender
bønlige Blikke, tager sin Rivet frem og begyn-
der på Tæket. Og Stella ser henrykt
til... Afblænding.

Slut på 2 den Akt.

3de Akt.

127

Tekst: Kort efter blev de gift, og det lod sig, at Lykke var kommen til Huse; det lille Skovfoged-hus... Under tiden var Væggene vel Stella lidt røde... undertiden følte hun vel Løken, men hun fortrød dog aldrig, at hun var blevet Lørens kone...

Så var det en Dag, da Andejagten lige var gået ind... (Den idylliske Sø i Park af Skovfogedhuset) Opblænding - En 3-4 Både spredes over Søen... Skytten og Hinde er i ^{direktion} ~~haver~~ ~~højskole~~ ~~højskole~~.

128

(Den af Bådene) Kontorseren og Løren er alene i den ene Båd. Polly er i skældende Humeur, - hun råber, og Løren komplimenterer hende.

129

(Et eller andet Sted i Land) Her er ~~Den~~ Greven, - Døggell og den lille svulmende og uddannede Høns-foged Barth i travl virksomhed.

4. 130

(Den anden Båd) Den deler Førstjunkerene og Obersten mellem sig. v. Schueppen har for med det sine Værdsnet, ikke Luccer (Evt. et Par Billeder: v. Schueppen får Gje på uget ubestemmeligt uget, som han tager for en Anad, inde mellem Livene - og tager sigte. - I sidste Øjeblik slår imidlertid Obersten til Børsen, så Skuddet går i luften... Og en ung badende Skønhed løber forkræmt ud fra Livene... Det er hende. Både havde, ^{for} Jagtjunkerene har taget for en And. Han udbryder græpende:

Tekst: Den yndigste Stave!... Guds Fader besvarer! Og han får travlt med et mindre ~~højskole~~ ~~højskole~~ ~~højskole~~ (noelen)

5. 131

(Afstandsbillede af Søen) Jagten fortsætter... (Afblænding)

6. 132

(Den store Stue i Skovfogedhuset) Opblænding - Den alvorlige Tjener Ludvigsen er assisteret af

Madam Bartrup - ved et dækte Bord for Jagt-
selskabet... En Mængde Lækkerier pakkes ind af
store Kuffer.

7. 133

(Stellas lille Kvindeselsk. Verb. af Stella) Hun sid-
der foran et lille Spejl og er ved at anse sig
i sit Haar på den mest flatterende Måde... Hun
vinker nuimægt til sit gamle Spejlbillede... og rej-
ser sig så, medens hun begynder at spille en
lystlig Melodi.

8. 134

(Skorfoged - Stuen) Lindsøen og Madam Bartrup
lader et Gjeblik Arbejdet hvile og lytte. -
Tjeneren lægger en dyb Forargelse for Dagen over
en så upassende Trimbethed, og Skorfogedens ryster
også indigneret på sit gamle Hoved... Lindsø-
en har i midlethid ført sin Gmuskramhed
til Trappen, deri Baggi fører op til Kvindes-
elskabet, og ved ad hvilken Stella kommer
trippende. - Den korrekte Heskabs-tjener betrag-
ter hende med et traume, kritiske Øjne, og da hun
med et nuimægt Nix rækker ham Hænderne til
Goddag, kaster han Nakken tilbage og siger i en
ukyrt værdig Tone til Madam Bartrups:

Tekst: Undskyld, men i de Kædse, hvor
jeg hidtil har betragtet mig, holder man altid
på Formene... Og så vidt jeg ved, har jeg ikke
haft den Ære at blive præsenteret for den
Dame!

Madam Bartrup bevæger berømt Præsenteringen
- og Lindsøen medlader sig til et Gjeblik at
lade Stellas Hånd berøre sine Fingerspidser...

Den unge Kone skærer en nuimægt Grimasse
og giver sig så til et kig i en af Kufferne...

9. 135

(Verb. af Stella ved Kufferne) Med små Gledes-
brun haler hun forskellige gammelkendte - men
nu foragede - Heiligheder op: - Dæskammer, Gæ-
steverpostej, Kavlar o. lign.

(Nærb. af Madame Bartuip og Andriksen) De betragter hende dybt nyttet og inderlig forargt. - Enken kvæder:

Tekst: Ja, hvor hun har det fra... alt det, der er slibesten for en anden En, det er mig en Mystifikation!

Andriksen påtager sig og kvæder Opværelsen sammen på en måde, der udbyder, at der ikke er det i verden, han ikke ved...

(ved Bordet) Stella vender sig med et Smil fra alle disse Heiligheder og kaster så et Blik på de Ting, der allerede er komne på Bordet... På et Hjørne ligger Rygerarrene, - Stella tager en Arke "Philip Morris", og kender Tønden er ved at løbe i Vand... Så ser hun på Andriksen, - lammer helt af hans dybt forargede Blik og lægger atter Arken fra sig... Men med en pludselig Overgang udbyder hun:

Tekst: Na hva, - Greven er vel ikke vådan en Gnipotte, at han ikke skulde vinde mig en Cigaret!

Og med en rask Berørelse tager hun en Cigaret, tænder den og går op ad Trappen... Madame Bartuip sætter sig overvældet ned på en Stol, - og det er lige, at Andriksen har tjent nok til at flumstøve:

Tekst: Jeg er aldeles petrofiert!

(Nærb. af Stella på Trappen) Hun bøjer sig frem over Rækket og siger muntert:

Tekst: Det går nok af Dem, når Herskabet kommer!

(Stuen) De to Repræsentanter for den meget gamle Skole er helt lammet og Stella skinder især det deraf op ad Trappen. ... Afblænding.

(Jagtterrænet. Nærb. af en Skytte) Han sætter Hornet for Munden og giver signal... Der skal ops. opblænding.

der Frost!

15. 141

(Stuen) Lidskyen og Madame Bartrips tager sig med en Kraftanskrængelse sammen. -- Lidskyen sætter på Bordet, og Euten forvinder sig i Kikket.

16. 142

(Skovroen) Bødenes haster ind med Auløvsbroen... En enkelt af dem er dog enderind langt fra Land... Greven, Barmen og Herredsfynden kommer fra en af Stierne langs Soen og forvinder sig ind af Billedets Fagvind.

17. 143

(I Bøden, der er langt fra Brædden) Løien tager nogle kraftige Tag med Aarrene, - men Polly, der har gjort sig det umageligt i Bagstavnen, siger:

Tekst: Herredsfynden, Soen... Det haster vel ikke så stærkt... Maden venter såmænd nok på os, og det er snart længe siden, at vi to har fået Fælt sammen!

Løien lader Bøden drive... men hvortæn hun eller Kammeren siger noget.

18. 144

(Stuen) Greven, Barmen og Herredsfynden kommer ind. - Lidskyen tager deres Bøtter og stiller dem hen ved Foden af Trappen, og Herrene går hen og inspicerer Bordet.

19. 145

(ved Bordet) Barth quider begejstret sine Hænder, - Dargell skænter sig en solid Suppe og siger til Boken:

Tekst: Du ved jo, at Skorfogdens Kone ikke er mig helt ukendt, - og jeg styrter mig Te guesnet, for et hvortæn Du eller Polly skal få Skam af mig!

og han tømmer Glasset... Barth vender sit kængrende Blik fra Bordets Delikatesser og siger:

Tekst: Hvis skal jo være yderst charmant, Skorfogdens, har Greven hørt sige... Kunde man

dz blot få hende at se!
Grevu nikker - og går bort fra Bordet.

20.146

(Stuen) Grevu kalder:

Tekst: Madame Bartimp!

Barth retter sig på den anden side, - stiller sig ved siden af Daugell og stikker forventningsfuld hen mod Døren til Køkkenet. - Og straks efter kommer gamle Madame Bartimp til Lyne, - fupniket og gubedet og forvænde sine Hænder i Forledet.

21.147

(Værelse af Barth og Daugell) Herredsfjenden sparer Grevu op på vid Gal - og siger så småbende til Baronen:

Tekst: Charmant blev du sagt... Charmant... hva' behar'?!
Daugell mæner sig over Misforståelsen og ~~beret~~ oplyser den anden om hans Fejlfagelse.

22.148

(Stuen) Grevu hilser venligt sig til Eufem og siger udet til hende. Mad. Bartimp ser ikke alt for begejstret ud, - men hun kalder dz:

Tekst: Stella!

23.149

(Køkkensædet. Værelse af Stella) Hun sidder fraan Kældret og stikker drømmeude ud, - rejser sig så, staver - og retter lidt sig på Håret.

24.150

(Stuen) Mad. Bartimp skynder sig ind i Køkkenet igen, - og i det samme kommer Brülle og Scheppenind. Den kaptulente Oberst er indtrådt medtaget af Skabadserne og synker græpende ned på en Stol. Han rækker Barth sin Bøsse - og Herredsfjenden går hjertvillig hen til Foden af Trappen, hvor de andre Gevarer står. - Førstfjertenen er netop ogvå ved at stille sin Bøsse på Plads, - da han og Barth hører Trin på Trappen. De ser op.

25. 151

(Verb. af Stella slanke, velformede Ben), der betager sig med ad Trinene...

26. 152

(Verb. af Barth z r. Schleppe) De er aldeles overvældede ved Lyset - z ^{Fast} ~~for~~ jærnkæden griber:

Tekst: Na, - sikken Gud Fader betaler!

Og Herrerne siger langsomt tilbage...

27. 153

(Stuen) Stella kommer ned, rejser for Herrerne, z grever bilken ventligt på hende z kommer med nogle pære Ord. Så vender Stella sig mod den uget nervøse Dargell, rækker ham med et smil Hænder z siger frejdigt:

Tekst: Godda, Her Kapitan, z tak for vidst ... da jeg blev borte!

z Thim ler kjerteligt, z Baronnen mener, at han går bløst i at le med... Så hilser Stella på Brille z r. Schleppe.

28. 154

(Verb. af Barth) Han skiner med mistende Gjue på Stella - z pludselig går der et blyg op for ham, z han udbræder:

Tekst: Men Du Almagtige... Det er jo Stella Mignon fra Alhambra... Stella Mignon, som jeg så 5 Gange under min sidste Embudsrejse til Hovedstaden!

29. 155

(Stuen) Stella vender sig mod den Talende z nikker indvillende... Barth trykker glædelst skilende hendes Hånd, kager ^{over} af Begejstring z siger med himmelvendte Gjue...:

Tekst: Hvor var De bedårende i den Dage dragt... z hvor sang De demme her vidunderligt... Raderadium, Raderadium, Raderadium!

Og vrygende giver den tørdige Hovedryg sig til at danse op og ned ad Gulvet, idet han forøger at gaa Stella ^{de forskellige Trin} ~~efter~~ efter... Selvkabet mener sig over ham.

(Værb. ved Døren til Køkkenet) Den værdige
Lindrigsen kommer til Lyne, og ved at få et
Nerveshok over det, kan sige, og retirerer skynd-
smst.

(Stuen) Barth holder forpustet inde med sin
Solistoprøvelse, - og Stella siger med et smil:

Stella: Ja, det var den Gang... Den Tid lig-
gik sammen med den gamle Pagedragt -
på Bånden af en Kommoderkuffe!

Grevin, der står ved siden af hende, siger:

Tekst: Jeg er ijenstygelig den eneste af Belka-
bet, der aldrig har hørt den yngre... eller
set den i den berømte Pagedragt! Giv mig
det vel for sent, det varre!

Stella nikker smilende: Ja, nu er det for sent!...

Barth, der har fået en idé, går hen til
den...

(Værb. af de 3) Obersten begynder - stolt over sin
fine idé - at fælle Grevin denne. - Han siger:

Tekst: I Morgen skal vi jo ferte på Wrangel-
borg, - fejre Kantstens Fødselsdag, - men i
Aften har vi jo ikke noget for... Hvad om vi
arrangerede en lille Aftenindeholdning,
når Polly var gået i seng...

Grevin nikker eftertænksomt... men Stella vil
ikke høre tale om det.

Olas!
Se
Andringen

(Stuen) De 3 andre Herrer finder idéen for-
treffelig og bestemmer Stella med Birner...
Men bliver stejle og afvisende. --- Bill
vækker blødt.

(På Soen. Pollys og Lorens Båd) Kort Optagelse...
Båden driver langsomt af sted, - Lorens styrer
den ved af og til at røre en af Ankerne...
Polly betragter ham eftertænksomt - og si-

(Værb. ved Døren til Køkkenet) Den sædige
Lidrigsen kommer til Lyne, og ved et fæst
Nerveshok over det, han ser, og retirerer skynd-
smst.

(Stuen) Barth holder forpustet inde med sin
Solistoptræde, - og Stella siger med et smag.

Sik:

Tekst: Ja, det var den Gang... Den Tid lig-
gik sammen med den gamle Pagedragt-
på Bånden af en Kommoderkuffe!

Greven, der står ved siden af hende, siger:

Tekst: Jeg er ijenogvelig den eneste af Lelika-
bet, der aldrig har hørt den sng... eller
set den i den berømte Pagedragt! Giv mig
det vel ja sent, de værre!

Stella nikker smilende: Ja, nu er det ja sent!...
Barsten, der har fået en Dd, går hen til
den...

(No.

3 d i s Akt.

f. 158

~~82.~~ I Stedet for de sidste to overstregede Linier, indsættes følgende:

Greven afviser først Tanken, men kan ikke lade være med at smile lidt,
da han faar tænkt et Sekund over det. Han ser med et skælnsk Blik paa
Stella, som lyser op et Øjeblik. Tanken tiltaler hendes Naturel, men
hendes Ansigt bliver eftertænksomt, hun ryster paa Hovedet, nej, det vil
hun ikke (~~Jeg mener at den modsatte Udvikling finder Sted hos de to.~~
~~Han vil først ikke, men saa faar han Lyst, hun har straks Lyst, men saa~~
~~opgiver hun det) Maaske et Værbillede af de to ind i dette Billede.~~

(J. Gruppen. ... er vildt begejstret med Bønnen...
han bliver stejl og afvisende. --- Bill.
strækker blødt.

(På Soen. Pollys og Soens Båd) Kort Gtoring...
Båden driver ledigt af Sted, - Soen styres
den ved af og til at røre en af Aarsne...
Polly betragter ham eftertænksomt og si-

ger så:

Tekst: Hvorfor siger De ikke nej, Loren...
Er De lykkelig... glad ved Peter Kone...
stadig fællesket?

Loren nikker - lidt kort og lidt neutr, og der går en
blygsom blik over hans Ansigt. - Dolly lægger Mærke
til en Auldyning af et tilfreds Smil spiller
om hendes Mund, - men Loren, der meget godt
har lagt Mærke til Smilet, skynder sig at sige:

Tekst: Hvis er god nok, Stella!... Men Folk
har så travlt... og bedst var det, om man har
de haft Penge til at tage et Sted hen, hvor
ingen vidste noget om... om det helligere!

Kontessen smiler ikke længere - men skærer efter-
tænkent på Loren, - der umiddelbart får travlt
med et godt Båden klar af Anløbsbroen.

35. 161

(ved Båden) Båden lægger til - og Loren hjæl-
per Dolly i Land. --- Aftorning.

36. 162

(Stuen) Bystoring. --- Herrens forvige stadig
at tale Stella, til Formiddag, - men hun vil
intet høre. - Greven siger eftertænksomt:

Tekst: Det kunde jo nok lade sig arrangere... Jeg
kunde Loren til Dagskorens Aften for at hjælpe
de Forberedelser til Juleaften... og Madam
Barbrijs skal jo alligevel op på Slottet for
at hjælpe til med Fødselsdags-Forberedelser-
ne, - og Stella kunde jo så følge med hende...

Herrens finder Planen fornuftig, - men
Stella siger tilbage i Stuen for at vurdere
sig deres Overbevisning, - og hun ændrer
helt let det op, - da Lindsigsen kommer ind
og erklærer, at Madam er Jærdig... Greven
betyder ventligt Stella, at hun godt kan
sætte sig med til Bordet, og hun er lykkelig.

37. 163

(Kort Nærb. af Lindsigsen) Han er inderlig
forarget over den hvirvlede Skerfvedtme
skal deltage i Festen.

38.164

(ved Bordet) De sidste plæcerer sig, og Lüd-
sen skænker Snaps og. Obersten erklærer,
at Tin Stella også skal have en Snaps, og
den gamle Tjener må de sin Fortællelse
stænke for hende. - Herrerne hilser på hende,
og hun tager skålende og glæde mod
Hjelderne.

39.165

(Værb. ved Bordet) Den åbner, og Polly og Søren
kommer ind... Raseriet blusser op i ham,
da han ser sin Kone som midtpunkt, i den
nærte Kreds, - men Komtescen lægger hurtigt
sin Hånd på hans Arm og tvivler
ham til at være rolig.

40.166

(Stuen) De går ind i Stuen, og den Mini-
skheden ved Bordet dækker hende... Komtescen be-
lyder Søren, at han skal sætte sig ved siden
af sin Kone, der har Dagell ved sin anden
Side, og han parerer Ordene.

41.167

(ved Bordet) Søren sætter sig ved siden af
Stella, og hans Blik er så svært og tvivlende,
at hun kommer til at gysse. - Så kalder Kom-
tescen på ham og betyder ham, at han skal
skænke en Snaps for hende og give hende Sel-
skab. Han gør det, - medens Stella ^{opmærksomt} betragter
ham og Komtescen... Hun er ikke fri for et lille
jøl... Så lader Madame Bartrips Fadene
gå rundt.

42.168

(Værb. af Lüdinsen) Han har travlt med Cham-
pagne og lader den første Prop sprænge.

43.169

(ved Bordet) Stella giver - ved den kendte
Lyd - et lille, hejret skrig fra sig. Skabs
har hun sin lænkebrejdede Blik rettet mod
sig, - og det gør hende gal og rødlig. - Da Dagell,
der har en af Champagneflaskerne et ad-

minister, vil skænke for hende, sætte hui
ham - med et roligt * Blik te Søren - sit
Glas... Og så hilser Selkabet på hende.
Polly bekræfter hile Tiden for hende Søren
og Stella.

44. 170

(Nærb. af Søren og Stella) Hui nyder Drik-
ken, og for at drille og være Søren, som hui ogsaa
er med og uretfærdig, siger hui:

Tekst: Di Godeste... hvor det smager!... Og
jeg, der aldrig havde drømt om at se Kam
pagne igen.

Søren ser på hende, som kunde han mynde
hende, - men Stella berrær haur vrede Gje-
kært med et uindert Smil og tømmer
roligt sit Glas. --- Afblænding.

45. 171

Tekst: Aldrig havde et Kælkid taret sig
længe, ogter Søren, - men omide fik det
da Ende...

(Stuen) Afblænding - Selkabet går fra Bordet
der bydes Liganer og Ligaretter rundt, og Stel-
la lader sig af Duggell ude te at tage
en Ligan. - Hui ser godt, at Søren føl-
ger hende med Gjæne, men hui lader som
uigenkænt og går roligt hen te Kammeret...
Søren går drivende af vrede ^{efter hende} Polly, der
har udmætt sig Søren, bliver stående Jaan
danne - og iagttager gmskronet de to.

46. 172

(Ved Kammeret) Stella lader Ligaretten smage
sig, - og hender hui bliver roligt, da Søren
kommer. - Han ser tungtændende på hende,
river så med en pludselig Betægelser Ligaret-
ten fra hende og kaster den ind i den åbne
Kammer... Stellas Gje lyner, - og hui krøm-
mer Tvingene som en Kat sine Kloer. ---

47. 173

(Nærb. ved Døren) Pollys Gje er ikke fra
de to... Hui betæner sig et Gjelik, - så kol-

der hin:

Tekst: Søren!... Jeg skulde gerne hjem... Hvor
de vilde jo' min Hert hjem!
48. 174

(bed Kammeren) Det giver et Chok; de to, der
over for hinanden som Hænd og Kat bryde
et Angreb... Søren vender sig væk, - nikker, ka-
ster et sidste kampfædt og trædt Blik på
Stella og går. ^{min.}
49. 175

(Stuen) Søren går hen til Polly, og Doris
falder til efter dem... Stella skenter lang-
somt frem i Stuen, - hender Søren i Grønt, og
hans hals mest dybt til et græde... Greven
betragter hende medlidende og går hen til
hende.
50. 176

(Nærb. af Greven og Stella) Han ser, der er Tår-
er i hendes Øjne, og han kommer med usle op-
muntrende Ord og klapper hendes Hånd.
Hun siger - næsten hylkende:

Tekst: Han er helt umulig; Dag, Søren...
Alt, hvad jeg gør, er galt... De stakkers
Cigaret kunne han ikke engang vinde
mig!

Greven siger at tørste hende og rækker hende
sit Glas... Stella vil tage en enkelt Cigaret,
men han trykker hele Øret; hender Hånd -
Hun skal beholde det!... Stellas Ansigt kla-
rer op, - hun smiler taknemligt og siger:

Tekst: Hvor er Greven elskovsdig, - rigtig
en vild og fornem, gammel Herre!... Jeg
fortryder næsten, at jeg sagde Nej til det,
de jo' bad mig om!

Greven læser... griner, men hun da ikke har antet
skent sig, men Stella ryfter alligevel næsten
på Hovedet... Nej, det vil ikke rigtig!...
Så plager han hende ikke mere, - men rækker
hende venligt Hånden.

(Stien) De andre Jægherrer er gystaget af Koffen og dikorien, som du'drigsen er ved at byde om, - og Stella løber så utemødet op ad trappen til sit Sælske.

(Stien uden for Skovløbekøkken) Løren står og er ved at binde Sælden fast på Kammerens Hest... Polly ser på ham... stirrer så dommeude frem for sig, - og pludselig siger hun:

Talst: Løren... I Morgen er det min Fødselsdag... Har De glemt det?

Løren rykker på Hovedet, - nej, han har ikke glemt det... Polly står tavst... kender Gine har atter det drømmende Udtryk.

(Stellas Sælske ved Kuddet) Stella går langsomt hen til Kuddet... Hun er stille og bedrøvet... Hun kaster et Blik ud af Kuddet, - og hendes Interesse fanger straks.

(Stien - som 52) Polly og Løren står som før... Så bøjer hun sig langsomt frem mod ham og siger:

Talst: Løgang fandt jeg altid på min Fødselsdag. Deres Kier Jaan min Dør...

Hvor vilde jeg ønske, at jeg også i Morgen fik en Gave, der viste, at jeg også er tænkt på...

Løren ser ned... Polly rækker ham sin Hånd til Farvel, - han trykker den varmt, og hjælper hende så op i Sælden...

(Afskandsbillede af Stien) Polly sender ham et sidste, strålende Smil og rider så bort... Løren stirrer eftertænksomt efter hende...

(Stellas Sælske) Hun vender sig fra Kuddet... Hun er ved at græde, men gør sig kold og hård... Hun grunder et Øjeblik, - nikker

så trodsigt og besluttet og går hen til Kom-
moden, hvorpå hun tager sin gamle Dage-
dragt frem. - Hun betragter Dragten, -
nikter langsomt, parat til at gennemføre
den Bestemmelse, som hun i Trods og Sku-
ge har fattet, --- Afblending.

Slut på 3de Akt

Til. Jeg tra alligevel, - at jeg - danser
blot i Aften! -
Afblanding.

Slut paa 3de Akt.

Fjerde Akt.

183

Tekst: Dagen strandt og det meste af Aftenen med.
... På Slottet havde man i adskillige Timer dyg-
ket Bridgeur. Glæder og lægtes så småt mod
Opførelsen...

(Biblioteksstuen) Opblending -- I det store,
fertlige Rum, hvis Vægge er dækket af Bøger, og
hvor der lige står et Klaver, sidder Selskabet og
spiller Kort, - fordelt ved 2 Borde. Polly, Dau-
gell og Barth udgør det ene Bridgeparti, - Greven,
Brille og v. Schleggen det andet. -- Stemmen-
gen er meget mat, og ikke engang Whiskyen kan
sætte Humør i Herrerne... Dindriksen kommer
ind, stilfuld og værdig som altid, men dog endnu
mere søn og dybt, end han plejer at være... Han
værmer sig forude Grevens Stol.

184

(Indl. af Greven og Dindriksen) Det kunde ja se-
neren at komme frem med sit Brude, - men end-
elig får han dog fremviset:

Tekst: Madam Bartimp er kommen og hende
... Svigerdatteren med hende... Jeg skulde hilses
fra... hende, Svigerdatteren, og sige, at hun
afventede uænnere Bsted!

Greven ^{ladet sig af Olive} ~~overrasket~~ overrasket, - men giver hende med
et stille Smil Dindriksen en Durtinkt.

3.185

(Biblioteksstuen) Dindriksen trækker sig tilba-
ge... Herrerne venter fabrique Gæst... de har
en Anelse om, at der venter dem en glæde-
lig Overraskelse...

4.186

(ved Pollys Bord) Ribberten er inde, og da
Polly-ved at kaste et Blik på Kammeret-
ser, at Klokken straks er 11, mener hun, at det
er på Tide at holde op... Man går i Gang
med Regnskabet. - Aftaning.)

5.187

(Stilfuldt Gæstestue) Optoning. - Stella sidder

4 d e A k t.

Nærbillede af Stella.
 Stella betragter trist Anretningen. Hun har fortrudt det hele. Hendes Trods kæmper med hendes Pligtfølelse, hun tager fat paa Maden, skænker op i Glasset, sætter det fra sig, rejser sig, ser sig hjælpeløst om, bliver atter hadefuld, drikker Glasset ud paa en graadig Maade, som om hun vilde være beruset, skænker op igen. Fortvivler atter, men river saa med en næsten vild Bevægelse sit Liv op. Hun gaar hen foran et Spejl, betragter sig selv, lader sin hvide Haand glide over sin Hals og blottede Skulder. Hun er paa en Gang forelsket i sin egen, skære Skønhed og foragtelig. Hun faar Taarer i Øjnene, tørrer dem bort, tager en lille Pudderkvast op af sin Takse, pudrer sig, aander dybt - og er klar til at springe paa Hovedet ud i den største Dummhed. ~~(I dette Billede, som jo kan trækkes og uddybes instruktivt i saa høj Grad som det ønskes, da~~

88
 Trise: Stella, den skabte lille
 vildfarende Kerne, som ikke kløber, - end
 den Orange ande, - tom i Trods og Hingst
 det dens lille Tivertat. -

med den ene Hånd under Kviden og skinner for-
pint frem for sig. - Hun tager sig dog med ^{en} Biljar
anspendelse sammen, da hun hører nogen komme.
- Det viser sig at være Luidvigsen, der kommer,
han bærer en Bætte, på hvilken en lille, lækker
Skåle er rettet an, og han har ogsaa en Flaske
Champagne med. - Han stiller det hele foran
hende på Bordet, siger noget til hende - uden at
at vedtænde sig til et se på hende - og træk-
ker sig så tilbage.

6/88

(Nær af Stella) Hun betragter med et trist
Smil Laktierens, der står foran hende, - men de
frister hende ikke... Langsomt og uden lovende
begynder hun at hægte sit Blik op. --- Bill
stakker over i:

Oles.!!

Se

Andriens

7/89

(Bibliotekstaulet) Polly går på spillebordet,
hvor Regnskabet er gjort op, - kysser Faderen
på Panden og sender så blynd i en Kandelaber, der
står på Kampepladen. Hun rækker Dagell Hån-
den, som hun kysser, nikker Godnat til de andre
Herrer og siger så:

Tak: Lad Dem nu endelig ikke forkynde, mine
Herrer!... Mig gæmmer De ikke, - Papa har vistli-
gen soiget for, at der er en skimmel Ridder-
sal og 4 Korridorer mellem vore Privatværel-
ser!

Og vi favnede Kontoren ind ad Døren til
Ridderalen. - Frunden denne Dør er der i alt Fald
en Dør til, - en Dør, der fører ind til Gangen, og som
Luidvigsen benyttede sig af... Hverne samler sig
om Jerven, - der hemmelighedsfuldt og tavshedby-
dende lægger Fingrene på Læben og straks
efter at ringe på Luidvigsen.

8/190

(Ridderalen) Kort Billede, der skal tjene til et
gode bauerens Betryghed fastholdt. --- Polly
lyser sig gennem Salen, - går hen mod Døren
til Tårnfløjen.

9. 191

(Biblioteksstyrelsen) Luidvigsen kommer ind - og går igen, efter at Greven sagde han givet ham nogle Darttræer. --- Så endelig forbarmer Orangel sig over sine gæster og går ind på at tilfredsstille deres Nysgerrighed.

18. 192

(Nærb. af Heerenne) Greven siger:

Tekst: Det var heldigt, at jeg alligevel sendte Loren te datteren... For nu er hun kommet, den lille fru Stella!

Almindelig Begejstring... Orangel tykker på dem - og beder dem ikke ^{gøre} val for mig da! ... Så hører Heerenne, at der kommer igen, og de vender sig spændt mod Loren te Gaugen.

19. 193

(Nærb. ved Loren) Luidvigsen lukker Stella ind og favner hende så atter. --- Stella ~~bliver~~ er indkyllet; et Slag, der helt skjuler hendes Kortme, og har en Baret; Hænder. Hendes Ansigt har et fortrædeligt Udtryk, og hun nikker mit: Godaften!

20. 194

(Biblioteksstyrelsen) Greven går hurtigt hen te hende, byder hende venligt velkommen og fører hende hen i Sælet... Stella nikker te de andre Heeren - og siger så med et bedrøvet Smil:

Tekst: Ja, nu er ^{jeg} altså... og jeg fortæller det allerede... Men Greven var jo så farsældig sød og flink mod mig... og så var jeg også så gal på Loren...

Hun stopper op... hender ~~bedrøvet~~ Blik er så underligt hjælpeløst og forkræmpet, og hun har svært ved at holde Tårerne tilbage... Greven klapper hendes ~~hænder~~ Hænder og siger at græmte hende. Luidvigsen kommer med ~~en~~ Champagne og stiller Køleren på et Bord, hvor der i Forvejen står Skåle med Frugter, Konfekt o.v.v. - Greven giver Luidvigsen en Orden - og fører så Stella hen te Baret, hvor Champagnen står.

vinke absolut komik i sin overindstærke Be-
undring, kommer med to fyldte Glasi Hæn-
den, rækker begge det ene og vil se et ind-
bringe et leve for begge. Gæven tykker
på ham, - Stella lei, ^{hæfte} ~~svænge~~ Glasset og
siger:

Tekst: Spil vi, Dauge, ... Lad det gå løs, ia-
den Barometret atter falder på Begrædel-
se! ...

Dauge går hen til Klaveet.

17. 201

(ved Klaveet) Dauge ser med lystere Blik-
ke hen mod den bedående, unge Koride,
sætter sig dybt og altopgivende og vatter sig
ved Klaveet. Han slår an til Forspillet.

18. 202

(Biblioteket) Stella tarmer hurtigt sit Glas,
kaster det i Overgivethed med et: "Grib" hen
til Barth, der juffamerket griber langt ved
Siden af og er ved et stå på Næsen... Stella
lei- og løber hurtigt og på en eller anden
Forkjøring, der er jaan Reolene eller jaan
et Brude... og him begynder at synge...
Hverne plæner sig, hvor de bedst kan.

19. 203

(På Forkjøringen) Stella danser- og him synge:

Tekst: "Lijet Morderbaude tykt sig sneq

Radadim, Radadim, Radadim,

mündt i Havens Gauge om

for at myrde Parret, som

menter mi et dyrke den forbyderørte Elskovsleg

... Og med store Håndbetægelser dirigere him om-
krædet.

20. 204

(Tilhorvne), der pligtstydigt og begejstret synge:

Tekst: "Radaradim, Radaradim, Radaradim!"

- og som "viggel" i Takt til den animerende Me-
lodi.

21. 205

(Biblioteket) Stella fortsætter, - og Hverne vord-

ger med Arme og Ben - og en helt utde af Jubel.

24. 206

(Ridderalen ved Døren til Biblioteket) Ludvigsen, der stadig står på Tagt, lytter hovedrytende til Sangen... Han bøjer sig ned mod Nøglebillet, men overvinder Fjævelsen og rejser sig igen, - glad og stolt over, at han har Karakter nok til at holde sig på Afstand fra sligt. -

25. 207

(Biblioteket) Stella slutter af, - og et af Mørkets dybederne dæmpet, men ikke mindre ægte Bifald bryder løs... Stella, der nu er helt overgiven, løber ned fra Forbøjningen og placerer sig på Kanten af Bordet og dirigerer overlegent med Hænderne, som var de alleværende, beunder Slaverne... Dargell skal skænke Champagne, - v. Schneppe byde Lysetter, - Brille kugle Vødder og Barth skælde Appelsiner... og Herrene lykkelige... Bill. tøner over i:

24. 208

(Afstandsbillede af Slottet) Måneskin. - I sin Bastrøp går op ^{med} til Slottet med en Kinn under Armen

25. 209

(Biblioteket. Gruppen ved Bordet) Stemningen er stigende... Stella spiser Konfekt med den ene Hånd og Appelsiner med den anden. - Barth ser vældigt spekulativ ud, - og endelig siger han på sin lidt utværede Måde:

Tekst: Der var en anden Sang på Revs Repertoire, der var fenomenal... Det klaverviske Orkester døjede sig om et Skab, men jeg minder ikke det hvad for et Skab!

Stella ser ^{effententrom} spekulativ ud, - kaster så beundret Hovedet tilbage og synger:

Tekst: "Tå' mig det Ben af Skabet,
tå' det dy' væk, min Ven..."

Det må vist have været den!

Barth er ved et græde af Begjætring, - og Dargell kommanderer hen til Pianoet.

(Biblioteket) Daugell begynder at spille Melodi-
en - og i et Spring er Stella igen oppe på Furbøj-
ningen. - På bejen sergs kaster hin sin Bæst
fra sig på Klaveret.

27. 211

(ved Slottet. Frau et af de nedvilledige Huder te Riddevalen)

Søren kommer, - står et Øjeblik og betragter sin
Fødselsdagskürv, der er arrangeret på samme Må-
de, som han arrangerede den i Barneårene... Han
stirer domnende paa sig...

Eller! Hivet havde endnu ikke dødt Romau-
tikken i ham... Og han vidste jo, at Komtesseu
skulde blive glad, naar hun saa den gamle Mager
jant + hans Kurv fra sin Dør. ~~Men~~ Hønsa
skulde hun så ikke have den glæde ---

Han nikker stille - og hans Øjne udtrykker en se-
modig glæde. Han tager sin Kurv frem og begyn-
der at stikke hængslet op på samme Måde, som
han gjorde det i Pregeårene.

28. 214

(Riddevalen. Dørb. af Lindvigsen) Furbøjet saar
det hvide, der er værmest ved Bibliotekstøtten,
er ikke trykket helt for (hvad man ser i et af Af-
stands billederne berude), og Lindvigsen Aarsigt er
derfor ikke helt i Mørke... Han er søvrig og træt,
men pludselig fanger hans Gmætsrombed af noget
... Han hører, at et af Huderne bliver åbnet ---

29. 215

(Riddevalen. Frau et Huder) På Furbøygardiuet
aftegner Skyggen af Søren, der svænger sig ind
af Huderet... Han slår Gardinet til Side og kom-
mer frem.

30. 216

(Riddevalen) Lindvigsen løber hurtigt hen i -
med den formentlige Tøj og kaster sig over hæl.

31. 217

(Biblioteket) Søren fortæller pludselig...
Han har hørt Spektaklet fra Riddevalen -
og lytter usikkert, grebet af bange Anelser.

(Fortællingen af 4 akt.)

199. Nærbillede af Ludvigsen udenfor Døren. Han lytter i den største Forargelse, ryster førtvivlet paa Hovedet med himmelvendte Øjne. Hvis der findes et Anebillede i Nærheden, kan han godt med en undskyldende Armbevægelse sige, Titel: Det er forfærdeligt, - men jeg er uden Skyld.

17. ~~Som Resten af Billede 16 i M/S.~~

27. ~~I Stedet for den overstregede Tekst indsættes visionært.~~

212 ~~27~~ ~~TEKST:~~ Søren Bastrup mindedes længst forsvundne / lykkelige Dage...

Opblanding. Billedet fra Forspillet. Søren som Dreng, brækkende Vinduet op og krybende ind. Afblanding.

213 ~~27b.~~ Opblanding. (Som 27) Søren Bastrup smiler sørgmodigt, saa kommer der noget drengagtigt kaadt over ham, han tager sin Kniv frem, bryder Vinduet op og kryber ind.

216 ~~28.~~ Riddersalen. Ludvigsen bliver skrækslagen, saa griber han en Vinkaraffel som staar paa et lille Bord, løber mod Gardinet, vælter paa Vejen en Stol, hugger Karaffen i Hovedet paa Søren, som vakler, griber for sig, faar fat paa Ludvigsen, river ham med sig, idet han falder. De kæmper paa Gulvet.

222 ~~28.~~ Biblioteket. Nærbillede af Døren til Riddersalen. Ludvigsen skubber Søren ind foran sig. Han er stærkt blødende og forturnet af Slaget, han ser sig forvirret om, raver noget.

På et blink af Daggell kryber Stella; idgild
bag Klavret - og Juven går så hen til Døren,
der fører ind til Riddervaleu.

32. 218

(Riddervaleu. Frau Døren til Biblioteket) Juven
åbner Døren og ser ind i Mørket. - Bag hane
- uget tilbage i Biblioteket - står de andre
Herrer ubetøgetlige

33. 219

(Del af Riddervaleu) I det samme Møde anser
man kun lige, at der ~~kommer~~ uger, der kom-
mer... Så kommer Lindrigsens Ansigt til Syn-
ne, - det rammer af Lysskriftene fra Bibli'o-
teket, og han siger forpintet:

Tekst: Jeg har ham... Tyoen!

34. 220

(Riddervaleu. Frau Døren til Biblioteket) Ju-
ven går en Håndbetægete: - Fri ham her ind!
... og går så tilbage i Biblioteket.

35. 221

(Biblioteket) Herrerne går indkærligt et Par
Skridt tilbage - og afventer spændt, hvad der
vil ske.

36. 222

(Biblioteket. Dørb. ved Døren til Riddervaleu)
Lindrigsen, der har et hårdt Grib; ~~hælder~~ Døren
Åben, skubber ham foran sig ind af Døren.

37. 223

Oles!
De Outing

(Del af Biblioteket. Dørb. af Herrerne) Overraskel-
sen gav dem ^{p. Schneppen} stemme... Kun Barth kan ikke andet
end give sin Rædsel Udtryk i Ord:

Tekst: Seren Bartrup! ... Gud Fude bevaer!

38. 224

(Kort Dørb. af Stella bag Klavret) Hun bliver
stiv af Skræk... Hendes Øjne bliver store og fortrin-
lede.

39. 225

(Del af Biblioteket) Lindrigsen har først lige genkendt
Serien, der står med søndet Hoved, - forvirret og for-
legen... Juven går tværende hen mod ~~serien~~ ^{ham} og

spørger ham myndigt om, hvad han har her at
gøre... Løren drejer sig forfæmret om Kasket om
mellem sine Fingre - og får så endelig sagt:

Tekst: Jeg havde jo udtalt mit Ansigt i dag
soreu og vilde uddigt overnatte der... Og så gik jeg
... altså her... og... Og bagefter vilde jeg være
gået hjem...

Herrerne ånder lettet op... Han ved ijevnslyk-
ke, at Stella er her... Løren ser sig om med et
hjælpeløst og rådvildt Blik, og pludseligt foran-
dre hans Ansigt Udtryk... Herrerne følger
uivilkårligt Retningen af hans Blik.

40. 226

(Værb. af Stellas Baret), der ligger på Klavret
41. 227

(Del af Biblioteket) Herrerne stirrer forfædet på
hinanden, Dazell snapper Baretten bort, - men
i det samme udbryder Løren, i hvem en for-
fædelig Mistanke er rågnet op:

Tekst: Stella!

Og uivilkårligt pæner Stella Rede - og kommer
Glem fra sit Stjil, - gubelig, skamfild og ry-
stende...

42. 228

(Værb. af Løren) Hans Øjne er ved at sprænge
deres Huler... Han ler, - høst og fortrivlet, og
råber så med dirrende Stemme:

Tekst: Nå, det var derfor, jeg skulde sendes
til Dagskoven... for et der fine Herrer kun-
de være sig med min Kone!

og han knyttede Hænderne i dumpt Raseri.

43. 229

(Biblioteket) Stella går skælvende hen mod Løren,
hvis Raseri stiger... Greven betyder ham med
bærdigt, at han skal tage mod Foruift, -
men han vil intet høre... Løndrissen nærmer sig
ham tviende, - kræntet over det Trispæg, han
tillader sig, men bliver uiblidt skubbet til
Side... Og ude af sig selv af Ghidrelse, fort-
sætter Løren:

Tekst: Jeg skulde ogvå tie² være glad te mæn-
ski... Men him den er min Kone, og him var
komet i Skidtet, hvis jeg ikke havde taget
hende... Og jeg har holdt af hende... holdt
mere af hende end af min egen Mor...!
Wangel løfter Hænder og påbyder Søren Tavshed,
- men Søren ser det ikke og ser sig om i Kædseren
med hadefulde Blikke... Stella hilser højt -
og strækker benfærdende Arme frem, men
heller ikke det gør Indtryk på ham. - På et
Tegn fra Danggell vil Ludvigsen jire Søren ud,
men bliver kastet omkuld... Hvilkende går Ste-
lla helt hen te Søren...

44. 230

(Værel. af de to) Søren støder hende fra sig og
råber vildt:

Tekst: Blev fra mig, Tofte, - eller jeg slår
Dig ihjel!

45. 231

(Biblioteket) Han slinger hende fra sig, - vø
him er ved et Jæde, - ~~han~~ griber en Stol, bring-
er den i Gulvet, så den oplintres, tager et af
den. Ben og løfter det te Slag... uden et øre
Fareu vil Stella, der er helt fra Saur og Sam-
ling, alligevel løbe hen te sin Moder, - men
Danggell trækker hende bort fra ~~hende~~ ^{ham} og r. Schnep-
pen, der har villet assistere Baanen, får et
Slag af Stolebenet, så han tumler om med et
Skrig.

46. 232

(Det Døren te Riddevalen) Den river op, og Pol-
ly står på Tærskelensjfort en let Toiletkåbe og
med Kaudelabren i Hænder.

47. 233

(Biblioteket, set fra Døren) Alle vender Blik-
ket mod Døren, - men bliver iøvrigt stående, u-
berøgetige.

48. 234

(Værel. af Polly ved Døren) Him ser sig roligt
om - og siger så:

Tekst: Man mere sig nok på Wrangelborg...
de høje Herre forfølger sig - med Skerføjde
Kone!

Hun går langsomt frem efter...

49. 235

(Biblioteket) Polly kommer fra Døren, -
Greven går hende i Møde og siger forklarende:

Tekst: Det hele var ganske harmelig... Men
så kom han... ja et øjeblik, mener du dog...
og han opfattede sig som en gøl Mand... Han
skal arresteres!

Polly rystede på Hovedet, - nej, han skal ikke arre-
steres... Så går hun hen til Døren, der stadig er
meget gyldest...

50. 236

(Værel. af Søren og Polly) Hun tvivler hans Blik
ind i sit, ... betyder han, at han skal kaste sit
Læben, og hun går det... Så rækker hun ham
Kandelabren, og han tager den... Hun tager ham
desuden blidt ved Hånden og fører ham bort.

51. 237

(Biblioteket) Greven kommer med Protester, -
men Polly anser det ikke, og først da hun
har fået Søren helt hen til Døren, vender hun
sig og siger roligt og bestemt:

Tekst: Nej, ^{han} skal ikke arresteres... Jeg
vil ikke have Skandale på Wrangelborg...
Søren Bartrup står under min beskyttelse!
og hun skubber blidt Søren ud af Døren - og
følger selv efter... Alle står som lamslåede...
Polla synker hvilkende sammen over Bor-
det, - og v. Schneppen rejser sig stormende...

52. 238

(Riddersalen) Søren, der stadig bærer Kandelabren,
lader sig ved Pollys Skærm for gennem Sa-
len... Men pludselig bliver Kammeren stænde.
Hun har fået Øje på Fødselsdagskürven, der
ligger på Gulvet.

53. 239

(Værel. af Kürven) Hun er gladet for Søren under

Kampen med Andvigsen, og selv om dens Dødsbold
er rykket væk mellem hinanden, aner man
dog det gamle Arrangement...

54. 240

(Værelse af Polly og Siri) En pludselig Glæde
bryder op i Polly... Hun ser betaget mod Siri,
der står og stirrer frem for sig med en dæmpet
Fortvivlelse i Blikket.

55. 241

(Biblioteket) Wraangel går hen til Stella for at
trøste hende, - men hun er uimodtagelig for Trøst,
smiler et trist og håbløst Smil, rejser sig, vob-
ber sig om sig - og går stille ud. - Duzen
af Herrerne er Situationerne vokset.

56. 242

(Ridderalen. Værelse af Polly og Siri) Polly
betragter endnu Siri... bøjer sig så hurtigt ned
og tager væk med Kisten op... Hun siger meget til
Siri, der kun med Bredde kan få sine Tantes
bort fra Stella og hendes Trøst, - men endelig
går hun dog væk:

Tekst: Ja, Kisten skulle da se, at jeg
hviske var glædelig... eller i taknemmelig... og
at Kisten havde en ven...

Så pludselig bryder Røret op i taun igen, og
i en helt anden Tone fortsætter han:

Tekst: ... Men så var det, Andvigsen kastede
sig over mig... og jeg fandt Stella og de...
de...

Polly lægger blidt sin Hånd på hans Arm...
besliger ham med nogle blide Ord - og fører ham
så videre...

57. 243

(Del af Ridderalen) De går hen mod den Dør,
der fører til Tårnfløjen, hvor Polly har sine
Jæbler... Bill strækker over i:

58. 244

(Afstandsbillede af Slottet) Stella kommer
langsomt gående - som en Svinganger...
Hun har stadig Slaget over sit Kæft, og i Hænder

han him en Bglde, med det Tøj, han havde på,
da han gik op søvdt til Slottet... Han forsvan
der ud af Billedets Forgrund.

57. 245

(Allé, der helst må gis et tungt og dybt udtryk)
Silla kommer ind i Billedet, - vildsving og ka-
ster et vidste, fortrivlet Blik i Retning af Slot-
tet... Så gae han langsomt videre hen ad Allé-
en... Et lille forræt og uheldigt bemærket
... Billedet blænder af.

Slut på 4de Akt.

Tekst: Datten var lang... ubyggelig lang både for
Greven og for hans Gæster... Men det blev da omridet
Dag... Komtesse Pollys Fødselsdag...

(Biblioteksresultat) Opblænding. - Greven sidder og gen-
nemser Dagens Prøt, - har Morgenkaffe og en Flaskke Cog-
nac står i berømt på Bordet foran ham. - - Han er
uroelig og adspædt, - kan ikke samle sin Opmærksomhed
om Brevene - og er helt glad over, at Duggell kom-
mer ind, - så han har et Memorie at tale med.
Baronens Humør står også meget lavt, - han lyk-
ker Onklen Hånd, og tilbyder sig Tilladelse til
at stramme sig op med en Cognac. - -

2. 247

(Værb. af de to Mænd) Duggell trimmer Glasret
og retter sig et spørgsmål til Publen, der - meget
alvorlig - siger:

Tekst: Jeg har haft kindrygen ude ved Skov-
fogdens... Min Stella var der, - men loen ikke...
Jeg aldermende så Herredsfogden, - ja brenn
ved, hvad Maanden kan have fundet på i
den Lunderskuning ~~...~~...

Duggell nikker, - og de to Mænd stirrer, alvorlige
og angstfulde, frem for sig. - - - - - - - - - - - - - - - - -
Stag Aftorning.

3. 248

(Skovfogedkvint. Del af Lovesættelset) Stag Oporning.

--- Stella ligger kasketten over den ene Seug i en
umagelig Stilling, så man forstår, at hun ikke kan
lagt sig for at luge Hrile, men er blevet overmandet
af Træthed og Fortvivlelse. - - - - - - - - - - - - - - - - -
Hun er i Natdragt,
og sit forgrædte Ansigt har hun boret ned i Ho-
vedspæden... Hun løfter Hovedet en Smule, og i-
den et åbne Øjeblik lader hun mekanisk sin ene
Hånd glide hen over Hovedspæden i den anden Seug...
Men Seugen er stadig tom, - og Stellas Hoved syn-
ker igen ned mod Pæden. - - - - - - - - - - - - - - - - -
Stag Aftorning.

4. 249

(Biblioteksresultat) Duggell går fra Publen, der stadig
sidder ubevægelig i sin Stol, - står et Par Slag op og ned

ad Julevet, vender sig så igen mod Greven og siger
besluttet:

Tekst: Er det man ikke på Tide, vi vil see på Fødselsdagsbaruet... Det lidt... pinlige Jevn skal
og alligevel overtar!

Greven nikker, - og de to Herrer går hen mod Døren
te Riddersalen.

5. 250

(Tårnrælte) Et marant, kantset Sælt med store
Plantedekorationer og lette, elegante Skåmøbler. -
Her er to Døre, den fører ind te en lille Enté,
gennem hvilken der er Indgang te Pollys's
Kammer, - og en anden, der fører ud te Trappen. -
Madame Bartrip og en Stuepige har travlt med
at arrangere de Briketter, der allerede er afleveret.
--- De to Kvinders Ønske er hyppigt rettet
mod Døren te Pollys's Sælt, der er øjensynligt
uget, der fylder dem med Udru.

6. 251

(Nærb. af Kuappen te et Ringeapparat) En smuk,
slank, ringebæret Hånd - Pollys - kommer ind
i Billedet og trykker på Kuappen.

7. 252

(Tårnrælte) De to Kvinder farer sammen, -
så skynder Stuepigen sig ind i den lille Enté
og tager en Bakke, der står på et lille Bord,
ved siden af den Dør, der fører ind til Pollys's
Dagligstue. - Pigen vender tilbage med Bak-
ken, der kun rummer tomme Aretter. --- I det
samme kommer Greven og Daggell ind, - nikker
venligt te Madame Bartrip og giver sig så
te et spørge Pigen om uget. - Hun har stillet
Bakken på Bordet.

8. 253

(Nærb. ved Bordet) Greven siger bekymret:

Tekst: Har min Datter vistnok ikke vist sig end-
nu?... Hun er da vel ikke syg?

Pigen agter på Hovedet, er ved at tillade sig at smile
kraftigt og selvdygt, - men tager sig dog i det og begyn-
der at forblæse, medens hun peger mod Bakken.

Herrerne betragter denne...

9. 254

(Nærb. af Bakken) Den er omkrent helt raseret for alt spireligt... Billedet tæner over i: Bakken med fyldte Aretter, - Haregrød, Brød, Smør og ~~et~~, Marmelade, Skinke og Spejløg, The o. r. r....
Tæner vi atter over i den uiterende, medtagne Skikkelse.

10. 255

(Tårnruulset) Herrerne ier forbløffede på hui-
anden, forstår jo nok, at Tilly ikke kan være me-
get dårlig, - og sender Kviiderne bort. - Othel
og Neri's gined sig så te at afvente Kniptserens
Komme... Stag Aftorning.

11. 256

(Skovfogedhuset. Nærb. ved Seuzens). Stag Gysto-
ning. ... Stella ligger som før, - lader igen sin
end Hånd jaulende glide hen over Hovedpui-
den i den anden Seuz... Så rejser hui sig lang-
samt, - hui har et underligt forstent Udtryk i An-
sigtet, og hender Givne er store og feberkiuende, men
uden Tæner.

12. 257

(Soveruulset) Uden at ^{Udtrykket} ~~Udtrykket~~ i hender ^{Ansigt} ~~Udtrykket~~ for-
andrer betragter hui det kiøllede Parist^{er} kortine,
den er kastet hen over Seuzens Fodstykke, - tager en
enkelt, lys Kjole pæm og begynder så at klæde sig
på... Stag Aftorning.

13. 258

(Tårnruulset) Stag Gystning. - Situationen omkrent
som før... Givnen går, nervøs og ihålmødig, op og ned
ad Givloet, og Dangelld fordrøer Tiden med at se
på Fødselsdagsbriketterne. - Oberst Brülle og v.
Schneppen kommer fra Trappen, - stillede og modfald-
ne. - Fødselsdagsbriketterne har en Briket i Hånden og en let
Baudage om Hovedet. - Herrerne holder på huianden
og rektler uzle bekymrede Ord, - men høier så nogen
komme bildende op.

14. 259

(Tårnruulset. Id Døren til Trappen) Den river op,

Tror, i Hovedet
for - skal Løbe i Schang
den bare en Tøfling
Billedet er et Gys
Liged som
giver te Tårnruulset, me
her jeg - Hørk me
me. De 2 v. 17 -

Heredsfogden kommer til Syne. Han er i stærk
Affect, - rødgloedende og vil sige, at han ik-
ke kan få et Ord frem. Han svigter med en Arv.
15. 260

(Tårntæulset) De andre Herrer betragter forbløf-
fetheden alkererede Oprigtbedrøvelsen, der taler
frem for givende et Synke ned i en Stol. - Sige
uzet kan han ikke, - han rifter stadig med
Arven og pejer ned mod en bestemt Notits -
Danzell Lages Bladet fra ham og læser, - me-
dens de andre med spændte Miner lytter til:

Tekst: Selvmord i Amtet.

Efter Redaktionens Slutning erfarer vi telefo-
nisk, at man i Kragedal Kro har fundet hi-
get af en Mandsperson, hængende i Bogstuen.
Hvem Selvmorderen er, er endnu ikke oplyst.
Herrerne søi spørgende på Barth, der gør fortrin-
ledet Farig på et få ugle Ord frem.
16. 261

(bed Døren til Polly's Entré) Den går stille op, -
Polly træder ind, - stående og frisk. - Hun bli-
ver stående og lytter.
17. 262

(Del af Tårntæulset) Endelig får Herredsfogden
Taleus Brüg... Han siger ivrigt:

Tekst: Der er ingen Trist... Det er ham, Herredsfog-
den!... Han har villet søge Trist og Glemmel
på Kroen, men den har været lukket, - og så
har han faktisk at hange sig!
Han søi sig kindmperende an i Riedsen: Toi man
ude, at han er genial, og i den uzen, der dri-
ster sig til et modrige ham?!... Ganskevel
ikke, ja Herrerne skiner faktisk på huan-
den.

18. 263

(Kort. Verb. af Polly i Døren) Min tæthed
slår igennem hos hende, men hun søger dog
for ikke at lade sig kigge, at de andre opdager det.
19. 264

(Del af Tårntæulset) Herrerne står endnu som

lammede, - men pludselig faldt den Daugell
meget ind, - han tilkastede Barth et overlegent,
Rensende Blik og siger:

Tekst: Sludder og Trivel... Amtsbildendes Re-
daktion er jo allerede sluttet; Går Efter-
middag, og det var Midnat, da Loreu var
her!

Greco, Brülle og r. Schneppe under befriet
go... Selvfølgelig har Daugell Ret, - og de
håner og spotter den arme Herredødsed, der
efterhånden er blevet meget lang i Ansigtet.
... Men hans Genialitet foruagter sig ikke,
han går jo, peger med Tummeltotten ved:
Arven og udbryder triumferende:

Tekst: Står der måske ikke...: efter Redak-
tionens Slutning!

De andre lader dog ikke til at gøitere hans Fiffy-
ted, - men lår kun ad ham, hvad den brave Mand
alders ikke kan se, der er nogen Grund til.

20. 265

(Nærb. af Polly ved Døren) Hun lår stille, - men
lagge sig i Ansigtet alvorlige, kjædelige Folder, lirk
der Døren til bag sig - og siger med høj og klar
Stemme:

Tekst: Gudmagen!

21. 266

(Tårnveulstet) Herrerne vender sig bestyrtede
Polly går frem mod dem, - siger:

Tekst: De Herre behøver ikke at være Angstede
for Løren Bartrup... Da jeg sidst så ham, tænkte
han hvorken på... No eller Selomad!

Så går hun roligt hen til Faderen, der gra-
dulerer og kysser hende på Panden... Dau-
gell går hen til hende.

22. 267

(Nærb. af Polly og Daugell) Han gratulerer,
kysser ærbødigt hendes Hånd og siger:

Tekst: Det er beundringsværdigt, Polly, som Du
tager det... Jeg havde ganske vist ventet
mig en andenledes Lektion!

Polly siger rutet, - men der er noget i hendes Blik, der siger hende, at hun godt kan vente nogle ubehagelige Overraskelser endnu... Hun vender sig fra hende.

23. 268

(Tårnverdenet) r. Schneppen kommer forude hende til hende og overrækket hende sin Bilet, ledtaget af ydmyge Dykervæddinger... Da hun kysser hendes Hånd, stækker Billedet sig.

24. 269

(Skroffogedkædet. Den store Skue) Stig Optoning. - Stella kommer fra Trappen og går langsomt frem i Skuen. - Hun har Hat på, har en Tæppe med Småting i den ene Hånd og en Bilet med Kortmet og Baretten i den anden. - - - Der er stadig den samme dumpe Fortvivlelse over hende... græde kan hun ikke engang... Hendes Blik glider rundt i Skuen, - hun ligger som taget Afsted med alt derinde, - og da hun udmener sig Båden, der ~~vælt~~ fører ud, stækker Billedet.

25. 270

(Tårnverdenet) Optoning. - Polly går fra Brille og hen til Bordet og uindkærter sine Fødselsdagsbrevetter et Efterår... Hverne følger hende med Øjne, - de har stadig en ubehagelig Følelse af, at der vil ske noget...

26. 271

(Narb. af Polly) Hun uiddænder Døfter fra en af Biletterne, - betragter de Herrerne med et ~~stort~~ spottende Blik og et diltigt Smil... Og pludselig siger hun:

Tekst: Jeg synes, at vore Gæster skulde begynde sig til Jægtens Glæde, som Plauen var... Jeg skal love et sende Papa - og Barn Daggeld ud til dem om en halv Time Tid!

27. 272

(Tårnverdenet) Brille, r. Schneppen og Barth skæler til hinanden, - har egentlig stor lyst til at slippe ud af den lidt pinlige Situation, og de skynder sig derfor med at aflevere et ubødig Blik og deep at forvilde... Greven går

hvirvlet hen te sin Datter og siger:

Tekst: Hvad er Meningene med alt det, Polly?... Lad os nu få klare Besked... ved Din Vrikelij, hvor Løien opholder sig, så sig det! Polly så på Faderen - og nikkede... og hun be-
træder ham og Fatteren, at de skal følge efter hende. - Hun går hen mod Døren te sine Sørelser.

28. 273

(Frau Døren te Eubreen) Polly likkede Døren op, lader Hverne forstå, at de skal blive i Tårnverelset, - og likkede så Døren op fra Eubreen for ind i hendes Dagligstuen - i Baggrunden af denne, - frau det åbne vindue, sidder Døren og stirrer drømmende ned i Parken.

29. 274

(Verb. af Greven og Dangel) Deres Ansigtet ind-
trykker deres uendelig Overraskelse - og Forargelse.

30. 275

(Del af Tårnverelset. Frau Pollys Dør) Polly likkede sagte Døren te Dagligstuen - og betragter roligt sin Fader og sin Fatter, der begge står som Jærtenede... Stag Aftorning.

31. 276

(Skovsøen ved Skovfogedhuset) Stag Aftorning. -
Stella knaler med ved Bredden og er ved at læg-
ge en tung Sten ind i Bjelken med Kortstuen
og Baretten. - - - Hun kaster Bjelken ind i Skovsø-
en, - rejser sig og går langsomt bort - i sin stem-
me, tårløse Fortvivlelse. - - - Stag Bortorning.

32. 277

(Tårnverelset) Stag Aftorning. - - - Polly kommer fra den lille Eube, likkede Døren te den og går hen i Verelset... Greven og Dangel er begvå-
setet tilbage fra Døren, og deres Bestyrtelse har nu lagt sig så meget, at de kan give de-
res Forargelse dufft... Men Polly afbrøder dem og siger koldt:

Tekst: Der er ingen af jer, der har Ret te et moraliserer!... og desuden - havde jeg ikke taget mig af Løien ~~for den, kommer te at flyde Blod~~
- ~~var det gant, galt, laste for~~
væn - og jer! -

(61)

~~at den havde været eller~~ ~~gjort~~

Greven og Dazgell så på hinanden - og gyser ved Tanken om den Fare, der har truet dem. -- Polly betragter dem fastende, - så går hun hen til Faderen.

33. 278

(Værb. af Fader og Datter) Polly møder roligt Faderen Bæk - og siger så indtrængende:

Tekst: Jeg har i det fortaget, som jeg behøver at skamme mig over... Jeg har hjulpet en ven, den eneste, jeg måtte have, - og min mig også Du hjælpe, Far!... Du skal nok borte... borte et fremmed Land, hvor ingen kender ham eller Stella!

Greven sin gmsælsomt på Polly, - bliver både glad og betaget, og han nikker samtykkende. - Polly kysser ham taknemligt.

34. 279

(Tårerøvelset) Polly går fra Faderen og hen mod Døren til sine Søstre. - Hun skal til at gå ud, da hun kommer i Tanke om uret, - og hun vender sig mod Herren og siger:

Tekst: Blot et øjeblik... Jeg vil gerne, at I skal være her, når Søren din går... At det ikke skal se ud, som jeg behøvede at lurve ham ud!

Hvorken Greven eller Dazgell er meget begejstret, men de fore ikke et protestere, - og Polly lukker døren efter sig.

35. 280

(Kort Værb. i Entreen, - på den anden Side af Døren) Polly bliver stående med Hånden på Dørgrebets - lyttende og med et spændt Udtryk.

36. 281

(Tårerøvelset) Greven står og stirrer mod Døren til Pollys Søstre, - fattes så pludselig en Beslutning, går omkring og forsvinder ud af Sørelset. Dazgell ser rådvild efter ham, mangler så også Mod til at se Søren i Ansigtet og deventerer.

(Fraan Døen te Pollys Søster) Døen åbner,
 og Polly kommer frem. - Hun smiler foragte-
 ligt, da hun finder Tårnsølet forst, men
 hun er borte overrasket eller vred... Hun
 vender sig, - åbner Døen te sin Dagligstue-
 og går hen te Søren, der sidder i berøgelig
 faan brudiet... De to Døe, der er mellem
 Tårnsølet og den lille Dagligstue, står
 altså åbne.

(Pollys Dagligstue. Ved brudiet) Polly kom-
 mer ind i Billedet, betragter et Gjællik Søren,
 der sidder og drømmer med åbne Øjne, med et
 Blik, der lyser af Godhed og Kærlighed, og siger
 så mildt:

Tilskot: Nu skal De gå, Søren... gå hjem og
 fortælle Deres lille Kone, at De og hun rej-
 ser te et ~~frønt~~^{nyt} Land, hvor i øgen vil for-
 skynde jeres Lykke!

Først vil sin Søren gå, - der er en stille Sorg, en
 ydmyg Døngsel. Hans Blik og han siger med
 skælende Stemme:

Tilskot: Lad mig blive... lad mig blive i
 Kantsens Værelse... Det jelder mig værre
 at rejse... ikke at skulle se Kantsen mere
~~efter det i Nat~~

Polly vender sig mod brudiet, for at han ik-
 ke skal se, hvilken hård Kamp hun vil kæm-
 pe med sig selv... Billedet strækker sig.

(Koven ved Bøken) Stig Høstning... Stel-
 la kommer hen te Bøken, på hvis Rygstol
 Søren i sin Tid indvandrede sit og kender Værne-
 trækk... Hun sætter sig stille, lægger Paktten
 og sin Hat ved siden af sig og stirrer så på
 det endnu friske Kærlighedsdyndet... Og plud-
 selig strømmer Tårne ud af hendes Øjne, og
 hendes Fortvivlelse får endelig sin Udløs-
 ning... Hun lægger sit Hoved mod Rygstødet,

ger så:

Tekst: Jeg vilde bede Dig om Tilgivelse for min
Mærthillid, Polly... Jeg beundrer Dig, jeg ærer
Dig, og jeg vil føle mig meget lykkelig, om
Du vil blive min Hustru!

Polly betragter ham med alvorlige Øjne - og
den det sarkastiske Smil, hun ellers plejer at
smitte ham med... Og så rykker hun på
Hovedet... Nej, hun vil ikke blive hans Hustru.
--- Inden Dazgell får sagt noget, kaster hun
et Blik ud ad vinduet og betyder Føttene,
at han skal se ned i Parken...

45. 290

(Ud af Parken, - set oppe fra) Loren går bort fra
Koffet.

46. 291

(Pollys Dagligstue. Ud vinduet) De vender sig
fra vinduet - og Polly siger stille:

Tekst: Den Mand, den går, og som jeg en sender
troer over Atlantenhavet med sin lille
Kovide, han står mit Hjerte nærmere end
noget anden Mand, jeg har kendt... Og derfor
siger jeg Nej til Dig, Erik, for jeg har lært,
at der er Ting, man ikke kan Lov til at gå
på Akkord med!

Dazgell stirrer på hende, og for første Gang er
han så imponeret af en Kovide, at han ikke
kan finde Ord. - Med en vidderlig Arbejds-
hed, som han ikke er vant til at lægge for Da-
gen, bøjer han sig ned over hendes Hånd og
kysser den.

47. 292

(Dagligstuen) Og så går han ud, - stille og høj-
tidelig, som var det et Kirkerim, han gik i-
gennem...

48. 293

(Ud vinduet) Polly sætter sig igen, - læner
Hovedet ind mod vinduskarmen og stirrer
drømmende frem for sig... Hun minder...
Dud over Billedet forer:

(Pollys Dagligtale) Natte: Forvejen... Polly
 ly Jøen Søren sud, ^{liden Dren,} & tager Kaudelabren fra
 ham & får ham til at sætte sig... Fødsels-
 dag. Kære vil stille him fra sig på Bordet.
 De Lampe har været tændt, da de kom, & dem
 kan derfor roligt slukke Lyrene i Kaudelabren.
 - Søren er sønken sammen i Stolene, & Polly går
 hen til ham.

(Nærb. af de to) Hun stryger ham blidt over
 Håret - & lidt efter kører han Hovedet... Hans
 Blik er vildt & forvirret, & han siger hårdt:

Tekst: Det hjælpe jo altså sammen ikke no-
 get... Det er fejl - det hele!

Polly taler til ham om et Barne... og der fal-
 der lidt Ro over ham... Men pludseligt skif-
 ter han Aarsigt Udtryk, & impulsivt tager
 han Pollys Hånd - & sidder der:

Tekst: Kometeren er min eneste Ven, - den
 eneste, der aldrig har viftet... Gud give, at
 jeg var udet andet - & mere end Skovfoged...
 eller at Kometeren ikke var Kometerse!

By han kysser lidenskabeligt den hårde, slanke
 Hånd... kysser & kysser... Polly lukker Øj-
 nene, er ved at give efter for sine Følelser og
 lade ham få Magt over sig, - men det lykkes
 hende dog at blive sig selv igennem. Hun tager blidt
 sin Hånd til sig & siger:

Tekst: Når skal De være fornuftig min Ven,
 & ikke glemme, at De har en sød, lille Kone,
 som elsker Dem!

Søren ligger hårdt & bittert, - men Polly inette-
 sætter ham skævt og fortæller:

Tekst: Jeg er ikke blind, Søren, & jeg ved,
 hvor elsker Dem, hvor meget hader end har
 fejlet... & De har selv megen Skyld... jeg vil
 jo i Guds navn, hvor hårdt De tryk på mig hende,
 at De gjorde hende trodsig & stejle!

Søren bliver eftertænksom... Klæde har Polly

Kans sin
 Sammenhæng
 Hens syn.
 : En øfte Lær
 derjames grader
 aldrig!
 Der gaar en Lys-
 ning over hans
 Subjekt.

dog ikke helt Uret... Hun skygger ham blidt
over Håret.

50. 296

(Pollys Dagligstue) Så vendte hun sig fra ham,
gik hurtigt ind i sit Sovestue, fæstede efter
at komme tilbage med et Par Tæpper, som
hun lagde på Sofaen. ... Hun siger i en
bestemt Tone:

Tekst: De bliver her i Nat, Søren... Jeg
slipper Dem ikke ~~af sig~~ for jeg er ikke
sikker på, at De ikke læser Rimbede... Er vi
færdige De over, hvad jeg har sagt, og i Mor-
gen taler vi ved!

Hun rækker ham venligt Hånden til Godnat-
og går så ind i sit Sovestue... Søren ser efter
hende...

51. 297

Kammer.

(Pollys Sovestue) Polly ~~læser Bøgerne~~
~~og bliver et Gjællik stænde, læser med~~
~~Bevidstheden~~ ~~heller~~ ~~heller~~ ~~overvundet sig selv,~~
men Kampeen har været hård, og hun kommer
Beaktelse... Hun går hen foran de åbne
vinduer og stirer op mod den skyede Him-
mel.

52. 298

(En forevret Skyhimmel) Månen skinner et
Gjællik klart, - ja så at gå til Bunden i Sky-
havet... Billedet blænder langsomt af.

- Og Natten ~~53. 299~~
gled. - -

Tekst: ~~Natten~~ ~~Træer~~ ~~slæbte sig hen,~~ - men
~~suriden~~ ~~blev det dog Dag...~~

(Pollys Dagligstue) Opblænding. - Polly kom-
mer ind fra sit Sovestue og nikker nysgerrigt
til Søren, der sidder i Sofaen, - sågen. Hans An-
sigt har et roligt og fredfyldt Udtryk, og han
hilser Komtescen med et glad og taknemligt
Smil. Hun går hen til ham.

54. 300

(Nærb. af de to) Hun rækker ham venligt Hån-
den, betragter ham færdigt og siger så:

Tekst: Jeg kan se på Dem, Søren, at De har fundet Dem selv igen, - at alt vil blive godt... og jeg skal hjælpe Dem... De og Stella skal bort... begynde forfra i et fremmed Land, hvor De skal have skabt Deres Fremtid!

Søren siger ikke noget, - betragter blot sin lille Komtesse... Hun klapper ham på Hånden, - slipper den så og går bort fra ham... Hun frygter hans iagttagende Blik, - frygter, at han skal opdage hendes Hemmelighed...

55. 301

(Pollys Dagligstue) Polly går hurtigt hen til Døren, der fører ud til den lille Entré, lytter, låser så Døren op og tager Bækken med den store Morgenavretning ud - og begynder at dække Bordet for sig og Søren

56. 302

(Ved Bordet) Polly er den sødeste og omhyggeligste Søstinde... Hun udder Søren til at spille - og søger på alle Måder at vække Håbet i ham... Ind over Billedet tæner:

56. 301 293

(Værelse af Polly ved vinduet - som 48) Hun skæner frem fra sig... Et bedrøvet og forpint Smil spiller om hendes Læber, - og hun sukker afblænding.

57. 302

(Skoven ved Bønten) Billedet blænder så meget op, at man ser, at Stella sidder og ser med sit forgrædte Ansigt mod det hvide Rygstød... Billedet blænder helt op, og man ser Søren komme hen mod Bønten. - Han bliver et Øjeblik stående foran Stella - og ser på hende... Hvor ser hun forpint og hjælpeløs og lille ud... Kærlighedsen sætter sig i ham igen, - og han kalder blidt på hende. - Hun slår Opnejsen op, og Angsten og Fortvivlelsen får tag i hende, ^{ind} da hun ser, at det er Søren, der står foran hende.

Men da him gæder, at der kreber en Kæde
eller Fragt i hans Blik, blusser Hæbet op i
hende, - men him tørre ikke at sige, ikke et ord
ge... Han sætter sig, - tager Pækken med hendes
Småting op og betragter den... Så endelig si-
ger him, - uendelig forkynt:

Tekst: Jeg var jo så uheldig... så gal på
mig selv... og jeg troede, på aldrig kunde
tilgive mig... og derfor vilde jeg jo løbe
min Vej...

- Jeg troede, - at
du aldrig vilde
u mig mere, -
og som vilde jeg...
.. hørk.....

Læser ikke, stille og eftertænksom, - lægger
Pækken på sig og sætter sig helt hen til
Stella.

58. 303

(Nærb. af de to) Han tager varmt hendes
Hånd, - klapper den blidt og siger:

Tekst: Stella, du skal aldrig høre et ord
lidt om det, det er sket... Det er tilgivet og glemt.
... Jeg havde jo min Part af Skylden!
Stella skiver tankes på ham, - men da him
læser i hans Øjne, at han mener, hvad
han siger, sætter him med et lille, lykkeligt
Luk sit Hoved ind ved hans Skulder, -
og han kæmper berøvet det forvædte, lil-
le Ansigt... Bill. tæner langsomt bort.

Epilog:

Lyskearskædet.

to 304

(På Serandaen, der hører til en smuk Farm) Opblænding-
Stella sidder i Billedets Forgrund beskæftiget med at
bølge Aften eller andet kvistligt Arbejde... Him er
blevet en 7-8 Aar ældre, end da vi sidst så hende, -
men him er smukkere end nogen Siude, og hendes
Øjne stråler af Lykke... Det mindste Barn, - en lille,
brillet 2 Aar Knægt, gør mirakuløse Forsøg på
at hjælpe Moderen med hendes Arbejde. Fra
Serandaen er der Udsigt over et stort, malerisk

Landskabet langt tilbage: dette kommer en
Rytter galopperende. Så snart Stella får øje
på ham, rejser hun sig glad, tager sin lille
Dreng på Armen, - ser sig om, som søgte hun
noget og kalder så:

Tekst: Polly!

2. 305

(En So med en Flok Pattegrise) Gennem
Pattegrisene dukker et skæmt, lille Dyrsigt, der
Familiens nærtungste... Hun er utrolig smukt,
men også utrolig foruroliget - og sætter: Løb hen
til Moderen.

Se vedlagte
Kamustøj

3. 306

(Frau beundrer) Den lille Polly kommer
hen til Moderen, får en streng ~~den~~ Formaning-
tale, hvis Virkning dog strækker sig, fordi Stel-
la samtidig ligger.

4. 307

(Landskabet - set fra Fruen) Rytteren nær-
mer sig Farmen. - Peter Søren, - han har sit
ældste Barn, en kvind 7-Åars Knægt jaan
sig på Sæddelen, - og en stor Hund halsende ef-
ter sig. --- De to mindste Børn løber Faderen
i Møde, - Polly bliver anbragt på Hesteryggen,
- medens den ældste Dreng forvigt trækker af
med Dyret. - Den to-årige giver sig til lege
med Hunden. - Søren skynder sig hen til
Stellagkyssen hende kærligt. - ~~Hun giver ham~~
et Brev, der er kommet, - og Mand og Hustru
sætter sig så på terradetrappen ovenste Trus.

5.

(Nær af de to) Søren åbner Brevet, og han og
Stella læser det. Brevet er fra Kammeret
Polly - og meget venligt og hjerteligt. Hun
glæder sig over, at det går dem så godt, - og
hvis fortæller om deres de hjerne. - Der er
stille på Wrangelborg nu, - Faderen er ved at
blive gammel, - og sender ^{egen} største Glæde er hendes
daglige Røst på Skovsiden. Derfor tager det
gamle Skovfædernes sig så svært og idyllisk

her
N° 4308
309-1/10

Epiløken.

805 Et Plankeværk. En lille, skælnsk og kvik Pige stikker Hovedet frem. Der panoreres nedad, og man ser en lille, faa Uger gammel Gris i hendes Skød.. Hun rejser sig og løber med Grisen i Hælene.

Foran det første Billede i Epiløgen, indsættes et nyt Billede, der begynder med Teksten: Saa rejste de to da bort - fra Minder om Vildfar- elser og Fejl, - til et nyt, solrigt, sundt Land, hvor ingen hændte dem, og hvor de blev lykkelige og glade Mennesker. Nu og da kom der Brev til Wrangelsborg..... Opblønding. Parkparti. Smuk Udsigt over Søen. Komtes- se Polly sidder med et Brev i sin Haand og læser det med et stille Smil. Der køres tæt paa (med Vogn) saaledes, at Brevet fylder hele Lærredet. Overtøning til ~~12~~ i M/S.

804
Derefter følger ovenstaaende Billede Nr.2. og M/S' 3 - 4 -

~~8-10 og 11.~~
308-309 og 310
310
Efter Billede Nr. 11 kommer Filmens sidste Billede

311 Opblønding. Brevet. Der køres tilbage, saaledes at vi faar Komtesse- n i Nærbillede, Hun ser, stadig svagt smilende sit kloge, smukke Smil, op fra Brevet. Hun ser langt frem for sig, nikker grundende. ^{Tekst} Taler: Ja, ja, Søren Bastrup, - gamle kære Legekammerat! - Det er vist alligevel gaaet, som det skulde! Hendes Smil dør hen. Der er ved at valde Taarer op i hendes Øjne. Hun prøver et Smil, virrer lidt med Hovedet, rejser sig en lille bitte Smule nervøst, gaar langsomt ud af Billedet.

312 En Alle. (Fredensborg Slotsark) Tekst: Og saa gik Komtesse Polly gen- nem de stilfulde, skønne, kultiverede Alleer - op til Wrangelsborg, - hvor hun hørte hjemme. Hun kommer langsomt gaaende. For Enden af Alleen sees Herregaardens hvide Mure. Afblønding.

id, - skriver hem. - Brevet tæner langsomt bort.

6.

(Skovsøen - med Skovfogedhuset i Baggr.) Op-
ring... Kammeren kommer langsomt roende
- lader Aarue hvide og staaer over med det
gamle Hæs.

7.

(Værb. af Kammeren i Bæden) Der er ingen glæde
i hendes Øjne... hæn er en evnne Kvinde, der aldrig
for gæse sig Hæb om at finde Lykten. --- Bill.
tæner bort.

8.

(På Farmen. Værb. af Lærd og Stella) Opstilling-
de ser op fra Brevet, - nikker stille og alvorligt
te hæn anden... de ved jo, hvor meget de skal
takke Kammeren for... Så Jænger dees
Gymnastik ombed af uget, der får dem te at
more sig.

9. 308

(Frau Maandaen) Den Jyngste, der også har
fæet Lygt te en Ridetur, er ved et eute
go på Hæn den, - der også godmodigt lader sig
auvende som Ridedyr... Hæn meget snart
taber den unge Ryttes Balancen og stæ
på Hovedet ^{med} af sin ræbige Jænger. -

10. 309

(Værb. af Lærd og Stella) De læi hjerteligt
rejse sig op. ~~de læi hjerteligt~~
H. 310

(Maandaen. Bag ved: det udtrakte Landskab)
De behøve dz ikke at komme Jærrytteren te
Hjælp, ja ^{hæn} hæn der stæe Lidende kommer
løbende hen te hæn og Jæi bragt hæn på
Fode igen. --- Stella lader sig ind med sin Hænd,
- hæn lægger Armen om hendes Skulder, og glæde
og lykkelige betragter de Bøinere. --- Af-
blænding.

311.

312.

Slut. Se vedlagte Skisser.

Nr. D-Nt, 1857

LEKTION, EN (DK, A.W. Sandberg,
1923)

~~En Lektion~~
(Den sidste dans)
(a.w.s. 192)

E n L e k t i o n .

Filmsskuespil i 5 Akter
efter
Walter Christmas' Komædie
af samme Navn.

Hovedpersonerne:

Grev Wrangel til Wrangelsborg.
Komtesse Polly, hans Datter.
Kaptajn, Baron Erik v. Dangell, hans Nevø.
Oberst Brülle.
Forstjunker v. Schneppen.
Herredsfoged Barth.
Søren Bastrup.
Gamle Bastrup, Skovfoged, hans Far.
Madam Bastrup, hans Mor.
Stella Mignon.
Aggi, hendes Veninde.
Ludvigsen, Tjener paa Wrangelsborg.

Optakten -

1.

(Foran Skovfogedhuset i Risom Skov) Opblænding - Tidlig Morgen. -

En køn og frejdig 10-Aars Knægt er ivrigt optaget af at plukke Blomster i den lille Have, der er foran Huset, og grupperer Blomsterne malerisk i en lille Kurv med Frugt eller Jordbær....Han har en hjemmelavet Indianerprydelse - nogle lange Krage- og Fasanfjer paa Hovedet, - har et Spyd stukket i Jorden, en Flitsbue og Pile og en Trækse liggende ved Siden af sig.

2.

Tekst: Det var gamle Skovfoged Bastrups Søn, Søren, der var saa tidlig paa Færde....

(Nærb. af Søren), der har uhyre travlt med at faa Kurven til at tage sig saa dekorativ ud som muligt.

3.

(Nærb. ved Døren til Huset) Skovfogden - den stovte Lars Bastrup, kommer ud, fulgt af sin Kone. Han har Bøssen paa Nakken, tager Afsked med Konen og skal til at gaa, da de faar Øje paa Søren.....De kalder paa ham.

4.

(I Havegangen) Søren ser hen mod Forældrene, bliver lidt beno-
vet over at være blevet opdaget, - men rejser sig dog lydigt og
gaar - med Kurven i Favnen - hen til Forældrene.

5.

(Foran Huset) Søren kommer, - maa vise Forældrene den smukke Kurv,
og da Faderen forhører ham om, hvad han skal med den, siger han, -
undrende og lidt forarget:

Tekst: Ved I ikke det....at det er Pollys Fødselsdag i Dag!
De to Gamle kan ikke andet end more sig over Knægtens Iver, - men
saa kommer Moderen i Tanker om, at hans Paaklødning lader no-
get tilbage at ønske....Hun henter hans Hue og Trøje, han ser
langselsfuldt paa Indianerdragten og beder Moderen saa mindeligt,
om han ikke maa faa Lov til at tage Fjerene paa. Det afslaas, -
og modvillig lader han sig iføre den mere moderne Paaklødning. -

Afbløding.

6.

Tekst: Nævnte Polly var født Komtesse og Datter af
Skovfogdens "Herskab", - Grev Wrangel til
Wrangelsborg....

(Idyllisk Barnevørelse. Nærb. ved en morsom Barneseng)

Forhænget er trukket halvt for...I Sengen ligger en yndig, lille
6-Aars Pige i tryk Søvn. Paa Tæppet slumrer hendes Ven og Be-
skytter, en lille Hund...Den har boret Snuden ind i hendes
Haand.....Bill. toner over i:

6a.

(Hele Barnevørelset) Grev Wrangel, en fornem og elskelig Herre
i Slutningen af 40'erne, kommer sagte ind. Han følges af Pollys
Barnepige, der bærer et Bord, paa hvilket Fødselsdagsbarnets
Gaver ligger. - Greven gaar hen til Sengen og betyder Pigen, at
hun skal trække Gardinerne fra Vinduerne.....

7.

(Nærb. ved Sengen) Greven betragter glad og bevæget sin lille
Pige - og trækker saa Sengeforhænget saa meget til Side, at Solen

3.

skinner Polly lige i Ansigtet... Hun misser med Øjnene, vaagner helt op og slynger saa jublende Armene om Halsen paa Faderen, der har bøjet sig over hende... Gratulationer og Kys...

8.

(Barneværelset) Greven vender sig fra Sengen og lader Barnepigen skære G.veborlet hen til Fødselsdagsbarnet.--- Polly jubler over de mange dejlige Ting, - men en primitiv Tønne og Pisk er hun dog mest begejstret for. Hun springer ud af Sengen og vil absolut lege Hest med Barnepigen. - Greven kysser smilende sin ivrige, lille Datter og svar.

9.

(Slottet paa nogen Afstand) Søren skynlærsig op mod Slottet - med sin Kurv i Pavnen. Han løber op mod Gavlen, hen til et af de Vinduer, der hører til Riddersalen.

10.

(Ved Gavlen) Drengen ser sig om med vagtsomme Øjne... Nej, der er vist ingen, der iagttager ham... Saa sætter han varsomt Kurven fra sig, finder sin Kniv frem og stikker den ind et bestemt Sted mellem Vindusrammen og Karmen.

11.

Tekst: Selvfølgelig kunde han have afleveret Gaven til en af Tjenerne... eller han kunde have ladet sig melde... Men det var ikke romantisk nok... hverken for ham selv eller for Polly...

(Riddersalen. Nærbillede ved et af Vinduerne) Kniven kommer til Synet og faar paa en eller anden Maade en Hasp til at løsne sig.

12.

(Uden for Vinduet) Søren faar Vinduet op, stikker Kniven i Munden paa "Indiamorvis", tager sin Kurv og entrer op...

13.

(Riddersalen) Søren ind ad Vinduet...Han sniger sig gennem Salen paa samme Maade, som han tænker sig, at en Indianer paa Krigsstien vilde liste sig frem, og forsvinder ud i Hall'en.

14.

(Hall'en) Søren kommer til Syne, kryber i Skjul, da en Tjener passerer Hall'en, og begynder saa at liste op ad Trappen.

15.

(Barneværelset) Barnepigen er træt af at lege Hest og mener, at det nu er paa Tide, at Polly faar gjort Toilette. Fødselsdagsbarnet er ikke videre begejstret derfor...

16.

(Gang uden for Pollys Dør) Søren kommer listende, lytter, stiller varsomt Kurven foran Døren og stikker saa Kniven, han stadig har i Munden, i Lommen. - Saa udstøder han et dæmpet Ugleskrig.

17.

(Del af Pollys Værelse) Polly sidder med en melankolsk Mine og lader Pigen børste hendes Haar...Men pludselig straalder hun over hele Ansigtet, og hun raaber:

Tekst: Et Ugleskrig!...Det er Søren!

og hun slider sig ud af Hænderne paa Pigen...

18.

(Gangen) Søren forsvinder i vildt Løb henad Gangen og kryber i Skjul ved Trappen, der fører ned til Hall'en...Polly kommer frem i Døren, jubler, da hun ser Kurven, spejder efter Søren, men da hun ikke kan faa Øje paa ham, skynder hun sig ind i Værelsetigen med den sidste Gave.

19.

(Nærbillede af Søren ved Trappen) Han er lykkelig over, at hans Gave er blevet saa vel modtaget.

20.

(Del af Barneværelset) Polly viser glad og triumferende Barnepigen Kurven og dens virkningsfulde Arrangement af Frugt og Blomster. - Barnepigen røber sin Mangel paa poetisk Sans ved at mumle noget om "Tossestreger og fjollede Drengene" - og fortsætter saa sit Arbejde med at arrangere Pollys viltre Krøller.

21.

(Nærbillede af Søren ved Trappen - som 19) Gleden slukkes i hans Øjne...Nu er det lille Eventyr forbi!...Og langsomt og bedrøvet begynder han Tilbagetoget, uden at vende sig og med Blikket rettet mod Gangen deroppe...Det kunde jo være, at Polly viste sig...

22.

(Hall'en) Søren er i Færd med sin baglæns Nedstigning af Trappen, da Greven kommer fra et af Værelserne nedenunder. Han betragter overrasket Drengen og gaar saa stille hen ved Foden af Trappen.

23.

(Ved Foden af Trappen) Søren havner i Grevens Arme, læmmes et Øjeblik helt af Skræk over at være grebet paa forsk Gerning, men da han saa vover at kaste et forskræmt Blik op i Slotsherrens venlige og muntre Ansigt, beroliges han og fatter Mod igen...Han forklarer frejdigt, hvorfor han er kommen, og Greven nikker glad og rørt...

24.

(Hall'en) Greven lægger sin Arm om Drengens Skulder og tager ham med sig ud paa Terrassen.

25.

(Terrassen) Her er den stilfulde og korrekte Tjener, Ludvigsen, i Færd med at dække Chokoladebord til Fødselsdagsbarnet. - Greven kommer med Søren, der er meget betaget af Arrangementet. - Drengen faar en Kage og svarer kvikt og beskedent paa de venlige Spørgsmaal, Greven kommer med...

26.

(Hall'en) Polly kommer - i sit fineste Puds - stormende ned ad Trappen. Sørens Kurv samt Tømmen og Pisken har hun i Favnen - og Hunden i Hælene.

27.

(Terrassen) Polly kommer stormende ud, viser Faderen Kurven og takker Søren og lægger Armene om hans Hals....Saa fjerner hun Blomsterne paa Bordet og giver Sørens Kurv Hæderspladsen. - Ludvigsen faar Ordre til ogsaa at dække til Søren og gaar, efter at Greven med et Nik har givet sit Samtykke. - Polly vil fordrive Ventetiden med at lege Hyphest, Søren faar Tømmen paa, og ned ad Trappen gaar det, medens Polly knalder med Pisken. Afblønding.

28.

(Parken) Opblønding. Børnene nede fra Terrassen....Polly bruger Pisken, og Søren strækker ud. Pollys lille Hund danner Bagtroppen.

29.

(Mellem Træerne) Børnene kommer løbende, - og Polly giver Søren et Rap af Pisken, saa Snarten rammer hans ene Ben. Han standser, tager sig til Benet, - seende bebrejdende paa hende. Hun bliver ked af det.

29a.

(Nærb. af Søren) Han rejser sig op i Billedet. Munden er sammenbidt, men Taarerne strømmer ned ad Kinderne.

29b.

(Pollys Ansigt) Hun er meget ulykkelig, - spørger

Tekst: Lille Søren, gjorde det ondt? Græder du?

29c.

(Nærb. af Søren) Han ryster paa Hovedet, - svarer:

Tekst: En ægte Inderjaner græder ikke!

Han tørrer sine Øjne. Polly kommer ind i Billedet, - spidser Munden og siger smilende:

Tekst: Nu kysser jeg dig, Søren, ligesom Prinsessen og Svinedrengen!

Han ser mut paa hende, - sger saa:

Tekst: Je' er ingen Svinedreng, og du - ja du - er jo Komtesse!

Hun kysser ham.

30.

(Terrassen) Chokoladen staar paa Bordet, - og Greven begynder at blive utaalmodig. Han kalder paa Børnene.

31.

(Børnene under Træet) De staar seende paa hinanden. Det er, som om de allerede nu begynder at føle det Svælg, der mere og mere aabner sig imellem dem for hver Dag, der gaar. - Pludselig lytter de begge, drejer Hovederne, raaber, tager hinanden i Haanden og løber ud af Billedet. Sorgen er glemt. - - Afblønding.

1ste Akt.

32

Tekst: Tid en svandt...Børnene blev voksne, og i adskillige Aar havde Komtesse Polly maattet undvære sin Fødselsdagskurv. Men det var jo heller ikke en Gave for^{sv}saa fornem og forvent, ung Damer....

(Idyl ved en Sø i Parken paa Wrangelsborg) Opblønding. - Komtesse Polly sidder ved Bredden og læser i en Bog. → Et Par Svaner nærmer sig, vover sig helt i Land og afkræver Polly de Lækkerier, hun plejer at have med til dem. - Hun tager Brød fra en lille Kurv og fodrer sine Venner...Afblønding.

33.

Tekst: Søren færdedes ikke mere i Wrangelsborgs udstrakte Skove...Han var i Hovedstaden, hvor han aftjente sin Værnepligt...

(Gadebillede) Opblønding.- Vagtparaden trækker op, paa alle Sider omgivet af en taknemlig Skare Tilhørere.

34.

(Præsentationsbillede af Søren Bastrup) Han er Underkorporal i Garden. Høj, køn og mandig er han at se til, og et karakterfast Ansigt har han.

35.

Tekst: Selv i hans nuværende Stilling var han ikke uden Tilknætningspunkter til Wrangelsborg... Komtesse Pollys Fætter, Baron Erik Dangell, var nemlig Kaptajn i Garden...

(Præsentationsbillede af Dangell) Han er ganske køn, - men ikke helt ung, og hans Ansigt bærer Præg af, at han har levet stærkt.--- Han ser ind mod Fortovet og veksler en forborgens Hilsen og et underfundigt Smil med en eller flere derude.

36.

(Paa Fortovet) Man ser, at det er to smukke, fikse Pigebørn, han sender det kølne Øjekast. Den ene af dem, Stella Mignon, en frisk

og livsglad ung Skønhed, besvarer diskret hans Hilsen. Veninden, Aggi, er ikke helt saa "diskret" i sin Udtryksmaade.

37.

(Amalienborg Plads) Vagtparaden svinger ind, - og dens Publikum slaar Kreds om den.

38.

(Nærb. - af de to unge Piger) De iagttager interesseret, hvad der foregaar. - Aggi faar sin Veninde til at se i en bestemt Retning.

39.

(Del af Slotspladsen) Afløsningen sker - Søren fører (eller er med i) Vagtholdet.

40.

(Nærb. af de to unge Piger) Aggi udtaler sig i begejstrede Vendinger om den flotte Underkorporal. - Stella tysser paa hende...Det er da ikke noget at staa og raabe saa højt om. -

Afblanding.

41.

Tekst: Søren vidste ikke, hvilken Opmærksomhed han var Genstand for. Han passede sine militære Pligter, og om Aftenen sad han som sædvanlig i Vagtstuen....

(Vagtstuen) Nogle Gardister sidder og ryger og spiller Kort... Søren tager ikke Del i Kammeraternes Adspredelser, men sidder i en Krog og læser uden at lade sig forstyrre af de andres Tilraab og godmodige Drillerier.

42.

(Nærb. af Søren) Han lader Avisen synke ned paa Bordet og stirrer frem for sig med et drømmende Blik. - Han er ikke glad for at være i Hovedstaden, og hans Tanker gaar paa Langfart... Ind over Bill. toner:

42a.

(Afstandsbillede af det idylliske, gamle Skovfogedhus),

der atter toner over i:

42b.

(Vagtstuen. Nærb. af Søren) Han sukker, og hans Blik røber en heftig Længsel.....

Tekst: For nogle Maaneder siden var hans gamle Fa'r død, og det var Sørens inderligste Ønske at komme til at udfylde hans Plads...Men han var vel for ung og for uprøvet...i alt Fald var han for stolt til at henvende sig til Greven eller Kontessen.....

For at aflede sine Tanker griber han igen Avisen, men i det samme bliver der Liv paa Vagtstuen.

43.

(Vagtstuen) En skulderbred, jovial Underkorporal træder ind, hilst af Spillernes muntre Tilraab. Den Nyankomne hænger sin Frakke og Hue fra sig og faar Ild paa en svulmende Cigar... En af Spillerne, der damper paa en beskeden Shagpipe, raaber drillende til ham:

Tekst: -Du er ikke nem at konkurrere med, Janzen, efter at du er blevet Første-Kraft i "Alhambra"...
Altid Lang Cigar i Munden...!

Janzen puster Cigarrøgen ind i Ansigtet paa den Talende, da han passerer ham, og gaar uanfægtet af Drillerierne videre hen til Sørens Bord.

44.

(Ved Sørens Bord) Janzen nikker gemytligt til Søren, sætter sig over for ham, byder ham en Cigar og siger lidt efter:

Tekst: -Du kunde gøre mig en Tjeneste....Du ved, jeg er Statist i "Alhambra", men skal hjem paa en Uges Orlov...Og jeg maa jo have en Stedfortræder saa længe derude!

Søren ryster paa Hovedet...Ikke Tale omdet!...Han er ikke fri for at være forarget over, at den anden kan tro, at han vil have med saadan noget at gøre....Janzen forsøger dog at overtale ham, tager et Program frem og viser ham et Billede i det.

45.

(Programbillede) En Statist (Janzen) i en eller anden fantastisk Uniform bærer en skøn, ung Kvinde (Stella Mignon), der er iført et eller andet raffineret Kostume, bort i sine Arme.

46.

(Ved Søren's Bord) Men Billedet faar ikke Søren's Interesse for Foretagendet til at stige, han ryster paa Hovedet og siger:

Tekst: Jeg kan ikke lide den Slags Gøgl, og jeg kan forresten ikke se noget dejligt ved et kridtet Pigebarn!

En stor, tyk Sergent siger grinende:

Tekst: Søren Bastrup er et Skovmenneske, - en Urangutang. Nø, lad mig gaa derud!

Han markerer ved en eller anden taabelig Rekvisit, at han holder et Pigebarn i Armene. - Man morer sig larmende.

47.

(Vagtstuen) En tjenestegørende Officer kommer ind, - kalder Søren hen til sig og giver ham et Par Breve, - siger:

Tekst: En Regimentsbefaling og et Privatbrev til Kaptajn v. Dangell!....Er han ikke paa sit Hotel, kan De sikkert finde ham paa "Krystal-Terrassen"!

Og Søren "træder af", - klar til at gaa. - Afblænding.

48.

(Afstandsbillede af "Krystal-Terrassen") Opblænding. - I den mondane Restaurant gaar Bølgerne højt. Orkestret spiller, og der danses mellem Bordene. - - Billedet toner over i:

48a.

(Nærb. ved et Bord) v. Dangell, Oberst Brülle og Forstjunker v. Schneppen, Stella og Aggi sidder i oprømt Stemning ved det vel-dækkede, halvt afspiste Bord. Aggi er en temmelig sikker Dame, - en typisk Korpige, som bruger sine kønne Arme og dito Øjne paa en meget koket Maade. Stella er friskere og ikke saa cafévant. Der er noget uskyldigt over hende, og hun er i Grunden mere optaget af

Østersen end af Herrerne. Hun spiser med en vis indtagende Graa-
dighed. Dangell betragter hende smilende, siger:

Tekst: Holder De meget af Østers, lille Frøken Stella?
Hun nikker ivrigt, med Munden fuld, - spiser Østersen og svarer
naivt:

Tekst: Ja, ellers sad jeg skam ikke her!
Der bliver almindelig Latter over det tvetydige Svar. Aggi ry-
ster overlegent - med kunstlet Forargelse paa Hovedet.

48b.

(Orkestret) Et kort Glimt, - idet Dirigenten slaar an til en
Foxtrott.

49.

(Nærb. af Brülle og Schneppen) De lytter begge, - vugger uvil-
kaarligt i Takt til Musikken. v. Schneppen siger:

Tekst: Sikken Melodi - Gud Fader bevares!
Obersten nikker med et fjernt Blik.

49a.

(Nærb. af Stella og v. Dangell) Hun spørger, - gumlende paa et
Stykke ristet Franskbrød:

Tekst: Er det Wagner?
Dangell, som sidder ved Siden af hende, svarer leende:

Tekst: Nej, det er Foxtrott. -
Stella skyller Brødet ned med Champagne, - siger med lidt paataget
Blaserthed:

Tekst: Ham kender jeg ikke!
Der bliver almindelig Latter.

50.

(Ved Dangells Bord) v. Schneppen inklinerer for Aggi, og de to
valser ud. - Baron Dangell vil danse med Stella, men hun betyder
ham leende, at saa længe der er en Østers tilbage, rører hun sig
ikke ud af Pletten.

51.

(Del af Restauranten set fra Indgangsdøren) Søren kommer, orienterer sig og gaar saa tøvende hen mod Baronens Bord.

52.

(Ved Dangelles Bord) Søren kommer, gør Ret og afleverer Bfevene. Stella betragter ham en lille Smule ugenert, - ser paa Dangel og lader igen Blikket vandre til Søren's solbrændte Ansigt. Søren ser skottende paa hende -

53.

(Nærb. af Dangel) Han kaster et Blik i Regimentsbefalingen og læser saa Privatbrevet, der er fra hans Kusine, Komtesse Polly, der skriver, at han selvfølgelig er velkommen paa Wrangelsborg, saasnart han faar Orlov. De Fremtidsmuligheder.... Familiekombinationer, som han skriver, at han og Greven, hendes Fa'r, har drøftet, er hun vel ikke indforstaaet med endnu, men hun skal i alt Fald ikke have noget imod, at han kommer ud og gør Kur til hende.....Dangel nikker tilfreds og stikker Brevet til sig.

54.

(Ved Dangelles Bord, direkte Forts. af 52) Stella faar en Idé, springer op, strækker Armene ud mod Søren og siger:

Tekst: Skal vi danse?

Søren, der stadig staar Ret, stirrer lige ud i Luften. Dangel ser paa Stella, ryster misbilligende paa Hovedet, smiler svagt og trækker blidt Stella ned paa Stolen. Han betyder Søren, at han kan gaa. - Stella ser fortrydelig paa Dangel, siger:

Tekst: Skal Postbudet ikke have et Glas Vin?

Dangel synes slet ikke om hendes Interesse for Søren, - han sukker opgivet, siger nej, - - det gaar ikke. Stella rejser

sig med spids Trutmund, meget fornærmet, ser med en komisk hurtig Bevægelse fra Dangell til Søren, som ikke har særlig Jag med at komme af Sted, - skænker op i et Glas foruden i sit eget, rækker med en trodsig lille Bevægelse Glasset mod Søren, som ikke gør Mine til at tage det. Dangell er inderst inde gal over hendes Opførsel, men afventer smilende, hvad der vil ske.

Stella gør et lille Kast med Hovedet, - siger til Dangell:

Tekst: Og De sagde for to Minutter siden, at De æ-lskede mig, og saa maa jeg ikke en Gang gi' Soldaten et Glas Vin!

Dangell begynder at more sig lidt, - han ved jo, at Søren ikke tør drikke. - Saa springer Stella op paa en Stol, bøjer sig over Søren, lægger sin ene Arm om hans Hals og presser Glasset mod hans Mund. Søren maa drikke for ikke at faa det hele ned over sig. Hun ler fornøjet. - Brülle kommer i det samme med sin Dame, - standser forbavset og giver sig til at le. Der er ikke andet for Dangell at gøre end at le med. Han nikker kort til Søren, som gør Honnør og gaar.

55.

(Fjernere Billede ved Bordet) Søren forsvinder.

56.

(Ved Dangells Bord) Stella ser efter Søren, drikker Resten i Glasset, puster.....Siger:

Tekst: Han var pøn!

Dangell rejser sig, - danser ud med hende.

57.

(Restauranten. Ved Dørene, der fører ud) Søren kommer, vender sig og kaster et Blik tilbage i Restauranten.

58.

(Dansebillede af Stella og Dangell) Over sin Kavalers Skulder kaster den unge Pige et Blik til Søren.....et skælmsk, underfundigt Smil og et lille muntert Nik.

59.

(Nærb. af Søren inden for Dørene) Sørens lidt tunge Ansigt

klarer op, og han kan ikke andet end smile igen....Han stirrer betaget efter Stella...grunder og lader til at fatte en pludselig Beslutning....Billedet blændes langsomt af.

60.

Tekst: Han kunde ikke faa det friske Ungpigeansigt ud af sine Tanker....Han længtes efter at se det igen....længtes afsindigt, og det var Grunden til, at han alligevel besluttede at vikariere for sin Kammerat.....

Afblanding.

(Fælles Paaklædningsværelse for en Del Statister) Opblending.

I Forgrunden sidder Søren og bliver sminket. Regissøren staar ved hans Side og forklarer ham, hvad han har at gøre paa Scenen, og fører ham saa ud.

61.

(Bag Kulisserne) Stella staar i Skjul bag en Soffit og afventer det Øjeblik, hun skal ind paa Scenen. Hun er i sin Page=dragt (eller det mere moderne Kostume, der skal afløse denne). Søren kommer, bliver helt fortunlet over det Liv, der rører sig bag Kulisserne, men lytter dog opmærksomt til Regissørens videre Forklaringer. - Saa faar han Øje paa Stella, og han stirrer paa hende, baade betaget og forarget. Hun lægger dog ikke Mærke til ham. - Paa Scenen er imidlertid udspillet en Scene mellem "Rivalinden" og "Helten", der brutalt afviser den djævelske Kvindes Kærlighedserklæringer...Damen forsvinder harmfnysende, og "Helten" forlader ogsaa Scenen. - Saa springer Stella ind.

62.

(En Loge i Varieteen) Dangell, Brülle og v. Schneppen klapper begejstret.

63.

(Paa Scenen) Stella synger og danser Pagevisen. Statistindekoret danser ind...deres Bevægelser falder sammen med Sangens Rytme.

64.

(I Kulisserne. Nærb. af Søren) Hans Øjne er ikke fra Stella....
Hans Øjne røber, hvor betaget han er af hende, men hans Mine er bister, og han bider Læberne haardt sammen. For han er ikke alene betaget, men ogsaa forarget.

65.

(Paa Scenen) Stella synger de sidste Linier af sin Vise, og Koret danser ud....Stella slutter af og løber ud af Scenen.

66.

(Publikum eller Dangelles Loge) Bifaldet larmer, og Buketter smides op....

67.

(Scenen) Stella ind, kvitterer for Bifaldet og forsvinder saa igen med Blomsterne. - Straks efter kommer "Helten", ringer, og Pagen (alias Stella) kommer ind med Forfriskninger. - "Helten" betragter hende overrasket, hun river Baretten af Hovedet, og Krøllerne vælder ned over hendes Hals. "Helten" trykker hende jublende i sine Arme og kysser hende. Han har fundet sin Elskede igen! - "Rivalinden" viser sig, fulgt af 3 Medsammensvorne, af hvilke Søren er den ene, Paa et Tegn fra hende kaster Mændene sig over det elskede Par...Søren griber Stella i sine Arme og bærer hende ud, medens de to andre overmander "Helten".

68.

(Bag Kulisserne) Søren ud med Stella i sine Arme. Han ser længe paa hende, inden han gør Mine til at slippe hende. Hun spræller og vil ned.

Tekst: Søren kunde næsten ikke slippe hende. Det var alt for dejligt at have hendes Arm omkring sin Hals.

Hun griber fat i Skægget og rusker i det. Det gaar af. Hun stirrer forbavset paa Søren, udbryder:

Tekst: Men - det er jo - Postbudet!

Søren lader hende glide ned og nikker smilende. Man ser, at hun ikke kan skjule sin Glæde. Hun ser med den næsten barnlige Fri- modighed, der er hende egen, i hans Øjne, tager ham saa ugenert under Armen og drager af med ham. Han gaar med Skægget i Haanden.

69.

(En eller anden Krog bag Kulisserne) Her staar en Bænk eller en gammel Sofa, paa hvilken Stella har lagt de Buketter, hun fik...Hun kommer, fulgt af Søren, tager Blomsterne i Favnen, sætter sig og betyder Søren, at han ogsaa skal tage Plads..... Hun iagttager ham, kan ikke lade være at more sig over hans mutte Mine og hans Generthed og siger saa endelig i en utaalmodig Tone:

Tekst: Jamen, saa fortæl dog, hvordan det er gaaet til, at De pludselig dukker op her, - De... De, Træmand!

Søren bliver forlegen, - sidder og plukker i Skægget og kan ikke rigtig faa noget fortalt. Hun tager Skægget fra ham, - siger:

Tekst: Er De bange for mig? - Tror De, jeg er en Bussemand?

Hun holder Skægget op under sin Hage, bøjer sig hen imod ham og siger "Buh". Han kan ikke lade være at le, og derefter faar han Tungen paa Gled.

Tekst: Han fortalte saa, hvorledes det var gaaet til, at han var "gaaet til Scenen".

Han fortæller.

70.

(Andet Sted bag Kulisserne) Nogle Korpiger kommer drivende, bliver staaende og morer sig over Stella og Søren.

71.

(Nærb. af Søren og Stella) Idet Søren er ved at slutte sin Beretning, faar Stella Øje paa de fnisende Kammerater. Hun ser paa dem med en Primadonnamine, som klæder hende, men som ikke gør det ringeste Indtryk. Saa drejer hun sig om, tager Søren

under Armen.

Tekst: Naa, men det var altsaa kun for at gøre Deres Kammerat en Tjeneste, De kom herud, - og ikke for at - for at - for at se mig?

Han kan ikke spille det ringeste Komedie, det kan den gode Søren ikke. Han bliver derfor blot forlegen, ser interesseret paa sine Fingre, tørrer dem af paa Benklæderne, skotter til hende, slaar Øjnene ned. Hans Forlegenhed gør ogsaa hende lidt forlegen. Hun giver sig til at læse Visitkortene paa Buketterne. Som han sidder og ser nedad, kommer han til at se paa et af dem. Det er Danggells. Det vises i et kort Glimt. Han tager Buketten, ser paa Stella, alvorligt og tungt.

Tekst: Han - Danggell - vil Dem vist ikke noget godt.

72.

(Nærbillede af Stella) Der kommer en utaalmodig Trækning i hendes Ansigt, saa klarer det op. Stella er en lille Pige, som ikke kan fordrage at tænke alvorligt. Kigende op mod Snoreloftet siger hun,

Tekst: Han danser storartet, - og han - er saamænd meget sjov!

73.

(Nærbillede af Søren) Han ser længe paa hende, saa vokser der noget brutalt op i ham. Med sammentrunkne Øjenbryn siger han,

Tekst: Det kan godt være, at han danser udmærket, - og at han er meget sjov, - men han hører til de Idioter, der render rundt og anskyder Vildt, - saa at det ligger og dør inde i Tykningen!

74. (Nærbillede af Søren og Stella) Hun ser paa ham, forbavset. Forstaar ham ikke. Han ser forpint ned for sig. Uden at se paa hende strækker han sin Haand ud, griber om hendes Arm. Uden at se paa hende siger han,

Tekst: Jeg vilde ønske, at jeg - ikke holdt af Dem, - men jeg - holder af Dem!

Uden at se paa hende rejser han sig og gaar. Hun sidder tilbage,

midt i sine Blomster, seende næsten maabende efter ham.

75.

(Ved Prosceniumskulissen) Søren kommer ind i Billedet, idet Manden, der passer Fortæppet, lader det gaa op. Da det er sket, vender Manden sig grinende mod Søren,

Tekst: Nu er Tæppet oppe, Herr Skersant!

Søren ser dumt paa ham, nikker grundende. Vender sig og gaar.

76.

(Nærbillede af Stella) Hun sidder mellem sine mange Blomster.

Hun ser ud for sig, rejser sig, staar et Øjeblik, samler saa Blomsterne sammen i en stor Armbevægelse og gaar med dem.

Afblænding.

Slut paa 1ste Akt.

2den Akt.

77.

Tekst: Det var en Aften ved Forestillingens Slutning....
nogen Tid senere.

(Bag Kulisserne) Søren staar og stirrer ind over Scenen, hvor Slutningsoptrinnet finder Sted....Han er i sit civile Antræk; der er noget uroligt og usikkert over ham, - noget forpint.

78.

(Glimt af Manden, der passer Fortæppet) En eller anden morsom Type, der med stor Alvor passer sin Gerning. Tæppet dirigeres ned, - op igen og atter ned.

79.

(Bag Kulisserne) Stella kommer fra Scenen....Da hun faar Øje paa Søren, der stadig har Blikket rettet mod hende, standser hun. Hun har en Følelse af, at der venter hende noget ubehageligt, at der er et eller andet tungt Regnskab, der skal gøres op, og denne Følelse slukker Smilet i hendes Øjne og faar hende til ligesom at sætte sig i Forsvarsstilling. - Søren gaar langsomt hen til hende.

80.

(Nærb. af de to) Ingen af dem siger straks noget. Stella giver sig med paataget Ro til at ordne et eller andet ved sit Kostume - og ser saa med et spørgende Smil, der skal være forbindtligt, op mod Søren. Han tøver et Øjeblik og siger saa kort:

Tekst: Jeg vilde....bare sige Farvel!....Jeg kommer her ikke mere!

Straks bliver den unge Pige alvorlig, men Synet af hans haarde, forstenede Ansigt tvinger atter det kunstlede, irriterende Smil frem om hendes Læber, og med nogle ligegyldige Ord rækker hun ham sin Haand tiå Farvel. - Søren knuger Haanden saa voldsomt i sin, at det gør ondt, og han bøjer sig frem mod hende og siger

med en Heftighed, der er ham ganske usædvanlig

Tekst: Jeg vilde ønske, - at jeg aldrig havde set Dem, Stella. - Det Liv, De lever, det - - det fører til Fordærvelse!

Hendes Ansigt bliver haardt, hun river sin Haand til sig, stirrer ham næsten ondt i Ansigtet og siger saa,

Tekst: Hvem har sat Dem til Dommer over mig? - Hvad vedkommer mit Liv Dem? - Hvad kender De til mit Liv?

Hendes Øjne fyldes med Taarer, baade af Sorg og af Harme. Hun vender sig halvt fra ham. Hans Fasthed forsvinder. Han kan ikke taale at se hende græde, han lægger blidt sin Haand paa hendes Arm, bøjer sig over hende, hører pludselig Stemmer, han kender, drejer Hovedet. Hans Ansigt bliver atter haardt.

81.

(Ved en eller anden Indgang til Scenerummet) Regissøren fører i krybende Underdanighed Baron Dangell og Oberst Brülle ind.

82.

(Nærb. af Søren og Stella) Stella, som ikke har bemærket de Ankommende, drejer langsomt sit Hoved imod ham. Der er noget usigeligt bedende og blidt i Udtrykket i hendes taarefyldte Øjne. Søren drejer sit Ansigt imod hende, det er haardt og koldt. Stellas Ansigtsudtryk skifter lynsnart. Hendes Trods er atter vakt, hun ser Dangell, og uden at skænke Søren et Blik gaar hun forbi ham.

83.

(Bag Kulisserne) Stella hen til Dangell og Brülle, der staar i Forgrunden. Regissøren fjerner sig. Baronnen kysser Stellas Haand og siger:

Tekst: Mit skønne Barn! Et skoldhedt Hjerte og Masser af iskolde Flasker venter Dem om en Time paa Krystal-Terrassen.

Stella tøver et Øjeblik - og kaster saa et Blik hen mod Søren.

84.

(Nærb. af Sørens Ansigt) Han ser paa Stella med det uvenlige,

bebrejdende Blik, der altid har irriteret hende.

85.

(Bag Kulisserne) Stella bider Læberne sammen og tager i Trods mod Herrernes Invitation. - Munter og smilende, i alt Fald tilsyneladende, nikker hun "Paa Gensyn" til Kavallererne og forsvinder saa ud i Garderobegangen...Obersten vender sig mod Vennen og siger:

Tekst: Charmant...virkelig charmant!.....Et prægtigt Stykke Vildt, det nok er værd at jage!

86.

(Nærb. af Søren) Han knytter Hænderne, harmdirrende....Han har hørt Replikken...Han grunder et Øjeblik, - nikker saa besluttet... Nu ved han, hvad han vil....Billedet blændes af.

87.

(Nærb. af Stella i hendes Paaklædningsværelse) Opblænding...Hun sidder foran Toiletspejlet og er ved at tørre Sminken af sit Ansigt. - Hun er endnu i sit Scenekostume. - - - Hun er ked af det, hendes Øjne er fugtige af Taarer....Hun hører nogen komme - og ser hen mod Døren.

88.

(Paaklædningsværelset. Ved Døren) Den aabnes, og Søren træder ind. Hans Mine er fast og besluttet, og han gaar hurtigt bort fra Døren.

89.

(Hele Paaklædningsværelset) Man ser nu, at Stella deler det med en 5-6 andre, der imidlertid er smuttet ud til Kammeraterne i det tilstødende Paaklædningsværelse, til hvilket Døren staar aaben, og hvor der er en Pludren og Fnisen....Søren gaar hen og lukker Døren og vender sig saa mod Stella, der undrende og raadvild har set ham komme.

90.

(Nærb. af Søren og Stella) Han tvinger hendes Blik ind i sit og

siger saa roligt og indtrængende:

Tekst: De skal forstaa mig, Stella....Jeg er ikke ond....jeg vil jo kun advare Dem....værne Dem....Forstaar De da ikke, at den fine Baron og de andre er Deres værste Fjender....at de vil trække Dem ned....gøre Dem til deres Legetøj!

Stella kæmper med sin Bevægelse, bliver dog saa meget Herre over sig selv, at hun kan sige:

Tekst: Nu skal De gaa, Søren Bastrup....Jeg synes, at vi to har gjort hinanden Fortrød nok.... Gaa nu, - at jeg ikke skal komme til at hade Dem....

Hendes Ord tager Modet og Sikkerheden fra ham....Han nikker, dumpt og fortvivlet....og gaar saa.

91.

(Paaklædningsværelset) Han gaar langsomt og med sænket Hoved hen mod Døren....Og nu er det forbi med Stellas saa møjsommelig tilkæmpede Fatning....Hun brister i Graad.

93.

(Nærb. ved Døren) Søren ser henimod hende, og han er fortvivlet over, at det er ham, der har drevet Graaden frem i hendes Øjne....Han siger blidt og skælvende:

Tekst: Tilgiv mig, Stella, hvis jeg har været ond og uretfærdig...Jeg syntes jo, at jeg havde Ret til at tale...For jeg holder jo af Dem... holder af Dem,...som jeg aldrig har troet, man kunde komme til at holde af noget Menneske!

93.

(Nærb. af Stella) Hun hæver sit forgrædte Ansigt...undrende og tvivlende, og det er, lige som der tændes et Haab i hendes Øjne....Da hun ser, at Søren vender sig for at gaa, raaber hun hjertenagst:

Tekst: Søren.....Søren!

94.

(Paaklædningsværelset) Søren vender sig fra Døren, dirrende af Forventning.....Og et Øjeblik efter er Stella henne hos ham...i

hans Arme.

95.

(Nærb. af Søren og Stella) Han knuger hende ind til sig, og med sine Arme om hans Hals....og leende og grædende betror hun ham, at hun har holdt af ham....længe, længe, og at netop derfor har hun lidt under hans Kulde og Haardhed....Søren kærtegner hende ømt og kysser hende....Bill. blændes af.

96.

Tekst: Paa Krystal-Terrassen ventede man - paa Vildtet.

(Del af "Krystal-Terrassen") Opblænding. - Dangel, Brülle, og v. Schneppen og Aggi sidder ved et Bord, der bugner af alskens Herligheder. Selskabet venter utaalmodigt paa Stella. Navnlig Baroneren er længselsfuld.

97.

(Anden Del af Restauranten) En lille kæk og næsvis, uniformeret Garderobe-boy kommer marcherende med et Brev i Haanden....Han kiger og spejder - og finder saa endelig den, han søger.

98.

(Ved Dangelles Bord) Boy'en afleverer Brevet til Baroneren og trækker sig tilbage med en rundelig Dusør. - Dangel aabner med bange Anelser Brevet og læser det. Det er en lille, naiv Skrivelse fra Stella, der fortæller, at hun har forlovet sig med Søren Bastrup, at hun derfor siger Varieteen, Dangel og de andre Farvel, og at hun gør det med Glæde....Dangel bander fælt og nødes til at lade Nyheden gaa videre....v. Schneppen spærrer Munden op og fremgisper:

Tekst: Underkorporalen!...Gud Fader bevares!

Og med lange Ansigter ser Selskabets Medlemmer paa hinanden.....Afblænding.

99.

(Ved en Gadedør)

Opblønding....Søren er ved at lukke Gadedøren op for Stella, der kysser ham ømt - og siger:

Tekst: Jeg lover dig, Søren, at jeg skal gøre alt for at blive dig en god Kone. Du skal lære mig...og lede mig...og jeg er jo ikke saa slem, naar jeg blot bliver taget med det gode!

Søren nikker og kysser hende bevæget. Og saa forsvinder han ind ad Gadedøren...Bill. tones af.

100.

Tekst: Nogle Dage efter fik Komtesse Polly et Brev, og Skæbnen vilde, at denne ikke usædvanlige Begivenhed skulde faa sin store Betydning for de Nyforlovede....

(Biblioteksværelset paa "Wrangelsborg". Nærb. af Polly)

Opblønding. - Med en ligegyldig Mine er hun ved at aabne et Brev...Hun løber det hurtigt igennem, og det viser sig, at dets Indhold vækker hendes Mishag. - - - Brevet er fra Fættereren, Baron Dangell, der takker for Invitationen til at komme derud, og som desuden skriver, at man kan hilse hende fra Barndomsvennen - Skovfogeddrengen, der har udviklet sig til at blive en første Klasses Kokkepige og Statistindebetvinger.

Komtessen ærgrer sig over Fætterens spydige Udtalelser. Hun stirrer drømmende frem for sig, - og hun mindes...

(Bill. toner over i:)

101.

(Idylbillede ved en Sø ell. lign) Søren lærer Polly at haandtere en Bøsse...Han er utvungen, men ærbødig over for den unge Komtesse, der behandler ham som en jævnaldrende Kammerat...I hendes Blik læser man dog ogsaa en dybere Interesse for - ja, en vis Betagelse af den kønne og ranke Yngling....Bill. toner over i:

102.

(Nærb. af Polly) Hun smiler stille...Man skal forstaa, at hun gerne dvæler i Minderne fra Barndommen og Ungdommen, hvor Søren var hende en god og trofast Ven....Og hun fatter en Beslutning.

103.

(Biblioteksværelset) Hun rejser sig og gaar hen til Faderen, der sidder optaget af Arkivstudier.

104.

(Nærb. af Fader og Datter) Polly sætter sig paa Kanten af Faderens Stol, - siger:

Tekst: Fa'r, der er noget, jeg vil be' dig om...Lad Søren faa sin Far's Plads som Skovfoged, naar han er færdig med Tjenesten!

Greven ser overrasket paa Datteren, trækker paa Skuldrene og lader ikke til at være synderlig begejstret for Ideen...Uden at sige noget rækker Polly ham Fætterens Brev; han læser det, men forstaar ikke, hvad det har med hendes Forslag at gøre...Saa forklarer hun:

Tekst: Ærligt talt, Far. - Jeg trænger til en god Jagtkammerat, een, jeg kan stole paa - i enhver Henseende.

Greven betragter forskende sin Datter, og da han ser, at det er hende meget om at gøre at faa hans Samtykke, nikker han indrømmende. - Og Polly kysser ham taknemligt. - - Afblænding.

105.

Tekst: En Maanedes Tid efter var Søren Skovfoged i Risom Skov...Og det var en glad og lykkelig Mand, der en Dag gik op mod Wrangelsborg....

(Afstandsbillede af Slottet) Opblænding. - - Søren, der er i sin flunkende ny Skovfoged Uniform, gaar op mod Slottet.

106.

(Billardværelse paa "Wrangelsborg") Kontessen og Baron Dangell er ved at slutte et Parti, til hvilket Greven er Tilskuer. - - Polly er Fæteren helt overlegen og er af den Grund noget hove-

rende og spydig. - - -Den aldrende Ludvigsen, hvem Aarene har gjort endnu mere stiltøfuld og værdig, kommer ind og siger:

Tekst: Den unge Skovfoged er her.....

Greven ser spørgende paa Datteren, der nikker og betyder Ludvigsen, at han kan lade ham komme, og hengiver sig saa atter til Spillet.

107.

(Nærb. ved Billardet) Et "agte rødt" gør Polly til Sejrherre... Hun smiler stolt, og Dangell bøjer beskæmmet Hovedet....Saa vender de sig begge mod Døren, og det lader til, at Baronens bliver højst ilde til Mode.

108.

(Billardværelset) Ludvigsen lukker Søren ind og forsvinder saa....Den unge Skovfoged hilser med en ærbødig Hovedbøjning paa Greven og Kontessen og møder roligt og lidenskabsløst Baronens flakkende Blik. Greven gaar hen til Søren og hilser venligt paa ham.

109.

(Nærb. af Polly og Dangell) Baronens søger at skjule sin Ærgrelse, siger:

Tekst: Jeg troede, jeg havde advaret dig mod den Mand.
Folk af hans Kaliber pynter ikke herinde!

Polly er ved at blive vred, men hun betvinger sig, kaster et Blik hen mod Søren og betragter saa igen Fættren, drillende og halvt medlidende. Og med et sarkastisk Smil siger hun:

Tekst: Svært saa klog...og erfaren du er, Fætter....
Men du har jo ogsaa Alderen!....Du er i hvert Fald ved at blive saa tyndhaaret, at du sikkert gør klogest i at fri med Hatten paa!

Dangell fremtvinger et Smil, bukker med overdrevet Galanteri for sin spydige Kusine som Tegn paa, at han opgiver Kampen mod Overmagten.

110.

(Billardværelset) Dangell gaar hen og anbringer Kø'en paa dens Plads. - Greven rækker Skovfogdens sin Haand til Farvel, og Søren

vil - med et kejtet Buk for Komtessen - til at gaa, da hun kalder ham hen til sig og med et straalende Smil giver ham Haanden. Baronnen gaar hen mod Døren, han er i meget daarligt Lume.

111.

(Ved Døren) Dangel hen til Greven, kaster et ærgerligt Blik hen mod Polly og Søren og betyder saa sin Onkel, at de vist godt kan gaa. Greven betænker sig lidt - men følger saa efter Dangel.

112.

(Nærb. af Polly og Søren) Polly kaster et Blik mod Døren og hel- liger saa igen Søren sin Interesse.....Hun betragter ham forsken- de og siger impulsivt:

Tekst: Søren....Kan De huske, hvor gode Venner vi var engang? Kan De huske, vi legede Hyphest? De var Hest og jeg Kusk. Eller har De glemt alt fra den Gang?

Søren, der hele Tiden har været alvorlig og genert, undgaar Kom- tessens ransagende Blik, og han svarer tøvende:

Tekst: Komtessen kan tro, at jeg intet har glemt.... Heller ikke, at Komtessen er blevet en fornem Dame og jeg kun - Søren Bastrup.

Smilet forsvinder et Øjeblik fra Pollys Ansigt, men saa ler hun igen, bøjer sig tattere hen imod Søren og siger sagte og med Varme i Stemmen:

Tekst: Men den Gang var De jo ogsaa Søren Bastrup og jeg Komtesse Polly!

Saa ser Søren endelig paa hende, smiler tungt og bliver ikke Svar skyldig:

Tekst: Men jeg var ogsaa altid bare Hyphest!

Polly bider Læberne sammen....ærgres sig over, at han ikke vil forstaa hende, og for at skjule sin Usikkerhed og Nervøsitet tager hun sin Kø, der endnu ligger paa Billardet.....

113.

(Billardværelset) Hun gaar hen og sætter den paa Plads, bliver et Øjeblik staaende og betragter forskende Søren, der staar med sænket Hoved. Hun ryster paa Hovedet, kan ikke forstaa, hvad der

gaar af ham, og hun gaar hurtigt hen til ham igen.

114.

(Nærb. af de to) Hun tager ham om Skuldrene og siger indtrængende og varmt:

Tekst: Herregud, Søren, forstaar De da ikke, at jeg trænger til at vide, at jeg har en Ven, at der dog er een, der holder af mig for min egen Skyld, som De gjorde, da vi var Børn!....Det var jo derfor, jeg fik Dem herud i Skovfogedhuset!

Der kommer noget hjælpeløst over Søren; al den megen Venlighed overvælder ham, og han har svært ved at finde Ord. Men endelig faar han da sagt:

Tekst: Jeg holder jo ogsaa saa meget af Komtessen. Og jeg er Komtessen saa uendelig taknemlig. For havde jeg ikke faaet Pladsen, havde jeg jo ikke saa snart kunnet tænke paa at gifte mig.....

Polly løfter overrasket Hovedet; hendes Hænder falder slappe ned, og hun trækker sig uvilkaarlig lidt tilbage.

115.

(Billardværelset) Hun søger at skjule sin Skuffelse og siger langsomt:

Tekst: De tænker paa at gifte Dem.....?

Søren nikker, og Glæden lyser ud af hans Ansigt. Nervøs og med kunstlet Ivrighed faar Polly ham til at tage Plads og giver ham Ordre til at gøre hende til sin Fortrolige.

116.

(Nærb. af de to) Søren vil saa nødig rippe op i hele Historien, men Komtessen er ubarmhjertig. Og saa begynder han da at fortælle...

Bill. toner bort.

117.

Tekst: Medens Søren fortalte sin lille Kærlighedshistorie, sad hun, der var dens anden Hovedfigur, hjemme i Skovfogedhuset og længtes efter ham.....

(Den store Stue i Skovfogedhuset) Opblænding. - Solen skinner ind

i den hyggelige Stue, hvor Stella sidder og syr paa sit Ud-
styr, medens gamle Madam Bastrup, der kan være noget bidsk og
uvenlig, er optaget af at stoppe Strømper.

118.

(Nærb. af Stella) Det kniber med at holde Interessen ved
Arbejdet. Hun længes efter Søren og kaster et Blik ud ad Vinduet,
ved hvilket hun sidder. Skulde han mon ikke komme?....Men der
kommer ingen Søren, og med et Suk kaster hun sig over Sytøjet igen.
....Da hører hun en Lyd og ser hen mod Svigermoderen.

119.

(Nærb. af Madam Bastrup) Sønnen er ved at overmande hende, og
hun begynder at snorke.

120.

(Skovfoged-Stuen) Stellas Ansigt klarer op. Naar Svigermoderen
sover, tør hun da liste ud og spejde efter Søren. Og lydløs som
en Tyv sniger hun sig ud af Stuen. Madam Bastrups Hoved synker
ned mod Brystet...Hun er helt væk i Sønnen nu.

121.

(Idyl ved Skovfogedhuset) Stella kommer fra Huset, spejder frem-
efter, men kan ikke faa Øje paa nogen Søren. Saa sætter hun sig
paa en primitiv Bænk, der er tømret op mod et gammelt Træ, fol-
der Hænderne over det ene Knæ og stirrer længselsfuldt frem for
sig.....Afblanding.

122.

(Billardværelset. Nærb. af Søren og Polly) Opblønding....Søren
er ved at slutte sin Beretning, som Polly lytter til med kølig
Interesse....Søren slutter med at sige:

Tekst: Men nu er hun blevet en helt anden, - lader
sig ikke friste mere og kender kun mig!...Og
Kontessen kan ikke tro, hvor jeg holder af hende,
hvor vi holder af hinanden!

Polly smiler et overlegent og lidt ironisk Smil og rejser sig saa.
Søren rejser sig ogsaa, Polly rækker ham sin Haand og siger, uden

at Smilet forlader hendes Læber:

Tekst: Ja, saa maa man vel gratulere og haabe, at hun stadig vil modstaa Fristelserne!

Søren forstaar meget godt Brodden; hans Ansigt bliver haardt, han bøjer Hovedet til Hilsen og gaar saa.

123.

(Billardværelset) Søren gaar ud med faste, sikre Skridt...

Polly sætter sig langsomt og stirrer eftertænksomt frem for sig...

Bill blandes af.

124.

(Nærb. af Stella paa Bænken i Nærheden af Skovfogedhuset) Hun sidder stadig og drømmer med aabne Øjne....Saa hører hun Skridt, ser hen mod den Kommende og farer jublende op.

125.

(Skovidyl) Søren nærmer sig Bænken, Stella "flyver" ham i Møde og kaster sig om hans Hals. De sætter sig ned paa Bænken.

126.

(Ved Bænken) Hun klynger sig ind til ham og siger:

Tekst: Du ved ikke, hvor jeg har savnet dig, Søren!...Jeg kan ikke taale at være alene....Saa faar jeg saa mange Tanker og har mest Lyst til at græde....Kun naar du er hos mig og er glad for mig og god ved mig, er jeg helt mig selv!

Søren kysser hende ømt. Saa faar Stella Øje paa de mange Navne, der omslynget af Hjerter, er indridset i Bænkens Ryg, og hun vil endelig have, at hendes og Sørens Navnetræk ogsaa skal staa der. Søren ler ad hendes barnagtige Paafund, men han kan ikke modstaa hendes bønlike Blikke, tager sin Kniv frem og begynder paa Værket. Og Stella ser henrykt til.....Afblænding.

Slut paa 2den Akt.

3die Akt.

127.

Tekst: Kort efter blev de gift, og det lod til, at Lykken var kommen til Huse i det lille Skovfogedhus....Undertiden var Væggene vel Stella lidt snævre....undertiden følte hun vel Lænken, men hun fortrød dog aldrig, at hun var blevet Søren's Kone...Saa var det en Dag, da Andejagten lige var gaaet ind....

(Den idylliske Sø i Nærh. af Skovfogedhuset) Opblønding. En 3-4 Baade spredes over Søen.....Skytter og Hunde er i Funktion.

128.

(I en af Baadene) Komtessen og Søren er alene i denne Båd. Polly er i straalende Humør, - hun skyder, og Søren komplimenterer hende.

129.

(Et eller andet Sted i Land) Her er Greven, - Dangell og den lille svulmende og indbildske Herredsfoged Barth i travl Virksomhed.

130.

(I en anden Båd) Den deler Forstjunkereren og Obersten mellem sig. v. Schneppen har, formedelst sin Nærsynethed, ikke Succes (Evt. et Par Billeder: v. Schneppen faar Øje paa noget ubestemtligt noget, som han tager for en And, inde mellem Sivene - og tager Sigte. - I sidste Øjeblik slaar imidlertid Obersten til Bøssen, saa Skuddet gaar i Luften....Og en ung badende Skønhed løber forskræmt ud fra Sivene....Det er hendes Badehætte, Forstjunkereren har taget for en And. Han udbryder gispende:

Tekst: Den yndigste Svane!....Gud Fader bevares!
Og han faar travlt med at pudse Monoklen)

131.

(Afstandsbillede af Søen) Jagten fortsættes....(Afblønding)

132.

(Den store Stue i Skovfogedhuset) Opblønding. - Den ærværdige Tjener Ludvigsen er - assisteret af Madam Bastrup - ved at dække Bord for Jagtselskabet....En Mængde Lækkerier pakkes ud af store

Kurve.

133.

(Stellas lille Kvistværelse. Nærb. af Stella) Hun sidder foran et lille Spejl og er ved at arrangere sit Haar paa den mest flatterende Maade...Hun nikker muntert til sit kønne Spejlbillede... og rejser sig saa, medens hun begynder at tralle en lystig Melodi.

134.

(Skovfoged-Stuen) Ludvigsen og Madam Bastrup lader et Øjeblik Arbejdet hvile og lytter. - Tjeneren lægger en dyb Forargelse for Dagen over en saa upassende Munterhed, og Skovfogedenken ryster ogsaa indigneret paa sit gamle Hoved...Ludvigsen har imidlertid fæstet sin Opmærksomhed til Trappen, der i Baggrunden fører op til Kvistværelserne, og ned ad hvilken Stella kommer trippende. - Den korrekte Herskabstjener betragter hende med stramme, kritiske Øjne, og da hun med et muntert Nik rækker ham Haanden til Goddag, kaster han Nakken tilbage og siger i en uhyre værdig Tone til Madam Bastrup:

Tekst: Undskyld, men i de Kredse, hvor jeg hidtil har bevæget mig, holder man altid paa Formerne....Og saavidt jeg ved, har jeg ikke haft den Ære at blive præsenteret for den Dame!

Madam Bastrup besørger beskæmmet Præsentationen - og Ludvigsen nedlader sig til et Øjeblik at lade Stellas Haand berøre sine Fingerspidser. - - - Den unge Kone skærer en munter Grimasse og giver sig saa til at kige i en af Kurvene.....

135.

(Nærb. af Stella ved Kurven) Med smaa Glædeshvin haler hun forskellige gammelkendte - men nu forsagede - Herligheder op: - Daasehummer, Gaaseleverpostej, Kaviar o. lgn.

136.

(Nærb. af Madam Bastrup og Ludvigsen) De betragter hende dybt rystet og inderlig forarget. - Enken hvisker:

Tekst: Ja, hvor hun har det fra....alt det, der er Slibesten for en anden En, det er mig en Mystifikation!

Ludvigsen puster sig op og kniber Øjnene sammen paa en Maade, der antyder, at der ikke er det i Verden, han ikke ved....

137.

(Ved Bordet) Stella vender sig med et Suk fra alle disse Herligheder og kaster saa et Blik paa de Ting, der allerede er kommen paa Børdet...Paa et Hjørne ligger Rygevarerne, - Stella tager en Æske "Philip Morris", og hendes Tænder er ved at løbe i Vand...Saa ser hun paa Ludvigsen, - lammes helt af hans dybt forargede Blik og lægger atter Æsken fra sig...Men med en pludselig Overgang udbryder hun:

Tekst: Aa hva', - Greven er vel ikke saadan en Gniepotte, at han ikke skulde unde mig en Cigaret!

Og med en rask Bevægelse tager hun en Cigaret, tænder den og gaar op ad Trappen...Madam Bastrup sætter sig overvældet ned paa en Stol, - og det er lige, at Ludvigsen har Vejr nok til at fremstønne:

Tekst: Jeg er aldeles petrofieret!

138.

(Nærb. af Stella paa Trappen) Hun bøjer sig frem over Rækværket og siger muntert:

Tekst: Det gaar nok af Dem, naar Herskabet kommer!

139.

(Stuen) De to Repræsentanter for den meget gamle Skole er helt lammede, - og Stella skrider uberørt deraf op ad Trappen. - - - Afblanding.

140.

(Jagtterrainet. Nærb. af en Skytte) Opblanding. Han sætter Hornet for Munden og giver Signal...Der skal spises Frokost!

141.

(Stuen) Ludvigsen og Madam Bastrup tager sig med en Kraftanstrengelse sammen....Ludvigsen sætter paa Bordet, - og Enken forsvinder ud i Køkkenet.

142.

(Skovsøen) Baadene haster ind mod Anløbsbroen...En enkelt af dem er dog endnu langt fra Land...Greven, Baronen og Herredsfogden kommer fra en af Stierne langs Søen og forsvinder ud af Billedets Forgrund.

143.

(I Baaden, der er langt fra Bredden) Søren tager nogle kraftige Tag med Aarerne, - men Polly, der har gjort sig det mageligt i Bagstavnen, siger:

Tekst: Herregud, Søren...Det haster vel ikke saa stærkt...Maden venter saamænd nok paa os, og det er snart længe siden, at vi to har faaet talt sammen!

Søren lader Baaden drive...men hverken han eller Komtessen siger noget.

144.

(Stuen) Greven, Baronen og Herredsfogden kommer ind. - Ludvigsen tager deres Bøsser og stiller dem hen ved Foden af Trappen, - og Herrerne gaar hen og inspicerer Bordet.

145.

(Ved Bordet) Barth gnider begejstret sine Hænder, - Dangell skænker sig en solid Snaps og siger til Onklen:

Tekst: Du ved jo, at Skovfogdens Kone ikke er mig helt ubekendt, - og jeg styrker mig til Gensynet, for at hverken du eller Polly skal faa Skam af mig!

Og han tømmer Glasset...Barth vender sit ~~hunge~~ Blik fra Bordets Delikatesser og siger:

Tekst: Hun skal jo være yderst charmant, Skovfogedinden, har Greven hørt sige...Kunde man dog blot faa hende at se!

Greven nikker - og gaar bort fra Bordet.

146.

(Stuen) Greven kalder:

Tekst: Madam Bastrup!

Barth retter paa Lorgnetterne, - stiller sig ved Siden af Dangell og stirrer forventningsfuld hen mod Døren til Køkkenet. - Og straks efter kommer gamle Madam Bastrup til Syne, - forpustet og ophedet

og tørrende sine Hænder i Forklædet.

147.

(Nærb. af Barth og Dangell) Herredsfogden spærrer Øjnene op paa vid Gab - og siger saa maabende til Baronnen:

Tekst: Charmant blev der sagt...Charmant...hva' beha'r?!

Dangell morer sig over Misforstaaelsen og oplyser den anden om hans Fejltagelse.

148.

(Stuen) Greven hilser venligt paa Enken og siger noget til hende. Madam Bastrup ser ikke alt for begejstret ud, - men hun kalder dog:

Tekst: Stella!

149.

(Kvistværelset. Nærb. af Stella) Hun sidder foran Vinduet og stirrer drømmende ud, - rejser sig saa, svarer - og retter lidt paa Haaret.

150.

(Stuen) Madam Bastrup skynder sig ud i Køkkenet igen, - og i det samme kommer Brülle og v. Schneppen ind. Den korpulente Oberst er yderst medtaget af Strabadserne og synker gispende ned paa en Stol. Han rækker Barth sin Bøsse, - og Herredsfogden gaar tjenstvillig hen til Foden af Trappen, hvor de andre Geværer staar. - Forstjunkereren er netop ogsaa ved at stille sin Bøsse paa Plads, - da han og Barth hører Trin paa Trappen. De ser op.

151.

(Nærb. af Stellas slanke, velformede Ben), der bevæger sig ned ad Trinene...

152.

(Nærb. af Barth og v. Schneppen) De er aldeles overvældede ved Synet - og Forstjunkereren gisper:

Tekst: Nø, - sikken...Gud Fader bevares!

Og Herrerne viger langsomt tilbage...

153.

(Stuen) Stella kommer ned, nejer for Herrerne, og Greven hilser venligt paa hende og kommer med nogle pæne Ord. Saa vender Stella sig mod den noget nervøse Dangell, rækker ham med et muntert Smil Haanden og siger frejdigt:

Tekst: Godda', Herr Kaptajn, og Tak for sidst...da jeg blev borte!

Hun ler hjerteligt, - og Baronnen mener, at han gør klogest i at lade sig med...Saa hilser Stella paa Brülle og v. Schneppen.

154.

(Nærb. af Barth) Han stirrer med missende Øjne paa Stella - og pludselig gaar der et Lys op for ham, og han udbryder:

Tekst: Men du Almægtige...Det er jo Stella Mignon fra "Alhambra"...Stella Mignon, som jeg saa 5 Gange under min sidste Embedsrejse til Hovedstaden!

155.

(Stuen) Stella vender sig mod den Talende og nikker indrømmende...Barth trykker glædestraalende hendes Haand, ~~køber~~^{over} af Begejstring og siger med himmelvendte Øjne....:

Tekst: Hvor var De bedaarende i den Pagedragt...og hvor sang De denne her vidunderligt..."Raderadim, Raderadam, Raderadum"!

Og syngende giver den værdige Herredsfoged sig til at danse op og ned ad Gulvet, idet han forsøger at gøre Stella de forskellige Trin efter...Selskabet morer sig over ham.

156.

(Nærb. ved Døren til Køkkenet) Den værdige Ludvigsen kommer til Syne, er ved at faa et Nervechok over det, han ser, og retirerer skyndsomst.

157.

(Stuen) Barth holder forpustet inde med sin Solistoptræden, - og Stella siger med et svagt Suk:

Tekst: Ja, det var den Gang...Den Tid ligger nu - sammen med den gamle Pagedragt - paa Bunden af en Kommode-skuffe!

Greven, der staar ved Siden af hende, siger:

Tekst: Jeg er øjensynlig den eneste af Selskabet, der aldrig har hørt Dem synge...eller set Dem i den berømte Pagedragt! Og nu er det vel for sent, desværre!

Stella nikker smilende: Ja, nu er det for sent!...Obersten, der har faaet en Idé, gaar hen til dem...

158.

(Nærb. af de tre) Obersten begynder - stolt over sin fine Idé - at forklare Greven denne. - Han siger:

Tekst: I Morgen skal vi jo feste paa Wrangelsborg, - fejre Komtessens Fødselsdag; - men i Aften har vi jo ikke noget for...Hvad om vi arrangerede en lille Aftenunderholdning, naar Polly var gaaet i Seng...

Greven afviser først Tanken, men kan ikke lade være med at smile lidt, da han faar tænkt et Sekund over det. Han ser med et skælmisk Blik paa Stella, som lyser op et Øjeblik. Tanken tiltaler hendes Naturel, men hendes Ansigt bliver eftertænksomt, hun ryster paa Hovedet, nej, det vil hun ikke.

159.

(Stuen) De 3 andre Herrer finder Ideen fortræffelig og bestormer Stella med Bønner...Men hun er stejl og afvisende. - - - Bill. svækkes blødt.

160.

(Paa Søen. Pollys og Sørens Baad) Kort Optoning...Baaden driver langsomt af Sted, - Søren styrer den ved af og til at røre en af Aarerne...Polly betragter ham eftertænksomt - og siger saa:

Tekst: Hvorfor siger De ikke noget, Søren...Er De lykkelig...glad ved Deres Kone...stadig forelsket?

Søren nikker - lidt kort og lidt mut, og der gaar en Skygge over hans Ansigt. - Polly lægger Mærke til det, en Antydning af et tilfreds Smil spiller om hendes Mund, - men Søren, der meget godt har lagt Mærke til Smilet, skynder sig at sige:

Tekst: Hun er god nok, Stella!...Men Folk har saa travlt... og bedst var det, om man havde haft Penge til at tage et Sted hen, hvor ingen vidste noget om... om det tidligere!

Komtessen smiler ikke længere - men stirrer eftertænksomt paa Sø-

ren, - der imidlertid faar travlt med at gøre Baaden klar af Anløbsbroen.

161.

(Ved Broen) Baaden lægger til - og Søren hjælper Polly i Land.
- - - Aftoning.

162.

(Stuen) Optoning...Herrerne forsøger stadig at tale Stella "til Fornuft", - men hun vil intet høre. - Greven siger eftertænkstomt:

Tekst: Det kunde jo nok lade sig arrangere...Jeg kunde sende Søren til Langskoven i Aften for at træffe Forberedelser til Jagten der...Og Mødam Bastrup skal jo alligevel op paa Slottet for at hjælpe til med Fødselsdags-Forberedelserne, - og Stella kunde saa følge med hende...

Herrerne finder Planen fortræffelig, - men Stella viger tilbage i Stuen for at unddrage sig deres Overtalelsesforsøg, - og hun aander helt lettet op, - da Ludvigsen kommer ind og erklærer, at Maden er færdig...Greven betyder venligt Stella, at hun godt kan sætte sig med til Bords, og hun er lykkelig.

163.

(Kort Nærb. af Ludvigsen) Han er inderlig forarget over, at den livsglade Skovfogedkone skal deltage i Frokosten.

164.

(Ved Bordet) De sidste placerer sig, og Ludvigsen skænker Snaps op. - Obersten erklærer, at Fru Stella ogsaa skal have en Snaps, og den gamle Tjener maa til sin Forbitrelse skænke for hende. - Herrerne hilser paa hende, - og hun tager straalende af Glæde mod Hyldesten.

165.

(Nærb. ved Døren) Den aabnes, og Polly og Søren kommer ind... Raseriet blusser op i ham, da han ser sin Kone som Midtpunkt i den muntre Kreds, - men Komtessen lægger hurtigt sin Haand paa hans Arm og tvinger ham til at være rolig.

166.

(Stuen) De gaar saa ind i Stuen, og Munterheden ved Bordet dør

hen....Kontessen betyder Søren, at han skal sætte sig ved Siden af sin Kone, der har Dangell ved sin anden Side, og han parerer Ordre.

167.

(Ved Bordet) Søren sætter sig ved Siden af Stella, og hans Blik er saa mørkt og truende, at hun kommer til at gyse. - Saa kalder Kontessen paa ham og betyder ham, at han skal skænke en Snaps for hende og gøre hende Selskab. Han gør det, - medens Stella opmærksomt betragter ham og Kontessen...Hun er ikke fri for at være jaloux...Saa lader Madam Bastrup Fadene gaa rundt.

168.

(Nærb. af Ludvigsen) Han har travlt med Champagnen og lader den første Prop springe.

169.

(Ved Bordet) Stella giver - ved den kendte Lyd - et lille, henrykt Skrig fra sig. Straks har hun Søren's bebrydende Blik rettet mod sig, - og det gør hende gal og trodsig. - Da Dangell, der har en af Champagneflaskerne at administrere, vil skænke for hende, rækker hun ham - med et trodsigt Blik til Søren - sit Glas...Og saa hilser Selskabet paa hinanden. Polly betragter hele Tiden forskende Søren og Stella.

170.

(Nærb. af Søren og Stella) Hun nyder Drikken, og for at drille og saare Søren, som hun synes er ond og uretfærdig, siger hun:

Tekst: Du Godeste...hvor det smager!...Og jeg, der aldrig havde drømt om at se Champagne igen!

Søren ser paa hende, som kunde han myrde hende, - men Stella besvarer hans vrede Øjekast med et muntert Smil og tømmer roligt sit Glas. - - - Afblønding.

171.

Tekst: Aldrig havde et Maaltid varet saa længe, syntes Søren, - men omsider fik det da Ende...

(Stuen) Opblønding. - Selskabet gaar fra Bordet, - der bydes Ci=

garer og Cigaretter rundt, og Stella lader sig af Dangell nøde til at tage en Cigaret. - Hun ser godt, at Søren følger hende med Øjnene, men hun lader som ingenting og gaar roligt hen til Kaminen...Søren gaar dirrende af Vrede efter hende. Polly, der har nærmet sig Døren, bliver staaende foran denne - og iagttager opmærksomt de to.

172.

(Ved Kaminen) Stella lader Cigaretten smage sig, - og hendes Mine bliver trodsig, da Søren kommer. - Han ser tungtaandende paa hende, - river saa med en pludselig Bevægelse Cigaretten fra hende og kaster den ind i den aabne Kamin...Stellas Øjne lyner, - og hun krummer Fingrene som en Kat sine Kløer. - - -

173.

(Nærb. ved Døren) Pollys Øjne er ikke fra de to...Hun betænker sig et Øjeblik, - saa kalder hun:

Tekst: Søren!...Jeg skulde gerne hjem...Hvis De vilde føre min Hest frem!

174.

(Ved Kaminen) Det giver et Chok i de to, der staaer over for hinanden som Hund og Kat lige før et Angreb...Søren vender sig saa, - nikker, kaster et sidste harmfuldt og truende Blik paa Stella og gaar.

175.

(Stuen) Søren gaar hen til Polly, og Døren falder til efter dem...Stella slentrer langsomt frem i Stuen, - hendes Sind er i Oprør, og hun har mest Lyst til at græde...Greven betragter hende medlidende og gaar hen til hende.

176.

(Nærb. af Greven og Stella) Han ser, der er Taarer i hendes Øjne, og han kommer med nogle opmuntrende Ord og klapper hendes Haand. - Hun siger - næsten hulkende:

Tekst: Han er helt umulig i Dag, Søren...Alt, hvad jeg gør, er galt...En stakkels Cigaret kunde han ikke engang unde mig!

Greven søger at trøste hende og rækker hende sit Etui...Stella vil tage en enkelt Cigaret, men han trykker hele Etuiet i hendes Haand.- Hun skal beholde det!...Stellas Ansigt klarer op, - hun smiler taknemligt og siger:

Tekst: Hvor er Greven elskværdig, - rigtig en sød og fornem, gammel Herre!...Jeg fortryder næsten, at jeg sagde Nej til det, De før bad mig om!

Greven ler...spørger, om hun da ikke har ombestemt sig, men Stella ryster alligevel paa Hovedet...Nej, det vil ikke være rigtigt!.. Saa plager han hende ikke mere, - men rækker hende venligt Haanden.

177.

(Stuen) De andre Jagtherrer er optaget af Kaffen og Likøren, som Ludvigsen er ved at byde om, - og Stella løber saa ubemærket op ad Trappen til sit Værelse.

178.

(Stien uden for Skovløberhuset) Søren staar og er ved at binde Sadlen fast paa Komtessens Hest...Polly ser paa ham...stirrer saa drømmende frem for sig,- og pludselig siger hun:

Tekst: Søren...I Morgen er det min Fødselsdag...Har De glemt det?

Søren ryster paa Hovedet, - nej, han har ikke glemt det...Polly staar tavs...hendes Øjne har atter det drømmende Udtryk..

179.

(Stellas Værelse. Ved Vinduet) Stella gaar langsomt hen til Vinduet...Hun er stille og bedrøvet...Hun kaster et Blik ud ad Vinduet, - og hendes Interesse fanges straks.

180.

(Stien - som 178) Polly og Søren staar som før...Saa bøjer hun sig langsomt frem mod ham og siger:

Tekst: Engang fandt jeg altid paa min Fødselsdag Deres Kurv foran min Dør...Hvor vilde jeg ønske, at jeg ogsaa i Morgen fik en Gave, der viste, at jeg ogsaa nu havde en Ven...en trofast og uegennyttig Ven!

Søren ser ned...Polly rækker ham sin Haand til Farvel, - han trykker den varmt og hjælper hende saa op i Sadlen...

181.

(Afstandsbillede af Stien) Polly sender ham et sidste, straalende Smil og rider saa bort...Søren stirrer eftertænksomt efter hende...

182.

(Stellas Værelse) Hun vender sig fra Vinduet...Hun er ved at græde, men gør sig kold og haard...Hun grunder et Øjeblik, - nikker saa trodsigt og besluttet og gaar hen til Kommoden, hvorfra hun tager sin gamle Pagedragt frem. - Hun betragter Dragten, - nikker langsomt, parat til at gennemføre den Beslutning, som hun i Trods og Skinsyge har fattet.

Tekst: Jeg tror alligevel, at jeg - danser lidt i Aften!
Afblanding.

Slut paa tredie Akt.

183.

Tekst: Dagen svandt og det meste af Aftenen med....Paa Slottet havde man i adskillige Timer dyrket Bridgens Glæder og længtes saa smaat mod Op-gørelsen.....

(Biblioteksværelset) Opblønding. - I det store, festlige Rum, hvis Vægge er dækket af Reoler, og hvor der ogsaa staar et Klaver, sidder Selskabet og spiller Kort, - fordelt ved 2 Borde. Polly, Dangell og Barth udgør det ene Bridgeparti, - Greven, Brülle og v. Schneppen det andet. - - - Stemningen er noget mat, og ikke engang Whisky'en kan sætte Humør i Herrerne....Ludvigsen kommer ind, stilfuld og værdig som altid, men dog endnu mere sur og dyster, end han plejer at være.....Han nærmer sig tøvende Grevens Stol.

184.

(Nærb. af Greven og Ludvigsen) Det kniber for Tjeneren at komme frem med sit Ærinde, - men endelig faar han dog fremhvisket:

Tekst: Madam Bastrup er kommen og hende....Svigerdatteren med hende...Jeg skulde hilse fra...hende, Svigerdatteren, og sige, at hun afventede nærmere Besked!

Greven lader til at blive overrasket, - men giver saa med et stille Smil Ludvigsen en Instruks.

185.

(Biblioteksværelset) Ludvigsen trækker sig tilbage....Herrerne veksler forborgne Øjekast...de har en Anelse om, at der venter dem en glædelig Overraskelse.

186.

(Ved Pollys Bord) Rubberten er ude, og da Polly - ved at kaste et Blik paa Kaminuret ser, at Klokken straks er 11, mener hun, at det er paa Tide at holde op....Man gaar i Gang med Regnskabet. -

Aftoning.

187.

(Stilfuldt Gæsteværelse) Optoning - Stella sidder med den ene Haand under Kinden og stirrer forpint frem for sig. - Hun tager sig dog med en Viljesanspændelse sammen, da hun hører nogen komme. - Det viser sig at være Ludvigsen, der kommer, - han bærer en Bakke, paa hvilken en lille, lækker Souper er rettet an, og han har ogsaa en Flaske Champagne med. - Han stiller det hele foran hende paa Bordet, siger noget til hende - uden dog at nedværdige sig til at se paa hende - og trækker sig saa tilbage.

188.

(Nærbillede af Stella) Stella betragter trist Anretningen. Hun har fortrudt det hele. Hendes Trods kæmper med hendes Pligtfølelse, hun tager fat paa Maden, skænker op i Glasset, sætter det fra sig, rejser sig, ser sig hjælpeløst om, bliver atter hadefuld, drikker Glasset ud paa en graadig Maade, som om hun vilde være beruset, skænker op igen. Fortvivlet atter, men river saa med en næsten vild Bevægelse sit Liv op. Hun gaar hen foran et Spejl, betragter sig selv, lader sin hvide Haand glide over sin Hals og blottede Skulder. Hun er paa en Gang forelsket i sin egen, skære Skønhed og foragtelig.

Tekst: Stella, den stakkels lille vildfarne Kvinde, var ikke klogere, - end saa mange andre, - som i Trods og Hidsighed øder deres lille Tilværelse.

Hun faar Taarer i Øjnene, tørrer dem bort, tager en lille Pudderkvast op af sin Taske, pudrer sig, aander dybt - og er klar til at springe paa Hovedet ud i den største Dumhed.

189.

(Biblioteksværelset) Polly gaar fra Spillebordet, hvor Regnskabet er gjort op, - kysser Faderen paa Panden og tænder saa Lysene i en Kandelaber, der staar paa Kaminpladen. Hun rækker Dangel Haanden, som han kysser, nikker Godnat til de andre Her-

rer og siger saa:

Tekst: Lad Dem nu endelig ikke forstyrre, mine Herrer!...
Mig generer De ikke, - Papa har viseligen sørget
 for, at der er en skummel Riddersal og 4 Korri=
 dorer mellem vore Privatværelser!

Og saa forsvinder Komtessen ind ad Døren til Riddersalen. - For=
 uden denne Dør er der i alt Fald een Dør til, - en Dør, der fører
 ud til Gangen, og som Ludvigsen benytter sig af....Herrerne samler
 sig om Greven, - der hemmelighedsfuldt og tavshedbydende lægger
 Fingrene paa Læben - for straks efter at ringe paa Ludvigsen.

190.

(Riddersalen) Kort Bihlede, - der skal tjene til at gøre Væ=
 relsernes Beliggenhed forstaaelig.....Polly lyser sig gennem Salen,
 - gaar hen mod Døren til Taarnfløjen.

191.

(Biblioteksværelset) Ludvigsen kommer ind - og gaar igen, efter
 at Greven sagte har givet ham nogle Instrukser. - - Saa endelig for=
 barmer Wrangel sig over sine Gæster og gaar ind paa at tilfreds=
 stille deres Nysgerrighed.

192.

(Nærb. af Herrerne) Greven siger:

Tekst: Det var heldigt, at jeg alligevel sendte Søren til
 Langskoven...For nu er hun kommen, den lille Fru
 Stella!

Almindelig Begejstring!....Wrangel tysser paa dem - og beder dem
 ikke gøre alt for megen Larm!....Saa hører Herrerne, at der kom=
 mer nogen, og de vender sig spændt mod Døren til Gangen.

193.

(Nærb. ved Døren) Ludvigsen lukker Stella ind og forsvinder saa
 atter....Stella er indhyllet i et Slag, der helt skjuler hendes
 Kostume, og har en Baret i Haanden. Hendes Ansigt har et fortræde=
 ligt Udtryk, og hun nikker mut: Godaften!

194.

(Biblioteksværelset) Greven gaar hurtigt hen til hende, byder

hende venligt Velkommen og fører hende frem i Værelset...Stella nikker til de andre Herrer - og siger saa med et bedrøvet Smil:

Tekst: Ja, nu er jeg her altsaa....og jeg fortryder det allerede....Men Greven var jo saa forfærdelig sød og flink mod mig...og saa var jeg ogsaa saa gal paa Søren.....

Hun stopper op...hendes Blik er saa underligt hjælpeløst og forknyt, og hun har svært ved at holde Taarerne tilbage...Greven klapper hendes Haand....og søger at opmuntre hende. - Ludvigsen kommer med Champagne og stiller Køleren paa et Bord, hvor der i Forvejen staar Skaale med Frugter, Konfekt o.s.v. - Greven giver Ludvigsen en Ordre - og fører saa Stella hen til Bordet, hvor Champagnen staar.

195.

(Riddersalen. Ved Døren til Biblioteksværelset) Ludvigsen kommer ind, - men ser i Biblioteksværelset bagved, at Dangell lader den første Champagne springe. - Ludvigsen lukker Døren - og stiller sig paa Vagt foran denne, - forarget og sammenbidt.

196.

(Biblioteket. Ved Bordet) Herrerne hilser paa Stella, der tømmer sit Glas i eet Drag - og begynder at føle sig bedre tilrette i Situationen. - Brülle vil hjælpe hende af med Slaget, - men hun undslaar hans Hjælp og siger:

Tekst: Jeg har jo taget den Dragt paa, De bad mig om... men nu generer jeg mig saa frygtelig...Jeg er helt ude af Rollen nu!

De andre søger at overvinde hendes Betænkkeligheder, - men hun er stadig sky....Der bliver skænket mere Champagne....og Stella lader med halvt lukkede Øjne den animerende Drik risle ned gennem sin Hals....Dangell betragter hende med tindrende Øjne, - hans gamle Forelskelse er ved at vaagne op paa ny, - og han gaar hen til hende.

197.

(Nærb. af Dangell og Stella) Han vil løse Halsknappen paa hendes Slag, - men da er det, som en Gysen gaar igennem hende, og hun siger med Ubehag:

Tekst: Nej...nej, ikke De... Jeg skal nok selv!
Dangell's Ansigt bliver mørkt, - men han tager Hænderne til sig og gaar fra hende.

198.

(Biblioteket) Og hurtigt lader hun Slaget falde - og staar i sit raffinerede Scenekostume.... Herrerne giver deres Legejstring og deres Beundring til Kende, - og hun kan ikke andet end føle sig smigret.

199.

(Nærbillede af Ludvigsen uden for Døren) Han lytter i den største Forargelse, ryster fortvivlet paa Hovedet med himmelvendte Øjne. Hvis der findes et Ahnebillede i Nærheden, kan han godt med en undskyldende Armbevægelse sige,

Tekst: Det er forfærdeligt, - men j e g er uden Skyld.

200.

Biblioteket. Greven kysser med en ærbødig og beundrende Mine hendes Haand og komplimenterer hende. - Barth, der virker absolut komisk i sin ovenud stærke Beundring, kommer med to fyldte Glas i Haanden, rækker hende det ene og vil til at udbringe et Leve for hende. - Greven tysser paa ham, - Stella ler, hæver Glasset og siger:

Tekst: Spil saa, Dangell....Lad det gaa løs, inden Barometret atter falder paa Begrødelse!...

Dangell gaar hen til Klaveret.

201.

(Ved Klaveret) Dangell ser hen mod den bedaarende, unge Kvinde- og sætter sig ved Klaveret... Han slaar an til Forspillet.

202.

(Biblioteket) Stella tømmer hurtigt sit Glas, - kaster det i Overgivenhed med et: "Grib" hen til Barth, der forfjamsket griber langt ved Siden af og er ved at staa paa Næsen... Stella ler - og løber hurtigt op paa en eller anden Forhøjning, der er foran Reolerne eller foran et Vindu.... og hun begynder at synge... Herrerne placerer sig, hvor de bedst kan.

203.

(Paa Forhøjningen) Stella danser - og hun synger:

Tekst: "Lejet Morderbande tyst sig sneg
Radadim, Radadam, Radadum,
rundt i Havens Gange om
for at myrde Parret, som
mentes nu at dyrke den forbryderiske Elskovsleg"

....Og med store Haandbevægelser dirigerer hun Omkvædet.

204.

(Tilhørerne), der pligtskyldigt og begejstret synger:

Tekst: "Radaradim, Radaradam, Radaradum!"
- og som "vugger" i Takt til den animerende Melodi.

205.

(Biblioteket) Stella fortsætter, - og Herrerne svinger med Arme og Ben - og er helt vilde af Jubel.

206.

(Riddersalen. Ved Døren til Biblioteket) Ludvigsen, der stadig staar paa Vagt, lytter hovedrystende til Sangen.... Han bøjer sig ned mod Nøglehullet, men overvinder Fristelsen og rejser sig igen, - glad og stolt over, at han har Karakter nok til at holde sig paa Afstand fra sligt. -

207.

(Biblioteket) Stella slutter af, - og et af Omstændighederne dæmpet, men ikke mindre Bifald bryder løs... Stella, der nu er helt overgiven, løber ned fra Forhøjningen og placerer sig paa Kanten af Bordet og dirigerer overlegent Herrerne, som var de allesammen

hendes Slaver... Dangell skal skænke Champagne, - v.Schneppen byde Cigaretter, - Brülle knække Nødder og Barth skrølle Appelsiner.--- Og Herrerne er lykkelige... Bill. toner over i:

208.

(Afstandsbillede af Slottet) Maaneskin. - Søren Bastrup gaar op mod Slottet med en Kurv under Armen.

209.

(Biblioteket. Gruppen ved Bordet) Stemningen er stigende... Stella spiser Konfekt med den ene Haand og Appelsiner med den anden. - Barth ser ualmindelig spekulativ ud, - og endelig siger han paa sin lidt ubegavede Maade:

Tekst: Der var en anden Sang paa Deres Repertoire,
der var fenomenal... Det klassiske Omkvæd
drejede sig om et Skab, men jeg mindes ikke
ret hvad for et Skab!

Stella ser eftertænkksom ud, - kaster saa leende Hovedet tilbage og synger:

Tekst: "Ta'e mig det Ben af Skabet,
ta'e det dog væk, min Ven...."

Det maa vist have været den!

Barth er ved at græde af Begejstring, - og Dangell kommanderes hen til Pianoet.

210.

(Biblioteket) Dangell begynder at spille Melodien, - og i et Spring er Stella igen oppe paa Forhøjningen. - Paa Vejen derop kaster hun sin Baret fra sig paa Klaveret.

211.

(Ved Slottet. Foran et af de "nedrullede" Vinduer til Riddersalen) Søren kommer, - staar et Øjeblik og betragter sin Fødselsdagskurv, der er arrangeret paa samme Maade, som han arrangerede den i Barneaarene...

212.

Tekst: Søren Bastrup mindedes længst forsvundne -

lykkelige Dage...

Opblænding. Billedet fra Forspillet. Søren som Dreng brækkende Vinduet op og krybende ind. Afblænding.

213.

Opblænding. (Som 27) Søren Bastrup smiler sorgmodigt, saa kommer der noget drengagtigt kaadt over ham, han tager sin Kniv frem, bryder Vinduet op og kryber ind.

214.

(Riddersalen. Nærb. af Ludvigsen) Forhænget foran det Vindue, der er nærmest ved Biblioteksværelset, er ikke trukket helt for (hvad man ser i et af Afstandsbillederne herinde), og Ludvigsens Ansigt er derfor ikke helt i Mørke... Han er søvrig og træt, - men pludselig fanges hans Opmærksomhed af noget... Han hører at et af Vinduerne bliver aabnet ---

215.

(Riddersalen. Foran et Vindu) Paa Fortræksgardinet aftegnes Skyggen af Søren, der svinger sig ind ad Vinduet... Han slaar Gardinet til Side og kommer frem.

216.

(Riddersalen) Ludvigsen bliver skrækslagen, saa griber han en Vinkaraffel, som staar paa et lille Bord, løber mod Gardinet, vælter paa Vejen en Stol, hugger Karafflen i Hovedet paa Søren, som vakler, griber for sig, faar fat paa Ludvigsen, river ham med sig, idet han falder. De kæmper paa Gulvet.

217.

(Biblioteket) Sangen forstummer pludselig... Man har hørt Spektaklet fra Riddersalen - og lytter anspændt, grebet af bange A=nelser. Paa et Vink af Dangell kryber Stella i Skjul bag Klaveret - og Greven gaar saa hen til Døren, der fører ind til Riddersalen.

218.

(Riddersalen. Foran Døren til Biblioteket) Greven aabner Døren og ser ud i Mørket. _ Bag ham - noget tilbage i . Biblioteket -

staar de andre Herrer ubevægelige.

219.

(Del af Riddersalen) I det tatte Mørke aner man kun lige, at der er nogen, der kæmper...Saa kommer Ludvigsens Ansigt til Syne, - det rammes af Lysstriben fra Biblioteket, og han siger forpustet:

Tekst: Jeg har ham...Tyven!

220.

(Riddersalen. Foran Døren til Biblioteket) Greven gør en Haandbevægelse: - Før ham her ind!...og gaar saa tilbage i Biblioteket.

221.

(Biblioteket) Herrerne gaar uvilkaarligt et Par Skridt tilbage - og afventer spændt, hvad der vil ske.

222.

(Biblioteket. Nærb. af Døren til Riddersalen) Ludvigsen skubber Søren ind foran sig. Han er stærkt blødende og fortumlet af Slaget, han ser sig forvirret om, raver noget.

223.

(Del af Biblioteket. Nærb. af Herrerne) Overraskelsen gør dem stumme...Kun v. Schneppen kan ikke andet end give sin Rædsel Udtryk i Ord:

Tekst: Søren Bastrup!...Gud Fader bevares!

224.

(Kort Nærb. af Stella bag Klaveret) Hun bliver stiv af Skræk...Hendes Øjne bliver store og fortvivlede.

225.

(Del af Biblioteket) Ludvigsen har først lige genkendt Søren, der staar med sænket Hoved, - forvirret og forlegen...Greven gaar tøvende hen mod ham og spørger ham myndigt om, hvad han har her at gøre...Søren drejer forfjamsket sin Kasket om mellem sine Fingre - og faar saa endelig sagt:

Tekst: Jeg havde jo udrettet mit Ærinde i Langskoven og vilde nødigt overnatte der...Og saa gik jeg ...altsaa herop...og...og bagefter vilde jeg være gaaet hjem...

Herrerne aander lettet op...Han ved øjensynlig ikke, at Stella er her. Søren ser sig om med et hjælpeløst og raadvildt Blik, og pludselig forandrer hans Ansigt Udtryk...Herrerne følger uvilkaarligt Retningen af hans Blik.

226.

(Nærb. af Stellas Baret) , der ligger paa Klaveret.

227.

(Del af Biblioteket) Herrerne stirrer forfærdet paa hinanden, Dangell snapper Baretten bort, - men i det samme udbryder Søren, i hvem en forfærdelig Mistanke er vaagnet op:

Tekst: Stella!

Og uvilkaarligt parerer Stella Ordre - og kommer frem fra sit Skjul, - ynkelig, skamfuld og rystende...

228.

(Nærb. af Søren) Hans Øjne er ved at sprænge deres Huler...Han ler, - hæst og fortvivlet, - og raaber saa med dirrende Stemme:

Tekst: Naa, det var derfor, jeg skulde sendes til Langskoven...for at de fine Herrer kunde more sig med min Kone!

Og han knytter Hænderne i dumpt Raseri.

229.

(Biblioteket) Stella gaar skælvende hen mod Søren, hvis Raseri stiger...Greven betyder ham med Værdighed, at han skal tage mod Fornuft, - men han vil intet høre...Ludvigsen nærmer sig ham truende, - krænket over det Frisprog, han tillader sig, men bliver ublidt skubbet til Side...Og ude af sig selv af Ophidselse fortsætter Søren:

Tekst: Jeg skulde ogsaa tie...og være glad til maa-ske...Men hun der er min Kone, og hun var havnet i Skidtet, hvis jeg ikke havde taget hende... Og jeg har holdt af hende...holdt mere af hende end af min egen Mo'r...!

Wrangel løfter Haanden op og paabyder Søren Tavshed, - men Søren ønsker det ikke og ser sig om i Kredsen med hadefulde Blikke... Stella hulker højt - og strækker bøn-gældende Armene frem, men heller ikke det gør Indtryk paa ham. - Paa et Tegn fra Dangell vil

Ludvigsen føre Søren ud, men bliver kastet omkuld...Hulkende gaar Stella helt hen til Søren...

230.

(Nærb. af de to) Søren støder hende fra sig og raaber vildt: -

Tekst: Bliv fra mig, Tøjte, - eller jeg slaar dig ihjel!

231.

(Biblioteket) Han slynger hende fra sig, - saa hun er ved at falde, - griber en Stol, hugger den i Gulvet, saa den splintres, tager et af dens Ben og løfter det til Slag...Uden at ænse Faren vil Stella, der er helt fra Sans og Samling, alligevel løbe hen til sin Mand, - men Dangell trækker hende bort fra ham, og v. Schneppen, der har villet assistere Baronnen, faar et Slag af Stolebenet, saa han tumler om med et Skrig.

232.

(Ved Døren til Riddersalen) Den rives op, og Polly staar paa Tærskelen, iført en let Toiletkaabe og med Kandelabren i Haanden.

233.

(Biblioteket, set fra Døren) Alle vender Blikket mod Døren, - men bliver iøvrigt staaende, - ubevægelige.

234.

(Nærb. af Polly ved Døren) Hun ser sig roligt om - og siger saa:

Tekst: Man morer sig nok paa Wrangelsborg...De høje Herrer fornøjer sig - med Skovfogedens Kone!

Hun gaar langsomt fremefter...

235.

(Del af Biblioteket) Polly kommer fra Døren, - Greven gaar hende i Møde og siger forklarende:

Tekst: Det hele var ganske harmløst...Men saa kom han...for at stjæle, mener Ludvigsen...og han opførte sig som en gal Mand...Han skal arresteres!

Polly ryster paa Hovedet, - nej, han skal ikke arresteres...Saa gaar hun hen til Søren, der stadig er meget ophidset...

236.

(Nærb. af Søren og Polly) Hun tvinger hans Blik ind i sit,...be-

tyder ham, at han skal kaste sit Vaaben, og han gør det...Saa rækker hun ham Kandelabren, og han tager den...Hun fører ham bort.

237.

(Biblioteket) Greven kommer med Protester, - men Polly ænser det ikke, og først da hun har ført Søren helt hen til Døren, vender hun sig og siger roligt og bestemt:

Tekst: Jeg vil ikke have Skandale paa Wrangelsborg...
Søren Bastrup staar under min Beskyttelse!

Og hun skubber blidt Søren ud ad Døren - og følger selv efter... Alle staar som lamslaaede...Stella synker hulkende sammen over Bordet, - og v. Schneppen rejser sig stønnende...

238.

(Riddersalen) Søren, der stadig bærer Kandelabren, lader sig af Polly føre gennem Salen...Men pludselig bliver Komtessen staaende. Hun har faaet Øje paa Fødselsdagskurven, der ligger paa Gulvet.

239.

(Nærb. af Kurven) Den er gledet fra Søren under Kampen med Ludvigsen.

240.

(Nærb. af Polly og Søren) En pludselig Glæde blusser op i Polly... Hun ser bevæget mod Søren, der staar og stirrer frem for sig med en dump Fortvivlelse i Blikket.

241.

(Biblioteket) Wrangel gaar hen til Stella for at trøste hende, - men hun er uimodtagelig for Trøst, smiler et trist og haabløst Smil, rejser sig, svøber sit Slag om sig - og gaar stille ud. - Ingen af Herrerne er Situationen voksen.

242.

(Riddersalen. Nærb. af Polly og Søren) Polly betragter endnu Søren...bøjer sig saa hurtigt ned og tager varsomt Kurven op... Hun siger noget til Søren, der kun med Besvær kan faa sine Tanker bort fra Stella og hendes Troløshed, - men endelig faar han dog sagt:

Tekst: Ja, Komtessen skulde da se, at jeg hverken var glemsom...eller utaknemlig...og at Komtessen havde en Ven...

Saa pludselig bryder Raseriet op i ham igen, og i en helt anden Tone fortsætter han:

Tekst: ...Men saa var det, Ludvigsen kastede sig over mig...og jeg fandt Stella og de...de...

Polly lægger blidt sin Haand paa hans Arm...beroliger ham med nogle blide Ord - og fører ham saa videre...

243.

(Del af Riddersalen) De gaar hen mod den Dør, der fører til Taarnfløjen, hvor Polly har sine Værelser...Bill. svækkes over i:

244.

(Afstandsbillede af Slottet) Stella kommer langsomt gaaende - som en Søvnngængerske...Hun har stadig Slaget over sit Kostume, og i Haanden har hun en Bylt med det Tøj, hun havde paa, da hun gik op til Slottet...Hun forsvinder ud af Billedets Forgrund.

245.

(Allé, der helst maa gøre et tungt og dystert Indtryk) Stella kommer ind i Billedet - og kaster et sidste, fortvivlet Blik i Retning af Slottet...Saa gaar hun langsomt videre hen ad Alleen.. Et lille forpint og ulykkeligt Menneskebarn...Billedet blændes af.

Slut paa 4de Akt.

5te Akt

246.

Tekst: Natten var lang... uhyggelig lang baade for Greven og for hans Gæster... Men det blev da omsider Dag... Komtesse Pollys Fødselsdag...

(Biblioteksværelset) Opblænding. - Greven sidder og gennemser Dagens Post, - hans Morgenkaffe staar uberørt paa Bordet foran ham... Han er urolig og adspredt, - kan ikke samle sin Opmærksomhed om Brevene - og er helt glad over, at Dangell kommer ind, - saa han har et Menneske at tale med. Baronens Humør staar ogsaa meget lavt, - han trykker Onklens Haand.

247.

(Nærb. af de to Mænd) Dangell retter et Spørgsmaal til Onklen, der - meget alvorlig - siger:

Tekst: Jeg har haft Ludvigsen nede ved Skovfogdens... Fru Stella var der, - men Søren ikke... Jeg alarmerede saa Herredsfogden, - for hvem ved, hvad Manden kan have fundet paa i den Bindsstemning...

Dangell nikker, - og de to Mænd stirrer, alvorlige og angstfulde, frem for sig... Svag Aftoning.

248.

(Skovfogedhuset. Del af Soveværelset) Svag Optoning... Stella ligger kastet hen over den ene Seng i en umagelig Stilling, saa man forstaar, at hun ikke har lagt sig for at søge Hvile, men er blevet overmandet af Træthed og Fortvivlelse... Hun er i Natdragt, og sit forgrædte Ansigt har hun boret ned i Hovedpuden... Hun løfter Hovedet en Smule, og uden at aabne Øjnene lader hun mekanisk sin ene Haand glide hen over Hovedpuden i den anden Seng... Men Sengen er stadig tom, - og Stellas Hoved synker igen ned mod Puden... Svag Aftoning.

249.

(Biblioteketsværelset) Dangell gaar fra Onklen, der stadig sidder ubevægelig i sin Stol, - slaar et Par Slag op og ned ad Gulvet, vender sig saa igen mod Greven og siger besluttet:

Tekst: Er det mon ikke paa Tide, vi hilser paa Fødselsdagsbarnet...Det lidt...pinlige Gensyn skal dog alligevel overstaas!

Greven nikker, - og de to Herrer gaar hen mod Døren til Ridder-salen.

250.

(Taarnværelse) Et morsomt, kantet Værelse med store Plantedekorationer og lette, elegante Straamøbler. - Her er to Døre: En, der fører ind til en lille Entré, gennem hvilken der er Indgang til Pollys Gemakker, - og en anden, der fører ud til Trappen. - Madam Bastrup og en Stuepige har travlt med at arrangere de Buketter, der allerede er afleveret...De to Kvinders Blik er hyppigt rettet mod Døren til Pollys Værelser, - der er øjensynligt noget, der fylder dem med Undren.

251.

(Nærb. af Knappen til et Ringeapparat) En smuk, slank, ringbesat Haand - Pollys - kommer ind i Billedet og trykker paa Knappen.

252.

(Taarnværelset) De to Kvinder farer sammen, - saa skynder Stuepigen sig ind i den lille Entré og tager en Bakke, der staar paa et lille Bord ved Siden af den Dør, der fører ind til Pollys Dagligstue. - Pigen vender tilbage med Bakken, der kun rummer tomme Aseletter...I det samme kommer Greven og Dangell ind, - nikker venligt til Madam Bastrup og giver sig saa til at spørge Pigen om noget. - Hun har stillet Bakken paa Bordet.

253.

(Nærb. ved Bordet) Greven siger bekymret:

Tekst: Har min Datter virkelig ikke vist sig endnu?...
Hun er da vel ikke syg?

Pigen ryster paa Hovedet, er ved at tillade sig at smile kraftigt og uærbødigt, - men tager sig dog i det og begynder at forklare, medens hun peger mod Bakken. Herrerne betragter denne.

254.

(Nærb. af Bakken, Den er omtrent helt raseret for alt spiseligt..

Billedet tones over i: Bakken med fyldte Asiätter, - Havregrød, Brød, Smør og Ost, Marmelade, Skinke og Spejlæg, Te o.s.v.... Toner saa atter over i dens nuværende, medtagne Skikkelse.

255.

(Taarnværelset) Herrerne ser forbløffede paa hinanden, forstaar jo nok, at Polly ikke kan være meget daarlig, - og sender Kvinderne bort. - - Onkel og Nevø giver sig saa til at afvente Kontessens Komme...Svag Aftoning.

256.

(Skovfogedhuset. Nærb. ved Sengene) Svag Optoning...Stella ligger som før, - lader igen sin ene Haand famlende glide hen over Hovedpuden i den anden Seng...Saa rejser hun sig langsomt, - hun har et underligt forstenet Udtryk i Ansigtet, og hendes Øjne er store og feberskinnende, men uden Taarer.

257.

(Soveværelset) Uden at Udtrykket i hendes Ansigt forandres betragter hun det krøllede Varieté-kostume, der er kastet henover Sengens Fodstykke, - tager en enkel, lys Kjole frem og begynder saa at klæde sig paa... Svag Aftoning.

258.

(Taarnværelset) Svag Optoning. - Situationen omtrent som før... Greven gaar, nervøs og utaalmodig, op og ned ad Gulvet, og Danggell fordriver Tiden med at se paa Fødselsdagsbuketterne. - Oberst Brülle og v. Schneppen kommer fra Trappen, - stille og modfaldne, Forstjunkereren har en Buket i Haanden og en let Bandage om Hovedet. - Herrerne hilser paa hinanden og veksler nogle bekymrede Ord, - men hører saa nogen komme buldrende op.

259.

(Taarnværelset. Ved Døren til Trappen) Den rives op, og Herredsfogden kommer til Syne. Han er i stærk Affekt, - rødglødende og saa forpustet, at han ikke kan faa et Ord frem. Han svinger med en Avis.

260.

(Taarnværelset) De andre Herrer betragter forbløffede den altererede Øvrighedsperson, der vakler frem for gispende at synke ned i en Stol. - Sige noget kan han ikke, - han vifter stadig med Avisen og peger ned mod en bestemt Notits. - Dangell tager Bladet fra ham og læser, - medens de andre med spændte Miner lytter til:

Tekst: SELVMORD I AMTET.

Efter Redaktionens Slutning erfarer vi telefonisk, at man i Kragedal Kro har fundet Liget af en Mandsperson hængende i Vognskuret. Hvem Selvmorderen er, er endnu ikke oplyst.

Herrerne ser spørgende paa Barth, der gør fortvivlede Forsøg paa at faa nogle Ord frem.

261.

(Ved Døren til Polly's Entré) Den gaar stille op, - og Polly træder ud, - straalende og frisk. - Hun bliver staaende og lytter.

262.

(Del af Taarnværelset) Endelig faar Herredsfogden Talens Brug... Han siger ivrigt:

Tekst: Der er ingen Tvivl... Det er ham, Skovfogden!... Han har villet søge Trøst og Glæmsel paa Kroen, men den har været lukket, - og saa har han foretrukket at hænge sig!

Han ser sig triumferende om i Kredsen: Tør man nægte, at han er genial, og er der nogen, der drister sig til at modsige ham?!... Øjensynlig ikke, for Herrerne stirrer forskræmte paa hinanden.

263.

(Kort Nærb. af Polly i Døren) Munterheden slaar igennem hos hende, men hun sørger dog for ikke at le saa højt, at de andre opdager det.

264.

(Del af Taarnværelset) Herrerne staar endnu som lammede, - men pludselig falder der Dangell noget ind, - han tilkaster Barth et overlegent, knusende Blik og siger:

Tekst: Sludder og Vrøvl... Amtstidendes Redaktion er jo allerede sluttet i Gaar Eftermiddags, - og det var Midnat, da Søren var her!

Greven, Brülle og v. Schneppen aander befriet op... Selvfølgelig har Dangel Ret, - og de haaner og spotter den arme Herredsfogde, der efterhaanden er blevet meget lang i Ansigtet... Men hans Genialitet fornægter sig ikke, - han farer op, peger med Tommeltotten ned i Avisen og udbryder triumferende:

Tekst: Staar der maaske ikke...: efter Redaktionens Slutning!

De andre lader dog ikke til at goutere hans Fiffighed, - men ler kun ad ham, hvad den brave Mand aldeles ikke kan se, der er nogen Grund til.

265.

(Nærb. af Polly ved Døren) Hun ler stille, - men lægger saa sit Ansigt i alvorlige, højtidelige Folder, lukker Døren til bag sig - og siger med høj og klar Stemme:

Tekst: Godmorgen!

266.

(Taarnværelset) Herrerne vender sig bestyrkede - Polly gaar frem mod dem, - siger:

Tekst: De Herrer behøver ikke at være Engstelse for Søren Bastrup... Da jeg sidst saa ham, tænkte han hverken paa... Kro eller Selvmord!

Saa gaar hun roligt hen til Faderen, der gratulerer og kysser hende paa Panden... Dangel gaar hen til hende.

267.

(Nærb. af Polly og Dangel) Han gratulerer, kysser ærbødigt hendes Haand og siger:

Tekst: Det er beundringsværdigt, Polly, som du tager det... Jeg havde oprigtig talt ventet mig en anderledes Lektion!

Polly siger intet, - men der er noget i hendes Blik, der siger ham, at han godt kan vente nogle ubehagelige Overraskelser endnu... Hun vender sig fra ham.

268.

(Taarnværelset) v. Schneppen kommer tøvende hen til hende og overrækker hende sin Buket, ledsaget af ydmyge Lykønskninger... Da han kysser hendes Haand, svækkes Billedet svagt.

269.

(Skovfogedhuset. Den store Stue) Svag Optoning. - Stella kommer fra Trappen og gaar langsomt frem i Stuen. - Hun har Hat paa, har en Pakke med Smaating i den ene Haand og en Bylt med Kostumet og Baretten i den anden. - - - Der er stadig den samme dumpe Fortvivlelse over hende...græde kan hun ikke engang...Hendes Blik glider rundt i Stuen, - hun lige som tager Afsked med alt derinde, - og da hun nærmer sig Døren, der fører ud, svækkes Billedet.

270.

(Taarnværelset) Optoning. - Polly gaar fra Brülle og hen til Bordet og underkaster sine Fødselsdagsbuketter et Eftersyn... Herrerne følger hende med Øjnene, - de har stadig en ubehagelig Følelse af, at der vil ske noget...

271.

(Nærb. af Polly) Hun indaander Duften fra en af Buketterne, - betragter saa Herrerne med et spottende Blik og et dulgt Smil... Og pludselig siger hun:

Tekst: Jeg synes, at vore Gæster skulde hengive sig til Jagtens Glæder, som Planen var...Jeg skal love at sende Papa - og Baron Dangel ud til dem om en halv Times Tid!

272.

(Taarnværelset) Brülle, v. Schneppen og Barth skeler til hinanden, - har egentlig svær Lyst til at slippe ud af den lidt pinlige Situation, og de skynder sig derfor med at aflevere et ærbødigt Buk og derpaa at forsvinde...Greven gaar hurtigt hen til sin Datter og siger:

Tekst: Hvad er Meningen med alt det, Polly?...Lad os nu faa klar Besked...Ved du virkelig, hvor Søren opholder sig, saa sig det!

Polly ser paa Faderen - og nikker saa...Og hun betyder ham og Fatteren, at de skal følge efter hende. - Hun gaar hen mod Døren til sine Værelser.

273.

(Foran Døren til Entreen) Polly lukker Døren op, - lader Her-
rerne forstaa, at de skal blive i Taarnværelset, - og lukker
saa Døren op, der fra Entreen fører ind i hendes Dagligstue. -
I Baggrunden af denne, - foran det aabne Vindue, sidder Søren
og stirrer drømmende ned i Parken.

274.

(Nærb. af Greven og Dangel) Deres Ansigter udtrykker deres
uendelige Overraskelse - og Forargelse.

275.

(Del af Taarnværelset. Foran Pollys Dør) Polly lukker sagte
Døren til Dagligstuen - og betragter roligt sin Fader og sin
Fætter, der begge staar som forstenede...Svag Aftoning.

276.

(Skovsøen ved Skovfogedhuset) Svag Optoning...Stella knæler
ned ved Bredden - og er ved at lægge en tung Sten ind i Bylten
med Kostumet og Baretten...Hun kaster Bylten ud i Skovsøen, -
rejser sig og gaar/langsomt bort - i sin stumme, taareløse For-
tvivlelse. - - - Svag Borttoning.

277.

(Taarnværelset) Svag Optoning...Polly kommer fra den lille
Entré, lukker Døren til den og gaar frem i Værelset...Greven og
Dangel er ogsaa veget tilbage fra Døren, og deres Bestyrtelse
har nu lagt sig saa meget, at de kan give deres Forargelse Luft...
Men Polly afbryder dem og siger koldt:

Tekst: Der er ingen af jer, der har Ret til at mo-
ralisere!...Og desuden - havde jeg ikke taget
mig af Søren, saa var det gaaet galt, baade
for ham - og jer!

Greven og Dangel ser paa hinanden - og gyser ved Tanken om den
Fare, der har truet dem...Polly betragter dem forskende, - saa
gaar hun hen til Faderen.

278.

(Nærb. af Fader og Datter) Polly møder roligt Faderens

Blik - og siger saa indtrængende:

Tekst: Jeg har intet foretaget, som jeg behøver at skamme mig over...Jeg har hjulpet en Ven, den eneste, jeg maaske har, - og nu maa ogsaa du hjælpe, Fa'r!...For Søren skal bort...bort til et fremmed Land, hvor ingen kender ham eller Stella!

Greven ser opmærksomt paa Polly, - bliver baade glad og bevæget, og han nikker samtykkende. - Polly kysser ham taknemligt.

279.

(Taarnværelset) Polly gaar fra Faderen og hen mod Døren til sine Værelser. - Hun skal til at gaa ind, da hun kommer i Tanke om noget, - og hun vender sig mod Herrerne og siger:

Tekst: Blot eet endnu...Jeg vil gerne, at I skal være her, naar Søren nu gaar...At det ikke skal se ud, som jeg behøvede at liste ham ud!

Hverken Greven eller Dangell er meget begejstrede, men de vover ikke at protestere, - og Polly lukker saa Døren efter sig.

280.

(Kort Nærb. i Entreen, - paa den anden Side af Døren) Polly bliver staaende med Haanden paa Dørgrebet, - lyttende og med et spændt Udtryk.

281.

(Taarnværelset) Greven staar og stirrer mod Døren til Pollys Værelser, - fatter saa pludselig en Beslutning, gør omkring og forsvinder ud ad Værelset. - Dangell ser raadvild efter ham, - mangler saa ogsaa Mod til at se Søren i Ansigtet og deserterer.

282.

(Foran Døren til Pollys Værelser) Døren aabnes, - og Polly kommer frem. - Hun smiler foragteligt, da hun finder Taarnværelset tomt, men hun er hverken overrasket eller vred...Hun vender sig, - aabner Døren til sin Dagligstue - og gaar hen til Søren, der sidder ubevægelig foran Vinduet...De to Døre, der er mellem Taarnværelset og den lille Dagligstue, staar altsaa aabne...

283.

(Pollys Dagligstue. Ved Vinduet) Polly kommer ind i Billedet, betragter et Øjeblik Søren, der sidder og drømmer med aabne Øjne med et Blik, der lyser af Godhed og Kærlighed, og siger saa mildt:

Tekst: Nu skal De gaa, Søren...gaa hjem og fortælle Deres lille Kone, at De og hun rejser til et nyt Land, hvor ingen vil forstyrre jeres Lykke!

Først nu ser Søren op, - der er en stille Sorg, en ydmyg Længsel i hans Blik, og han siger med skælvende Stemme:

Tekst: Lad mig blive...lad mig blive i Komtessens Nærhed...Det falder mig saa svært at rejse... ikke at skulle se Komtessen mere...

Polly vender sig mod Vinduet, for at han ikke skal se, hvilken haard Kamp hun maa kæmpe med sig selv...Billedet svækkes svagt.

284.

(Skoven. Ved Bænken) Svag Optoning...Stella kommer hen til Bænken, paa hvis Rygstød Søren i sin Tid indridsede sit og hendes Navnetræk...Hun sætter sig stille, lægger Pakken og sin Hat ved Siden af sig og stirrer saa paa det endnu friske Kærligheds-symbol...Og pludselig strømmer Taarerne ud af hendes Øjne, og hendes Fortvivlelse faar endelig sin Udløsning...Hun lægger sit Hoved mod Rygstødet, saa Bogstaverne vædes af hendes Taarer... Svag Borttoning.

285.

(Pollys Dagligstue. Ved Vinduet) Svag Optoning. - - - Situationen er nøjagtig som i Bill. 283. - Polly bliver omsider Herre over sin Bevægelse, - og da hun vender sig mod Søren, er hun den lidenskabsløse og sikre Komtesse igen. - Hun lægger sine Hænder paa hans Skuldre og siger myndigt og med et opmuntrende Smil:

Tekst: Søren, - nu maa De ikke skuffe mig, hører De... De er jo ingen Dreng, der drømmer taabelige Drømme, - men et Mandfolk, der har meget at udrette i Livet, og som ikke har Lov til at svigte dem, der tror paa Dem!

Søren ser op mod hende, smittes af hendes Begejstring og hendes Tro, - og han rejser sig...ranker sig og rækker hende sin Haand og nikker fast og besluttet: - Nej, han skal ikke svigte!

286.

(Pollys Dagligstue) Og saa gaar han hurtigt ud, - rank og sikker. .. Polly stirrer efter ham, - al Glæden vigér fra hendes Ansigt, og hun lader sig synke ned i Stolen...Nu er det Slut med hendes Kræfter, - med hendes Sikkerhed.

287.

(Nærb. af Polly) Hun er ikke den sikre, overlegne Komtesse længere, men kun en ung, forelsket Kvinde, der har maattet bringe det største Offer: At give Afkald paa den Mand, hun elsker...Taarerne er ved at piple frem i hendes Øjne, - men da hører hun nogen komme.

288.

(Pollys Dagligstue) Hun rejser sig, søger at lægge sit Ansigt i rolige Folder og raaber saa: Kom ind. - Dangell træder ind, - gaar tøvende og forlegen hen til hende - og kysser ærbødigt hendes Haand.

289.

(Foran Vinduet) Han slipper atter Haanden og siger saa:

Tekst: Jeg vilde bede dig om Tilgivelse for min Mistillid, Polly...Jeg beundrer dig, jeg ærer dig, og jeg vil føle mig meget lykkelig, om du vil blive min Hustru!

Polly betragter ham med alvorlige Øjne - og uden det sarkastiske Smil, hun ellers plejer at irritere ham med...Og saa ryster hun paa Hovedet...Nej, hun vil ikke blive hans Hustru... Inden Dangell faar sagt noget, kaster hun et Blik ud ad Vinduet og betyder Fatteren, at han skal se ned i Parken...

290.

(Del af Parken, - set oppe fra) Søren gaar bort fra Slottet.

291.

(Pollys Dagligstue. Ved Vinduet) De vender sig fra Vinduet - og Polly siger stille:

Tekst: Den Mand, der gaar, og som jeg nu sender tværs over Atlanterhavet med sin lille Kvinde, han staar mit Hjerte nærmere end nogen anden Mand, jeg har kendt...Og derfor siger jeg Nej til dig, Erik, for jeg har lært, at der er Ting, man ikke har Lov til at gaa paa Akkord med!

Dangell stirrer paa hende,...og for første Gang er han saa imponeret af en Kvinde, at han ikke kan finde Ord. - Med en ridderlig Ærbødighed, som han ikke er vant til at lægge for Dagen, bøjer han sig ned over hendes Haand og kysser den.

292.

(Dagligstuen) Og saa gaar han ud, - stille og højtidelig, som var det et Kirkerum, han gik igennem...

293.

(Ved Vinduet) Polly sætter sig igen, - læner Hovedet ind mod Vindueskarmen og stirrer drømmende frem for sig...Hun mindes... Ind over Billedet toner:

294.

(Pollys Dagligstue) Natten i Forvejen...Polly fører Søren ind, laaser Døren, tager Kandelabren fra ham og faar ham til at sætte sig...Fødselsdagskurven stiller hun fra sig paa Bordet... En Lampe har været tændt, da de kom, og hun kan derfor roligt slukke Lysene i Kandelabren. - Søren er sunken sammen i Stolen, og Polly gaar hen til ham.

295.

(Nærb. af de to) Hun stryger ham blidt over Haaret - og lidt efter hæver han Hovedet...Hans Blik er vildt og fortvivlet, og han siger haardt:

Tekst: Det hjælper jo alltsammen ikke noget...
Det er forbi - det hele!

Polly taler til ham som til et Barn...og der falder lidt Ro over ham...Han sidder sammensunken. Hun siger:

Tekst: En ægte Inderjaner græder ikke!

Der gaar ligesom en Lysning over hans Ansigt... Men pludselig skifter hans Ansigt Udtryk, og impulsivt tager han Pollys Haand

og udbryder:

Tekst: Komtessen er min eneste Ven, - den eneste, der aldrig har svigtet...Gud give, at jeg var noget andet - og mere end Skovfoged...eller at Komtessen ikke var Komtesse!

Og han kysser lidenskabeligt den hvide, slanke Haand...kysser og kysser...Polly lukker Øjnene, er ved at give efter for sine Følelser og lade ham faa Magt over sig, - men det lykkes hende dog at blive sig selv igen. Hun tager blidt sin Haand til sig og siger:

Tekst: Nu skal De være fornuftig, min Ven, og ikke glemme, at De har en sød, lille Kone, som elsker Dem!

Søren ler haanligt og bittert, - men Polly irettesætter ham strængt og fortsætter:

Tekst: Jeg er ikke blind, Søren, og jeg ved, hun elsker Dem, hvor meget hun end har fejlet...Og De har selv megen Skyld...jeg saa jo i Gaar, hvor haardt De tog paa hende, at De gjorde hende trodsig og stejl!

Søren bliver eftertænkksom...Maaske har Polly dog ikke helt Uret... Hun stryger ham blidt over Haaret.

296.

(Pollys Dagligstue) Saa vender hun sig fra ham, gaar hurtigt ind i sit Soveværelse, for straks efter at komme tilbage med et Par Tapper, som hun lægger paa Sofaen...Hun siger i en bestemt Tone:

Tekst: De bliver her i Nat, Søren...Jeg slipper Dem ikke, før jeg er sikker paa, at De ikke laver Dumheder...Og saa tænker De over, hvad jeg har sagt, - og i Morgen tales vi ved!

Hun rækker ham venligt Haanden til Godnat - og gaar saa ind i sit Soveværelse...Søren ser efter hende...

297.

(Pollys Soveværelse) Polly kommer. Hun gaar hen foran de aabne Vinduer og stirrer op mod den skyede Himmel.

298.

(En forreven Skyhimmel) Maanen skinner et Øjeblik klart, - for saa at gaa til Bunds i Skyhavet...Bill. blandes langsomt af.

299.

Tekst: - Og Natten gled.

(Pollys Dagligstue) Opblønding. - Polly kommer ind fra sit Soveværelse og nikker muntert til Søren, der sidder i Sofaen, - vaagen. Hans Ansigt har et roligt og fredfyldt Udtryk, og han hilser Komtessen med et glad og taknemligt Smil. Hun gaar hen til ham.

300.

(Nærb. af de to) Hun rækker ham venligt Haanden, betragter ham forskende og siger saa:

Tekst: Jeg kan se paa Dem, Søren, at De har fundet Dem selv igen, - at alt vil blive godt... Og jeg skal hjælpe Dem...De og Stella skal bort...begynde forfra i et fremmed Land, hvor De selv kan skabe Deres Fremtid!

Søren siger ikke noget, - betragter blot stille Komtessen...Hun klapper ham paa Haanden, - slipper den saa og gaar bort fra ham... Hun frygter hans iagttagende Blik, - frygter, at han skal opdage hendes Hemmelighed...

301.

(Nærb. af Polly ved Vinduet - som 293) Hun stirrer frem for sig. Et bedrøvet og forpint Smil spiller om hendes Læber, - og hun sukker...Afblønding.

302.

(Skoven. Ved Bænken) Billedet blændes saa meget op, at man ser, at Stella sidder og sover - med sit forgrædte Ansigt mod det haarde Rygstød...Billedet blændes helt op, - og man ser Søren komme hen mod Bænken. - Han bliver et øjeblik staaende foran Stella - og ser paa hende...Hvor ser hun forpint og hjælpeløs og lille ud...Kærligheden vaagner op i ham igen, - og han kalder blidt paa hende. - Hun slaar Øjnene op, og Angsten og Fortvivlelsen faar paa ny Tag i hende, da hun ser, at det er Søren, der staar foran hende. Men da hun opdager, at der hverken er Vrede eller Foragt i hans Blik, blusser Haabet op i hende, - men hun vover

ikke at sige noget, ikke at spørge...Han sætter sig, - tager Pakken med hendes Smaating op og betragter den...Saa endelig siger hun, - uendelig forknytt:

Tekst: -Jeg troede, - at du - aldrig vilde se mig mere, - og saa vilde jeg...bort...

Søren nikker, stille og eftertænkso, - lægger Pakken fra sig og sætter sig helt hen til Stella.

303.

(Nærb. af de to) Han tager varsomt hendes Haand, - klapper den blidt og siger:

Tekst: Stella, du skal aldrig høre et ondt Ord om det, der er sket...Det er tilgivet og glemt...Jeg havde jo min Part af Skylden!

Stella stirrer vantro paa ham, - men da hun læser i hans Øjne, at han mener, hvad han siger, putter hun med et lille, lykkeligt Suk sit Hoved ind ved hans Skulder, - og han kærtegner bevæget det forgrædte, lille Ansigt...Bill. toner langsomt bort.

E P I L O G .
- - - - -

Tekst: Saa rejste de to da bort - fra Minder om Vildfarelser og Fejl, - til et nyt, solrigt, sundt Land, hvor ingen kendte dem, og hvor de blev lykkelige og glade Mennesker. Nu og da kommer Brev til Wrangelsborg...

(Parkparti) Opblønding. Smuk Udsigt over Søen. Komtesse Polly sidder med et Brev i sin Haand og læser det med et stille Smil. Der køres tæt paa (med Vogn) saaledes, at Brevet fylder hele Lærredet. Overtoning til 304.

304.

(Paa Verandaen, der hører til en smuk Farm) Opblønding. - Stella sidder i Billedets Forgrund beskæftiget med at bølge Ærter eller andet husligt Arbejde...Hun er blevet en 7-8 Aar ældre, end da vi sidst saa hende, - men hun er smukkere end nogen Sinde, og hendes Øjne straalere af Lykke...Det mindste Barn, - en lille, buttet 2 Aars Knægt, gør mislykkede Forsøg paa at hjælpe Moderen med hendes Arbejde. - Fra Verandaen er der Udsigt over et storslaaet,

malerisk Landskab...Langt tilbage i dette kommer en Rytter galopperende. Saa snart Stella faar Øje paa ham, rejser hun sig glad, tager sin lille Dreng paa Armen, - ser sig om, som søgte hun nogen og kalder saa:

Tekst: Polly!

305.

(Et Plankeværk) En lille, skælmsk og kvik Pige stikker Hovedet frem. Der panoreres nedad, og man ser en lille, faa Uger gammel Gris i hendes Skød...Hun rejser sig og løber med Grisen i Hælene.

306.

(Foran Verandaen) Den lille Polly kommer hen til Moderen, faar en streng Formaningstale, hvis Virkning dog svækkes noget, fordi Stella samtidig ler.

307.

(Landskabet - set fra Verandaen) Rytteren nærmer sig Farmen. - Det er Søren, - han har sit ældste Barn, en kvik 7 Aars Knægt foran sig paa Saddelen, - og en stor Hund halsende efter sig. - De to mindste Børn løber Faderen i Møde, - Polly bliver anbragt paa Hesteryggen, - medens den ældste Dreng forsigtigt trækker af med Dyret. - Den to-aarige giver sig til at lege med Hunden. - Søren skynder sig hen til Stella og kysser hende kærligt. -

308.

(Foran Verandaen) Den Yngste, der ogsaa har faaet Lyst til en Ridetur, er ved at entre op paa Hunden, - der da ogsaa godmodigt lader sig anvende som Ridedyr...Men meget snart taber den unge Rytter Balancen og staar paa Hovedet ned af sin vælige Ganger.

309.

(Nærb. af Søren og Stella) De ler hjerteligt. -

310.

(Verandaen. Bagved: Det udstrakte Landskab) De behøver dog ikke at komme Græsrytteren til Hjælp, for hans store Søsken kommer

løbende hen til ham og faar bragt ham paa Fode igen...Stella læner sig ind mod sin Mand, - han lægger Armen om hendes Skulder, og glade og lykkelige betragter de Børnene. - - - Afblænding.

311.

(Brevet) Opblænding. Der køres tilbage, saaledes at vi faar Kontessen i Nærbillede. Hun ser, stadig svagt smilende sit kloge, smukke Smil, op fra Brevet. Hun ser langt frem for sig, nikker grundende.

Tekst: Ja, ja, Søren Bastrup, - gamle, kære Legekammerat! - Det er vist alligevel gaaet, som det skulde!

Hendes Smil dør hen. Der er ved at vælde Taarer op i hendes Øjne. Hun prøver et Smil, virrer lidt med Hovedet, rejser sig en lille bitte Smule nervøst, gaar langsomt ud af Billedet.

312.

(En Allé)(Fredensborg Slotspark)

Tekst: Og saa gik Komtesse Polly gennem de stilfulde, skønne, kultiverede Alleer - op til Wrangelsborg, - hvor hun hørte hjemme.

Hun kommer langsomt gaaende. For Enden af Alleen ses Herregaardens hvide Mure. Afblænding.

S L U T.
- - - -